

WERNER GITT

SORULAR

HER ZAMAN SORMAK İSTEDİĞİM SORULAR

Questions I have always wanted to ask - Turkish

Werner Gitt

pocket-book, 192 pages
Artikel-Nr.: 255578
ISBN / EAN: 978-3-89397-578-5

Prof. Dr. W. Gitt answers questions that he has been asked again and again when talking to people who are searching for God or have been studying the Bible. This is not a book about theological controversies. These are real questions that people are really asking. The author deals with subjects like: God – The Bible – Creation, science and faith – salvation – other religions – life and faith – death and eternity. A very helpful book when talking to Christians as well as outsiders. Ideal to pass on to people who are searching.

Wenn Sie ein "echtes" Buch bevorzugen oder diesen Artikel verschenken möchten, können Sie diesen Download-Artikel ggf. auch käuflich erwerben, solange verfügbar.

Besuchen Sie für weitere Informationen bitte folgende Seite: www.clv.de

WERNER GITT

SORULAR

HER ZAMAN SORMAK İSTEDİĞİM SORULAR

Fragen, die immer wieder gestellt werden - türkisch

Werner Gitt

Taschenbuch 192 Seiten
Artikel-Nr.: 255578
ISBN / EAN: 978-3-89397-578-5

Prof. Dr. W. Gitt gibt Antworten, die aus der Evangelisationspraxis, aus Gesprächen mit fragenden Menschen und aus dem Studium der Schrift erwachsen sind. Die Fragen sind nicht »am grünen Tisch« entworfen, sondern wurden wirklich gestellt. Von daher handelt es sich nicht um theologische Spitzfindigkeiten, sondern um Probleme, die Zweifler, Fragende und Suchende wirklich bewegen. Der Autor behandelt dabei folgende Themen: Gott – Bibel – Schöpfung, Wissenschaft und Glaube – das Heil – die Religionen – Leben und Glaube – Tod und ...

Wenn Sie ein "echtes" Buch bevorzugen oder diesen Artikel verschenken möchten, können Sie diesen Download-Artikel ggf. auch käuflich erwerben, solange verfügbar.

Besuchen Sie für weitere Informationen bitte folgende Seite: www.clv.de

dlv

Werner Gitt

SORULAR

HER ZAMAN SORMAK İSTEDİĞİM SORULAR

clv

Christliche

Literatur-Verbreitung e.V.

Postfach 11 01 35 · 33661 Bielefeld

Yazar Hakkında: Prof. Dr. Werner Gitt 1937 yılında Doğu Prusya'da, Raineck'te doğdu. 1963 yılında Hannover Teknik Üniversitesi'ne başladı ve 1968 yılında mühendislik (Dipl.-Ing.) diplomasını aldı. Ardından, Aachen Teknik Üniversitesi, Kontrol Mühendisliği Enstitüsü'nde asistan olacak çalışmaya başladı. İki yıllık bir araştırmanın sonunda, 1970 yılında Aachen Teknik Üniversitesi'ndeki doktorasını en yüksek başarı derecesiyle ve Borchers madalyalarıyla tamamladı. Halen, Federal Alman Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nde, Direktörlük ve Profesörlük görevlerindedir. Bilgi bilimi, sayısal matematik ve kontrol mühendisliği konularında birçok yazılı bilimsel çalışması vardır. Bunun dışında diğer kitaplar da yazmıştır. Bunlardan bazıları birçok dile (Bulgarca, Hırvatça, Çekçe, İngilizce, Fince, Fransızca, Macarca, İtalyanca, Lituanyaca, Kırgızca, Lehçe, Romence ve Rusça'ya) çevrilmiştir. 1984 yılından bu yana İsviçre, Basel Teoloji Üniversitesi'nde misafir profesör olarak "Kutsal Kitap ve Bilim" konusunda ders vermektedir. Almanya içinde ve dışında birçok üniversitede bu konuyla ilgili konferanslar vermiştir. Ayrıca, birçok ülkede (Avustralya, Avusturya, Belçika, Fransa, Macaristan, Kazakistan, Kırgızistan, Lituanya, Namibya, Norveç, Polonya, Portekiz, Romanya, Rusya, Güney Afrika Cumhuriyeti, İsveç, İsviçre ve A.B.D.'de) "İman ve Bilim" konusunda konuşmalar yapmıştır.

1st Turkish Edition

© of the German Edition:

Werner Gitt, "Fragen, die immer wieder gestellt werden"

1989 by CLV · Christliche Literatur-Verbreitung e. V.

Postfach 11 01 35 · D-33661 Bielefeld, Germany

© of the Turkish Edition 2007 by CLV

CLV im Internet: www.clv.de

Çeviri: Şafak Cangül Tarı (*Translated into Turkish: Şafak Cangül Tarı*)

Cover: Gerhard Thiessen

Typography: CLV

Printed in Germany: by Ebner & Spiegel, Ulm

ISBN 978-3-89397-578-5

İÇİNDEKİLER

Önsöz	11
İngilizce İkinci Baskının Önsözü	14
1. Tanrı'ya Dair Sorular (TS)	15
TS1. Tanrı'nın gerçekten var olduğundan nasıl emin olabilirim?	15
TS2. Tanrı nerededir?	15
TS3. Tanrı sözcüğünün anlamı nedir?	16
TS4. Tanrı'yı neden göremiyoruz?	17
TS5. Dünyadaki bu kadar acıya ve sefalete izin veren bir Tanrı'nın sevgi Tanrısı olması mümkün mü? .. Tanrı neden acı çekmemize müsaade ediyor?	17
TS6. Her şey için suçlanması gereken Tanrı değil midir?	19
TS7. Tanrı, Eski Antlaşma döneminde bir ulusu savaşlarda tümüyle yok etti oysa Dağdaki Vaaz'inde bize düşmanlarımızı sevmemiz gerektiğini bildiriyor. Eski Antlaşma'nın Tanrısı, Yeni Antlaşma'nın Tanrı'sından farklı mıdır?	20
TS8. Şeytanı Tanrı mı yarattı?	21
TS9. Tanrı'nın yeni bir şey öğrenmesi mümkün mü?	22
TS10. İsa Mesih gerçekten yaşadı mı? İsa Mesih, Tanrı'nın Oğlu mu?	22
TS11. Tanrı ile İsa Mesih arasındaki ilişki nedir? Her ikisi de tek bir kişilikte mi toplanmıştır? Ya da, hangisi konumca daha yüksektir? Kime dua etmeliyiz?	24
2. Kutsal Kitap'a Dair Sorular (KKS)	29
KKS1. Kutsal Kitap insanlar tarafından yazıldı: Bu her şeyi göreceli kılmıyor mu? Bu durumda Kutsal Kitap'ın Tanrı'dan olduğunu ve içinde yazılı olan her şeyin doğru olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz?	29
KKS2. Kutsal Kitap'ın doğru olup olmadığını nasıl anlayabilirim?	31

- KKS3. Kutsal Kitap diğer dünya edebiyatı eserlerinden hangi açılardan farklıdır?..... 32
- KKS4. Günümüzde Kutsal Kitap'a eklenti olabilecek yeni bildiriler var mıdır? Tanrı şüphesiz Kutsal Yazılar'dan üstündür ve bizlerle aracısız olarak iletişim kurabilir. 35
- KKS5. Michael Drosnin'in "Kutsal Kitap Şifresi" adlı eseri hakkında ne düşünüyorsunuz? 37
- 3. Yaratılış, Bilim ve İman Konusundaki Sorular (YS) 41**
- YS1. Cansız madde yaşayan bir organizmaya dönüşebilir mi? 41
- YS2. Dünya ve evren kaç yaşında? Dünyanın yaşımı hesaplayacak bilimsel bir yöntem var mı? Karbon tarihlendirme yöntemi hakkında ne düşünüyorsunuz? 43
- YS3. Milyonlarca ışık yılından oluşan uzaklıklar sizin genç dünya anlayışınızla nasıl bağdaşiyor? Dünyanın en azından bir ışık huzmesinin bize ulaşana dek geçen zaman kadar eski olduğunu varsaymamız gerekmiyor mu? 45
- YS4. Darwin, Tanrı konusunda ne düşünüyordu? 47
- YS5. Günümüzdeki spor yarışmalarında daha önceleri imkânsız olduğu düşünülen rekorlar kırılmaktadır. Bu gerçek evrimi kanıtlamıyor mu? 48
- YS6. Etkinliğini yitirmiş ve modası geçmiş dünya kavramlarını kullanan Kutsal Kitap bilimsel açıdan ciddiye alınabilir mi?..... 50
- YS7. Yerkürenin yapısı hakkında neler söylenebilir? 51
- YS8. Yaratılış'ta bir gün ne kadar uzun sürdü? 53
- YS9. Birbiriyle çelişen iki ayrı Yaratılış anlatımı var mı? ..54
- YS10. Dinozorlar Nuh'un gemisine sığıldılar mı? 56
- YS11. Adem'in oğulları kimlerle evlendiler? 57
- YS12. Sizin anlayışınıza göre, yaratılışı en güçlü şekilde destekleyen ve en güçlü şekilde reddeden bilimsel tartışmalar hangileridir? 58

4. Kurtuluş'a Dair Sorular (KS)	63
KS1. Bizler nasıl kurtuluruz – eylemlerimizle mi ya da imanımızla mı?.....	63
KS2. Tanrı kurtuluş için neden çarmıhı bir yol olarak tasarladı? Bunun için daha başka bir yöntem yok muydu?.....	64
KS3. İsa Mesih halen işlemekte olduğumuz günahlarımız yüzünden 2000 yıl önce nasıl ölebilir?.....	65
KS4. İsa Mesih'in tüm insanlığın günahları yerine sadece insanın bağışlanmasını istediği günahları yüzünden ölmesi yeterli olmaz mıydı?	66
KS5. Tanrı, İsa Mesih'in çarmıhtaki ölümüyle tüm insanlığa günahlarının kefaletinden kurtulmaları için bir olanak sunuyor. Tanrı, bunun yerine genel bir af çıkartsa olmaz mıydı?.....	68
KS6. Ben ölümden sonra da kurtuluş olabileceğine inanıyorum. Tanrı'nın lütfunun bize anlattıklarınızdan çok daha kapsamlı olduğuna inanıyorum.	69
KS7. Bir seçim yapamadan çok genç yaşlarda ölen çocuklar için ne düşünüyorsunuz? Ya da doğmadan ölenler (düşük ya da kürtajla) ve akli dengesi bozuk olanlar hakkında? Onlar lanet altındalar mı?	75
KS8. Yahuda İskariyot, İsa Mesih'in bizlere kurtuluş sağlayabilmesi için, ihanet etmek üzere önceden görevlendirilmemiş miydi?	77
KS9. İmansız olarak mahvolma olasılığı yüzde elli olan bir çocuğu dünyaya nasıl getirebilirim? (Yeni iman eden bir genç kadın tarafından yöneltilen bir soru)	78
KS10. Kutsal Kitap kişiyi Tanrı'nın seçtiğinden söz ediyor. Kurtuluş ve lanetlenmeye dair kararlar zaten daha önceden alınmışsa, özgür irademizden söz etmek mümkün olabilir mi?	80
KS11. Cehennemin varlığını bilimsel olarak kanıtlayabilir misiniz? (Ortaokul öğrencisi bir kızın yönelttiği soru)	83

5. Dinler Konusunda Sorular (DS)	85
DS1. Yeryüzünde birçok dinler mevcut. Bunların tümünün de yanlış olması mümkün değil. Sonsuz yaşama götüren tek yolun Hıristiyanlık olduğunu iddia etmek kendini beğenmişlik sayılmaz mı?.....	85
DS2. Hepimiz, örneğin Müslümanlar ve Hıristiyanlar, aynı Tanrı'ya dua etmiyor muyuz? (Bir Müslüman tarafından yöneltilen soru)	86
DS3. İsa Mesih'in Müjde bildirisinin tanrısal kaynaklı mı yoksa din kaynaklı mı olduğunu nasıl öğrenebilirim?	88
6. Yaşama ve İmana Dair Sorular (İYS)	91
İYS1. Neden varız?.....	91
İYS2. Yaşamın amacı nedir?.....	91
İYS3. Günlük yaşantım ve imanım arasında nasıl uyum sağlayabilirim?	94
İYS4. Sürekli olarak tekrarlayan rahatsız edici düşler görüyorum. Bu düşleri nasıl yorumlamalıyım?.....	99
İYS5. Günah nedir?.....	100
İYS6. Kutsal Kitap evli olmayan çiftlerin birlikte yaşamasına izin veriyor mu? Bir çift ne zaman (hangi koşullarda) evli sayılır? Birlikte yaşamaya karar vermeleriyle birlikte mi? İlk cinsel ilişkiden sonra mı? Resmi nikah işleminden ya da kilise töreninden sonra mı?	101
İYS7. İnanmak bilmek demek anlamına gelmez - bu takdirde inancın (imanın) bir kesinlik olduğunu nasıl varsayabilirsiniz?	106
İYS8. Yeniden-doğuşun dışsal bir belirtisi olması gerekiyor mu?.....	107
İYS9. Siz bizlerle sanki sizi Tanrı göndermiş gibi konuşuyorsunuz. Böyle davranmak hakkını size kim veriyor? (Bir cezaevindeki konuşmamda yöneltilen soru)	108
İYS10. Genetik mühendisliği konusunda ne düşünüyorsunuz?	109

İYS11. İsa Mesih at sineklerine ve sivrisineklere ne yaptı? Onları öldürdü mü?.....	111
--	-----

7. Cennete Dair Her Zaman Merak Edip de Bir Türlü Sormaya Cesaret Edemediğiniz Sorular	113
Ya Cehennem?	114
Cennet Hakkında Neler Biliyoruz?	118
C1. Cennet sonsuza dek tam anlamıyla mutlu olacağımız yerdir	119
C2. Cennet duyularımızın zevk alacağı bir yerdir.....	121
C3. Cennet sonsuz bir kutlamanın yapıldığı yerdir	121
C4. Cennet harikulade bir yerdir.....	124
C5. Cennet yaşamlarımızın tatmin olacağı yerdir	126
C6. Cennet bizim evimizdir	127
C7. Cennet egemenlik süreceğimiz yerdir.....	129
C8. Cennet İsa Mesih'in olduğu yerdir.....	129
C9. Cennet İsa Mesih'e benzer olacağımız yerdir	131
C10. Cennet hasretle beklenmesi gereken özel bir yerdir	132

EK BÖLÜM

Kutsal Kitap Açıklamaları	135
--	------------

I. Kutsal Kitap'ın Temel İlkeleri (İ= İlkeler).....	135
I.1. Kutsal Kitap'ın Kaynağı	135
I.2. Kutsal Kitap'ın Gerçekliği	137
I.3. Kutsal Kitap Gerçeklerinin Sınanması	138
I.4. Kutsal Kitap'ın Konusu	140
I.5. Kutsal Kitap Bildirileri	142
I.6. Kutsal Kitap Bildirilerinin Değeri	149
I.7. Kutsal Kitap'ın Anlaşılabilirliği ve Anlaşılması	151
I.8. Kutsal Kitap Bildirilerinin Doğruluğu	152
I.9. Kutsal Kitap Bildirilerinin Kapsadığı Zaman Dilimi	153
I.10. Kutsal Kitap'ın Gerçeğine Ulaşmak: İsa Mesih'e Yönelmek	154
I.11. Sonuç	160

II.	Kutsal Kitap Yorumlama İlkeleri (Yİ= Yorumlama İlkeleri)	160
III.	Kutsal Kitap'ı Neden Okumalıyız?.....	163
IV.	Kutsal Kitap'ı Nasıl Okumalıyız? (Oİ= Okuma İlkeleri)	166
V.	Kutsal Kitap'ı Okuyanlara Verilen On Vaat (Söz'ü Okuyup Yaşamında Uygulayanlar için)	167
Bir Okuyucu Mektubu		169
Kitabın Yazarı: Kısa Yaşam Öyküsü		173
Kaynakça		183
Kutsal Kitap kısaltmaları		185

ÖNSÖZ

Bu kitap nasıl yazıldı: Bu kitabı yazmak düşüncesi yazarın Münih'teki Mühlhauser moda evinin alışılmadık ortamında verdiği müjdeleme konferansları sırasında kaynaklandı. Modacı Harro Mühlhauser bir hafta boyunca her gece işyerinin birinci katını kullanmamıza izin verdi. Her gece salonda bulunan giysileri askılarından aşağı indirip bir yere kaldırıyor ve mekâna 250 sandalye yerleştiriyorduk. Konuşma sona erdikten sonra sandalyeleri tekrar üst üste diziyor ve askıları da ertesi sabah mağaza elemanları giysileri asabilsinler diye tekrar yerine yerleştiriyorduk. Dinleyicilerin hepsini oturtacak kadar yeterli sandalyemiz hiçbir zaman olmadı ama kalın halılar ve merdiven basamakları da rahatça oturma olanağı sağladı. Sonuçta salona 350 kişiyi rahatlıkla alabiliyorduk. Mekân, Münih'in tam ortasındaki bir alışveriş merkezinde (Belediye Sarayının ve Frauenkirche "Kutsal Meryem" Kilisesinin birkaç metre uzağında) olması nedeniyle Hıristiyan olmayan çevrelerin de ilgisini çekiyordu. Konuşmanın ardından o gecenin konusu hakkında soru-cevap faslı düzenleniyordu. İnsanlar bu olanağı çok iyi değerlendiriyordu. İman konusunda bir karar vermeden yanıtlanması gereken birçok soruları vardı.

Soruların Türleri: Bu kitap, yazarın Münih'teki konuşmaları sırasında yöneltilen birçok sorunun yanıtlarını içeriyor. Bunlara ek olarak diğer bölgelerdeki konuşmalarda yazara yöneltilen benzeri soruların yanıtları da yer alıyor. Yazar bir süredir "Gençlik Günü'nde" (Ahdener Jugentag) "Krelingen'de Soru Saati" adlı bir programının yöneticiliğini yapmaktadır. (Krelingen - Kuzey Almanya'da bulunan müjdeleme merkezi). Bu program sırasında ortaya atılan birkaç tartışma konusuna da kitapta yer verilmiştir.

Kitapta ele alınan konuların ortak bir noktası var – bütün sorular gerçek kişiler tarafından yöneltilmiştir. Bu kitapta Hıristiyanlığın "içindeki kişilerin" beklediği türden alışılmış yanıtlar verilmiyor. Bunun yerine kuşku duyan, sorgulayan ve arayan ki-

şilerin zihinlerini meşgul eden sorunlar ciddi bir yaklaşımla ele alınmaktadır.

Yazarın konferanslarında arayış içinde olanların kendisine yönelttiği sorulardan edindiği deneyimler, kitabın içeriğinde ürkütücü bir takım tanrıbilimsel ya da kuramsal yapılandırmalardan çok, gerçek (sıradan) insanın büyük önem verdiği temel konuların bir arada işlenmesini sağlamıştır.

Yanıtlama Yöntemi: Antik çağda Greklerin geliştirdiği mantık yöntemi müspet bilimlerde o denli başarılı olmuştur ki, kişi bu düşünüş biçimini diğer alanlarda da uygulamak isteğine kapılabılır. Düşünce Çağı'nda bu mantık işleyişi etkindi ve bunun bir sonucu olarak Kutsal Kitap eleştirisi yapılmaya başlandı. Bu kitapta ele alınan sorular matematiksel ya da bilimsel olsalardı, mantık hesapları yardımcı olabilirdi. Ama burada ele alınan konular, yanıtlarında genellikle biçimsel mantıksal çözümlemelerden kaçınılan, varoluşçulukla ilgili büyük önem taşıyan sorulara ilişkindir. Bu tür bir çabada felsefenin de bir yararı olamaz. Karlsruhe'li Alman felsefeci Hans Lenk büyük bir açık sözlülükle şöyle belirtir:

“Felsefe konunun içeriğine dair çok nadiren kesin çözümler üretebilir. Felsefe sorunlarla ilgilidir, konu ve çözümü ile değil. Felsefe bazen konuyu yeni bir sorun olarak ele almanın, soruya verilen kısmi yanıtın çok daha önemli olduğunu addeder.”

Tanrı bizleri düşüncemizde, davranışlarımızda ve inancımızda gerçeğe götürebilir; O bunu istemektedir de. Bu nedenle, bizim için yaşamsal önem taşıyan ölçüt Tanrı'nın yetkili Sözü, yani Kutsal Kitap olmalıdır. Bu bilgi kaynağının yerine hiçbir insan ürünü geçemez. Sorulara verilen yanıtlar temelde bu ölçüte dayandırıldığından, bu kitabın sonuna Kutsal Kitap temel ilkeleri ve yorumlama ilkelerini elen alan bir açıklama bölümü eklenmiştir. Bu temel ilkeler ilk kez bu kitapta bir araya getirilmiştir. Bunu yapmamızın amacı Kutsal Kitap ile çalışırken gerekli olan temel bilgiyi sağlamaktır.

Okuyucuyu hazırlamak mahiyetinde bazı şeyler eklemek istiyorum. Yanıtlar her zaman beklendiği (ya da olması gerektiği) kadar ayrıntılı değildir. Ayrıca, sorulardan öznel bir seçim yapılması gerekiyordu. Bazı sorular birbiriyle yakından ilintili olduğu için yanıtları da bazen kendini tekrarlıyor gibi görünebilir. Sorular içeriğin kolaylıkla takip edilebilmesi için bölümlere ayrılmıştır. Bazı sorular doğrudan doğruya Kutsal Kitap'tan yapılan alıntılarla yanıtlanmıştır, çünkü yanıtları orada açıkça yazılıdır. Diğer sorular ise yine Kutsal Kitap'tan ama dolaylı olarak, alıntısı yapılan bölümlerden mantıksal tümdengelimler üretilerek yanıtlanmıştır. Bu yöntemle varılan sonuçlar yazarın Kutsal Kitap bilgisinin derinliğine ve sağlam bir uslamlama yetisine dayanmakla beraber öznel olmak zorundadır. “Neden” ile başlayan sorular bir kural olarak “yanıtlanamaz” olmak durumundadır. Bu sorular da bir gün elbette yanıt bulacaklardır (Yuhanna 16:22-23). Ama bu imanın görüntüye dönüştüğü zaman gerçekleşecektir.

Teşekkür: Çalışmamı eleştirel bir gözle inceleyerek yararlı önerilerde bulunan ve yazılarımı evdeki bilgisayarımızda metne aktarmak gibi zahmetli bir işi üstlenen sevgili eşime çok teşekkür ediyorum.

Bu kitabımın yaşam, ölüm ve iman konusundaki sorulara yanıt arayan kişilere yardımcı olması için dua ediyorum.

Werner Gitt

İngilizce İkinci Baskının Önsözü

Kitabımın İngilizce çevirisinin ikinci baskısının yapılmasından son derece mutluyum. Bu baskı, birinci baskının geliştirilmiş, genişletilmiş ve güncellenmiş bir sürümüdür. Bu baskıya eklenen en kapsamlı bölüm cennet konusunun ele alındığı 7. Bölüm'dür. Ek bölümlerin çevirisini yapan Dörte Götz'e teşekkürlerimi iletmek istiyorum. Kendisi Heidelberg Üniversitesi, İngilizce ve Rusça çeviri dallarından mezundur. Kanada Queens Üniversitesi'nde Tarih ve Felsefe eğitimi yapan Veronika Abraham da bu çevirilerde görev aldı. Kitabımı üslup açısından inceleyen ve gerekli düzenlemeleri yapan B.Britanya doğumlu Sarah Jayne Curtius ise İngilizce ve Almanca dilleri eğitimini Sheffield Üniversitesi'nde tamamladı. Bu ekibin tüm üyelerine dikkatli ve gayretli çalışmaları için çok teşekkür etmek istiyorum.

Son olarak, dostum Dr. Carl Wieland (Avustralya) kitabın tümünü okudu ve bazı düzeltmeler yaptı. Dr. Wieland (Avustralya) Brisbane'de yerleşik Yaratılış'ın Yanıtları (*Answers In Genesis*) adlı dünyaca ünlü yaratılış bilim ve araştırma kuruluşunun yöneticiliğini yapmaktadır. Ayrıca İngilizce olarak yayınlanan ve 120'nin üzerinde ülkede okuyucusu olan "*Creation ex nihilo*" adlı derginin (baskı sayısı >50,000) editörüdür. Kendisine de değerli katkıları için çok teşekkür ediyorum.

Bu kitap (Almanca olarak) ilk kez 1989 yılında Almanya'da basıldı ve şu anda 15 (2006: 20). baskısı yapılmış durumda. Kitabın toplam baskı sayısı ise 400,000'dir. Okuyucularla yaptığım söyleşilerden ya da bana gönderdikleri mektuplardan, birçoğunun bu kitap yardımıyla İsa Mesih'e giden yolu bulmuş olduklarını anlıyorum. Bu arada kitabımın on dört dilde çevirisi yapılmış bulunuyor.

Werner Gitt, Kasım 1998

1. Tanrı'ya Dair Sorular (TS)

TS1: Tanrı'nın gerçekten var olduğundan nasıl emin olabilirim?

TC1: Dünya üzerinde kendinden üstün olan bir tanrıya, bir ruha ya da bir varlığa şu ya da bu şekilde tapmayan hiçbir ulus ya da insan topluluğu (kabile) yoktur. Bu durum İsa Mesih'in Müjdesini hiç duymak bir yana yabancı bir kültürle hiçbir ilişkisi olmamış dünyanın en ücra bölgelerinde yaşayan insan toplulukları (kabileler) için de geçerlidir. Bu nasıl mümkün oluyor? Hepimiz çevremizi saran harika yaratılışı izlediğimizde bütün bunların gözle görünmeyen bir yaratıcının eseri olduğunu anlayacak kadar zihinsel yeteneğe sahibiz. Herkes bir otomobilin, bir saatin, bir düğmenin ya da bir ataşın kendi kendine meydana gelmediğini bilir. Elçi Pavlus bu nedenle Yeni Antlaşma'da şöyle yazar: "Dünyanın yaratılışından beri, Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri, yani sonsuz gücü ve Tanrılığı, O'nun yaptıklarıyla anlaşılabilir şekilde açıklanıyor. Bu nedenle özürleri yoktur" (Rom.1:20). Gözle izlenebilen Yaratılış bir yaratıcının varlığına inanmamıza ve O'nun gücü ve düşünce zenginliğine dair sonuçlar çıkarmamıza yol açmakla birlikte O'nun doğasına (örneğin; sevgi, yaşam, lütuf, iyilik) dair hiçbir bilgi vermez. Kutsal Kitap işte bize bu amaçla verilmiştir.

TS2: Tanrı nerededir?

TC2: Biz insanlar Tanrı'yı bir yere konumlandırmaya çalışırız. Bu nedenle eski çağlarda olduğu gibi günümüzde de (neo-paganizm) bu konuda tanrılarla ilgili birçok putperest kavramlar geliştirilmiştir. Grekler tanrılarının Olympus dağında yaşadığına inanıyordu. Teuton'lar (eski çağlarda Kuzey Avrupa'da yaşayan Germanik kökenli halklar) ise tanrılarını Valhalla'ya (eski çağlarda İskandinav mitolojisinde tanrı Odin'in sarayı) yerleştirmişlerdi. Fransız matematikçi ve gökbilimci P. Laplace (1749-1827) şöyle yazar: "Bütün uzayı araştırdım ama Tanrı'yı bulamadım." Benzeri bir yorum da Sovyet kozmonotları tarafından yapılmıştır: "Uçuşum sırasında Tanrı'yla karşılaşmadım" (Nikolajew,

1962, Wostok III). Kutsal Yazılar açısından ele alındığında bütün bu söylemler temelden yanlıştır, çünkü Tanrı bizim boyutlarımızın dışındadır. Uzayı yaratmış olan O, bizim boyutlarımızın bir parçası olamaz. Bununla birlikte, O uzayın her parçasına nüfuz etmiştir. O her yerde ve her zaman vardır. Elçi Pavlus bu konuyu Ares tepesi kurulunun önünde putperest Atina halkına şöyle açıklar: “Nitekim, ‘O’nda yaşıyor ve deviniyoruz; O’nda varız.’ Ozanlarınızdan bazılarının belirttiği gibi, ‘Biz de O’nun soyundanız’” (Elç.17:28). Mezmur yazarı da bu gerçeğin farkındadır: “Gittiğim yolu, yattığım yeri inceden inceye elersin, bütün yaptıklarımın haberin var. Beni çepeçevre kuşattın, Elini üzerime koydun.” (Mez.139:3,5) Bu ayet Tanrı’nın dünyamızı nasıl çepeçevre kuşattığını ve her noktasına nüfuz ettiğini göstermektedir. Matematiksel olarak çok-boyutlu uzay (bilinen uzay üç boyutludur) düşüncesi Tanrı’nın nerede olduğu sorusunda yardımcı olabilir. n -boyutlu uzay, $(n+1)$ boyutlu uzayın sadece bir alt kümesidir. Benzeri bir şekilde, örneğin dört boyutlu uzay, üç boyutlu bir uzayda anlaşılabilir, ama yine de her noktasına nüfuz etmiştir. Kutsal Kitap, 1.Krallar 8:27 ayetinde bu konu şöyle ortaya konulmuştur: “Tanrı gerçekten yeryüzünde yaşar mı? Sen göklere, göklerin göklerine bile sığmazsın...”

TS3: *Tanrı* sözcüğünün anlamı nedir?

TC3: *Tanrı* sözcüğü birkaç kelimenin baş harflerinden meydana gelen bir kısaltma isim değildir. (örneğin: UNESCO, UFO gibi) Tanrı Kendisini insanlara çeşitli unvanlarıyla açıklamıştır, bunların hepsi de Tanrı’nın doğasını betimler. Aşağıda Tanrı’nın belirli bir adının/unvanının (İbranice ve Türkçe karşılıkları) Kutsal Kitap’ta ilk kez kullanıldığı ayetlere göre verilmiştir.

Elohim (Yar.1:1; Tanrı’nın adı burada Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un üçlü birliğini açıklamak üzere İbranice çoğul haliyle kullanılmıştır)

Eloah (İbranice’de Tanrı sözcüğünün tekil halidir. Eski Antlaşma Eyüp kısmında 41 kez geçmektedir. Diğer kısımlarda ise dağınık bir şekilde rastlanır)

El (Yar.33:20, “*El-Elohe İsrail* - Tanrı İsrail’in Tanrısı”)
El-Olam (Yar.21:33, “Ölümsüz Tanrı”)
El-Şaday (Yar.17:1, “Her Şeye Gücü Yeten Tanrı”)
El-Roi (Yar.16:13, “Beni gören Tanrı”)
Yahve (Yar.2:4, Mısır’dan Çıkış 3:15’e göre “RAB Tanrı”)
Yahve-Rafeka (Çık.15:26, “Size şifa veren RAB”)
Yahve-Nissi (Çık.17:15, “RAB sancağımdır”)
Yahve-Yire (Yar.22:13-14, “RAB sağlar”)
Yahve-Şalom (Hak.6:24, “RAB esenliktir”)
Yahve-Zidkenu (Yer.23:6, “RAB doğruluğumuzdur”)
Yahve-Şama (Hez.48:35, “RAB orada”)
Yahve-Roi (Mez.23:1, “RAB çobanımdır”)
Yahve-Zeboat (“Orduların Tanrısı”)
Adonay (Yar.15:2, “Egemen RAB” [Eski Antlaşma’da 134 kez geçer])

(Kaynak: Abraham Meister, “Biblisches Namenlexikon” [Kutsal Kitap İsimleri Sözlüğü], Pfaffikon, 1970)

TS4: Tanrı’yı neden göremiyoruz?

TC4: Tanrı tarafından yaratılan ilk çift olan Adem ve Havva O’nunla yakın bir ilişki içindeydi ve O’nunla yüz yüze karşılaşmışlardı. İnsan günaha Düşüşü nedeniyle Tanrı’dan uzaklaştı. O günahattan nefret eden kutsal bir Tanrı’dır, bu yüzden ilk baştaki yakınlık sona ermiştir. “Mübarek ve tek Hükümdar, kralların Kralı, rablerin Rabbi, ölümsüzlüğün tek sahibi, yaklaşılmaz ışıktayışayan, hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği Tanrı, ...” (1Ti.6:15-16). Bu nedenle O’nu ancak öldükten sonra Baba’mızın evinde girdiğimizde görebileceğiz. O’na giden yol ise bir tek İsa Mesih’ten geçer. “...Benim aracılığım olmadan Baba’ya kimse gelemmez” (Yu.14:6).

TS5: Dünyadaki bu kadar acıya ve sefalete izin veren bir Tanrı’nın sevgi Tanrısı olması mümkün mü? Tanrı neden acı çekmemize müsaade ediyor?

TC5: Düşüş (Yaratılış 3. bölüm) öncesinde ne ölüm ne acı ve sıkıntı çekmek, ne de bunlara neden olacak etkenler vardı. Tanrı her şeyi insanın mükemmel bir şekilde yaşam sürebilmesi için yaratmıştı. İnsan kendi özgür iradesiyle kendi yolunu seçti ve bu yüzden Tanrı'dan uzaklaştı. Tanrı'nın insana böylesine bir özgürlük tanınması ise açıklayamayacağımız bir şeydir. Bununla birlikte, Tanrı'ya sırt çevirmenin felaketle sonuçlandığını da açıkça görüyoruz. Acı deneyimler bunu bizlere günümüzde de göstermektedir. Bazı insanlar Tanrı'yı suçlama eğilimindedir. Fakat unutmamalıyız ki, sorumlu Tanrı değil, bizler yani insan-oğullarıdır. Anayolda gece yarısı aracımızın farlarını söndürüp gidersek ve bunun sonucunda bir kazaya neden olursak bundan aracın üreticisini sorumlu tutamayız. Üretici yolu aydınlatması için araca bir çift far koymuştur. Eğer ışıkları bilerek söndürürsek, bu bizim sorumluluğumuzdur. "...Tanrı ışıktır.." (1Yu.1:5). Tanrı'dan uzaklaştığımız karanlık bir yoldan gidersek, bizleri Kendisine yakın yaşamamız için var eden Yaratıcı'ya şikayette bulunamayız. Tanrı sevgidir ve öyle kalacaktır, çünkü akıl almaz bir şey yapmıştır: Tek sorumlusu kendimiz olan bir durumdan bizleri kurtarmak için Kendi Oğlunu vermiştir. İsa Mesih, Yuhanna 15:13 ayetinde Kendisinden şöyle söz eder: "Hiç kimse de, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur." Bundan daha büyük bir sevgi var mıdır? İnsanlık uğruna "Golgota" yani Kafatası denilen yerde o gün yapılandan daha büyük bir şey hiçbir zaman yapılmamıştır. Bu nedenle çarım, Tanrı'nın insana olan sevgisinin odak noktasıdır.

Hepimiz – iman edenler ve etmeyenler – düşmüş bir dünyada yaşamaktayız. Hepimiz deneyimlerimizden biliyoruz ki, acılar ve sıkıntılar dünyasal yaşamın ayrılmaz birer parçasıdır. Bireysel acılar bize anlaşılabilir gelebilir. Bir kişi refah içindeyken bir diğerrinin felaketlere uğramasını ve hastalıklarla boğuşmasının nedeni sorarız. İmanlı kişiler genellikle iman etmemiş kişilerden daha fazla acı ve sıkıntı çekerler. Mezmur yazarının bildirdiği gibi:

"Çünkü kötülerin gönencini gördükçe, küstahları kısıkanıyordum. Onlar acı nedir bilmezler, bedenleri sağlıklı

ve semizdir. Başkalarının derdini bilmez, onlar gibi çile çekmezler” (Mez.73:3-5).

Yazar kendi sıkıntısını doğru bir şekilde değerlendirmektedir ve bunun günahları yüzünden verilen bir ceza olmadığına farkındadır. Tanrı ile tartışmaz ve O'na sıkıca tutunur:

“Yine de sürekli seninleyim, sağ elimden tutarsın beni. Öğütlerinle yol gösterir, beni sonunda yüceliğe erdirtirsin. Bedenim ve yüreğim tükenebilir, ama Tanrı yüreğimde güç, bana düşen paydır sonsuza dek” (Mez.73:23-24,26).

TS6: Her şey için suçlanması gereken Tanrı değil midir?

TS6: Tanrı, Düşüş'ten sonra hesap vermek üzere Adem'i yanına çağırdığında o, “Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim” diyerek Havva'yı işaret etmiştir (Yar.3:12). Tanrı, Havva'ya sorduğunda, o da suçu bir başkasına atmıştır: “Yılan beni aldattı, o yüzden yedim” (Yar.3:13). Günah konusunda garip bir davranış sergileriz: sorumlu olarak daima kendimizden başkalarını gösterir ve en sonunda Tanrı'yı suçlarız. Ancak kavrayışımızın dışında bir şey gerçekleşir ve Tanrı tüm suçu İsa Mesih'te üstlenir: “Tanrı, Mesih sayesinde kendisinin doğruluğu olalım diye, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah yaptı” (2Ko.5:21). Bizleri özgür kılmak için lanetlerin hepsi tüm gücüyle O'nun üzerine yüklenmiş, O çarmıha gerildiğinde her yer üç saatliğine koyu bir karanlığa gömülmüş ve O gerçekten Tanrı tarafından terk edilmişti. “Mesih, Babamız Tanrı'nın isteğine uyararak, bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karşılık kendini feda etti” (Gal.1:4). Tanrı sevgisini işte böyle gösterir. Müjde bildirisinden daha sevindirici başka bir haber yoktur.

TS7: Tanrı, Eski Antlaşma döneminde bir ulusu savaşlarda tümüyle yok etti oysa Dağdaki Vaazında bize düşmanlarımızı sevmemiz gerektiğini bildiriyor. Eski Antlaşma'nın Tanrısı, Yeni Antlaşma'nın Tanrı'sından farklı mıdır?

TC7: Bazı insanlar Eski Antlaşma Tanrısını öfke ve intikam Tanrısı, Yeni Antlaşma Tanrısını ise Sevgi Tanrısı olarak görürler. Bu görüşün yanlışlığı Eski ve Yeni Antlaşmalar'dan iki bildiriyle kolaylıkla kanıtlanabilir:

Eski Antlaşma, Yeremya 31:3'de Tanrı şöyle der: "...Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, Bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim." Yeni Antlaşma, İbraniler 10:31'de ise: "Diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir." Tanrı günah karşısında öfkeli bir Tanrı, pişmanlık ve tövbe karşısında ise sevgi dolu bir Tanrı'dır. Biz bunun tanıklığını hem Yeni hem Eski Antlaşmalarda görüyoruz çünkü Tanrı hiç değişmez, daima aynı kalır. O, "değişkenlik ya da döneklik gölgesi olmayan Işıklar Babası'dır" (Yak.1:17). Tanrı'nın Oğlu da aynı şekilde hiçbir zaman değişmez, "İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır" (İbr.13:8).

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın bir taraftan insanlığın günahlarını yargılarken diğer taraftan Kendi çocuklarını nasıl koruduğunu gösteren örneklerle doludur. Tufan sırasında Nuh'un gemisinin dışında kalan insanların tümü kötülükler yüzünden sular altında kaldı ve sadece gemideki sekiz kişi kurtuldu. Benzeri bir şekilde Yargı Günü'nde de insanlığın büyük bir kısmı yok olacaktır, çünkü onlar kişiyi yıkıma götüren geniş kapıdan ve enli yoldan yürümeyi tercih etmişlerdir (Mat.7:13-14). Tanrı Kendi halkı İsrail'e vaat ettiği toprakları verdi, fakat Mısır'dan Çıkış'ta geride kalanlara Amalekliler saldırdı. Tanrı, Yasanın Tekrarı 25:17-19 ayetlerinde Amalekliler'in yok edileceğini bildirir ve Saul daha sonra Rab'bin buyruğuyla bunu gerçekleştirir (1Sa.15:3). Yeni Antlaşma döneminde ise Hananya ve Safira tüm gerçeği söylemedikleri için Tanrı tarafından cezalandırıldılar (Elç.5:1-11). Bu örnekler bize Tanrı'nın günaha bizden çok daha ciddi bir şekilde yaklaştığını göstermektedir. Tanrı bu tutumunu hiçbir zaman değiştirmemiştir. Tanrı günahattan nefret eder; O her kötülüğü yargılayacaktır. O günümüzde de ulusların tamamını yeryüzünden silebilir. Almanlar, Üçüncü Reich döneminde Tanrı'nın Kendi halkı olan İsrail'i yok etmek üzere uyguladıkları plan nedeniyle Tanrı'ya karşı son derece ciddi bir günah işlediler. Almanya'nın

kırk yıl boyunca bölünmüş olarak varlık sürmesi ve doğu kısmının kaybedilmesi Tanrı'nın bu konudaki açık bir yargısıdır. Tanrı tüm ulusu da yok edebilirdi, ancak O'nun merhameti o kadar büyüktür ki, belki de hâlâ var olan imanlılar uğruna, O bunu yapmadı. Sodom ve Gomora'da eğer on tane doğru kişi bulunabilseydi bu kentler yok edilmeyecekti (Yar.18:32). Eğer Tanrı'nın yargısı anında (hemen) gerçekleşmiyorsa, bu O'nun merhametinden kaynaklanmaktadır. Bununla birlikte, iman etmiş (2Ko.5:10) ve etmemiş (İbr.9:27, Va.20:11-15) herkesin yaşamlarındaki tüm eylemlerin hesabını vermek zorunda kalacağı bir zaman gelecektir.

TS8: Şeytan'ı Tanrı mı yarattı?

TC8: 1. Yuhanna 1:5 ayetinde Tanrı'nın ışık olduğunu okuyoruz. "O'nda hiç karanlık yoktur." Tanrı tümüyle saf ve kusursuzdur (Mat.5:48) ve melekler bunu beyan ederler "Her Şeye Egemen RAB Kutsal, kutsal, kutsaldır..." (Yşa.6:3). O Işık Babası'dır (Yak.1:17) bu nedenle kötülüklerin kaynağı olamaz. Kutsal Kitap tüm kötülüklerin bir zamanlar keruv, ışık meleği, olan Şeytan'ın kendisini "Yüceler Yücesiyle" (Yşa.14:14) eşit kılmak istemesi sonucunda düşüşünden kaynaklandığını bildirmektedir. Hezekiel 28:15-17'de onun gururu ve düşüşü şöyle anlatılır:

"Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun. Ticaretinin bolluğundan zorbalıkla doldun ve günah işledin. Bu yüzden kirli bir şey gibi seni Tanrı'nın dağından attım, yanan taşların arasından kovdum, ey koruyucu Keruv. Güzelliğinden ötürü gurura kapıldın, görkeminden ötürü bilgeliğini bozdun. Böylece seni yere attım, Kralların önünde seni yüzkarası yaptım."

İlk insanlar ayartılmaya kapıldıkları andan itibaren günahın tutsağı oldular böylelikle kötülükler yaratışın içine sızdı ve Şeytan da bu dünyanın egemeni oldu. "Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güç-

lerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır” (Ef.6:12).

TS9: Tanrı'nın yeni bir şey öğrenmesi mümkün mü?

TC9: Öğrenmek, tanım olarak, daha önceden bilinmeyen gerçekleri bilmek/ kavramaktır. Tanrı her şeyi bildiğine göre (Mez.139:2, Yu.16:30), O'nun öğrenmesi gereken hiçbir yeni olgu yoktur. Uzayın ve zamanın hakimi olarak geçmiş ve geleceğin tüm bilgilerine sahiptir. Bizler ise bir öğrenme eğrisine bağlı kalmak durumundayız. Rab, sadece Kendisine ait olan her şeyi bilme özelliğiyle, gelecekteki olayları Kutsal Yazılar'daki peygamberlikler aracılığıyla bizlere bildirir.

TS10: İsa Mesih gerçekten yaşadı mı? İsa Mesih, Tanrı'nın Oğlu mu?

TC10: İsa'nın yeryüzüne gelişinin ön-bildirileri Kutsal Kitap'ın en önemli peygamberliklerini oluşturur. Eski Antlaşma'da O'nun doğum yeri (Mik.5:1 → Luk.2:4), O'nun soy ağacı (2Sa.7:16 → Mat.1:1-17), Tanrı ile eş-zamanlı baba-oğul ilişkisi (Mez.2:7, 2Sa.7:14 → İbr.1:5), ve insanla ilişkisi (Dan.7:13 → Luk.21:27), O'nun hizmeti (Yşa.42:7 → Yuh.9), O'nun hizmetinin amacı/nedeni (Yşa.53:4-5 → Mar.10:45), otuz gümüş karşılığında ihanet edilmesi (Zek.11:12 → Mat.26:15), acı çekmesi ve çarmıh üzerindeki ölümü (Mez.22 → Luk.24:26) ve ölümden Dirilişi (Hoş.6:2 → Luk.24:46). Yukarıdaki soruyla ilgili olarak Eski Antlaşma'nın en son kitabı ile Yeni Antlaşma anlatımları arasındaki belirginleşen 400 yıllık dönem Mesih'te tamamlanan peygamberliklere özellikle çarpıcı bir önem kazandırır. İsa Mesih'in yaşamına tanıklık eden Hıristiyanlık dışı kaynaklar da mevcuttur. Örneğin Romalı tarihçi Tacitus, İmparator Hadrianus döneminde Roma saray görevlisi Seutonius, Anadolu'da Bitinya bölge valisi olan Romalı Thallus ve diğerlerinin eserleri. Belirgin bir örnek olarak Flavius Josephus'tan (doğumu İ.S.37) bir alıntı yapmak istiyorum:

“Bir zamanlar, bilge bir insan olan İsa vardı ki -ona insan demek çok yerinde olmayabilir- çünkü o birçok mucizeyi gerçekleştirmiş ve gerçekleri hoşnutlukla öğretmiş olan birisidir. Bu kişi hem Yahudilerden hem de diğer uluslardan olan halklardan birçok kişiyi kendisine çekmiştir. O, Mesih idi. Pilatus aramızdaki önemli dini önderlerin önerileri üzerine O’nu çarmıha mahkum ettiğinde onu sevenler ilk başta onu terk etmediler, çünkü kutsal peygamberler bunu ve O’nun hakkındaki on binlerce mucizeyi önceden bildirdiği gibi, üçüncü günde onlara tekrar canlı olarak göründü. Onun arkasından, Hıristiyan olarak adlandırılan bu topluluğun günümüzde hâlâ soyu tükenmemiştir.”

(Josephus, *Antiquities of the Jews*, “Yahudilerin Tarihçesi” II Cilt, s.412, Oxford, basım *D.A.Talboys*, 1839)

Tanrı, İsa’nın Kendi Oğlu olduğunu söylemektedir (vaftizinde Matta 3:17; dağda görünümünün değişmesi sırasında Markos 9:7). Melek de O’nun doğumunu “En Yüce Olan’ın Oğlu” olarak duyurmaktadır (Luk.1:32). Rab, Yahudilerin en yetkili ruhani ve dünyevi yargılama mercii olan, kahinler ve din bilginlerinden oluşan baş kahin Kayafa’nın başkanlık ettiği Yüksek Kurul (Sanhedrin) önünde Kendisinin Tanrı Oğlu olduğunu bildirmiştir (Mat.26:63-64, Mar.14:61-62, Luk.22:70). İsa Mesih’in Tanrı’nın Oğlu olduğunu diğer insanlar da beyan etmiştir:

- Petrus: ”Sen, yaşayan Tanrı’nın Oğlu Mesih’sin” (Mat.16:16).
- Yuhanna: “Eğer bir kimse İsa’nın Tanrı’nın Oğlu olduğunu açıkça kabul ederse, Tanrı onda yaşar, o da Tanrı’da yaşar” (1Yu.4:15).
- Pavlus: “... Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve uğruma kendini feda eden Tanrı Oğluna imanla sürdürüyorum” (Gal.2:20).
- Marta: “Marta, ‘Evet, Rab’ dedi. ‘Senin, dünyaya gelecek olan Tanrı’nın Oğlu Mesih olduğuna iman ettim’” (Yu.11:27)

- Natanyel: “Rabbî, sen Tanrı'nın Oğlusun, sen İsrail'in Kralısın!” (Yu.11:27).
- Romalı yüzbaşı: “... Bu gerçekten Tanrı'nın Oğluydu!...” (Mat.27:54).
- Etiyopyalı hadım: “İman ediyorum ki, İsa Mesih Tanrı'nın Oğlu'dur” Elç.8:37).

Şeytan, Tanrı, Baba ve Oğul İsa Mesih arasındaki bağı biliyordu (Mat.4:3,6); cinler de O'nun Tanrı'nın Oğlu olduğu gerçeğini kabul etmişti (Mat.8:29).

Ferisiler ve Baş Kahinler İsa Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olması gerçeğinden dolayı son derece rahatsızdılar (Mar.14:53-65). Kızgın halk kalabalıkları da benzeri bir davranış sergilediler (Yu.19:7). Yahudiler ve Müslümanlar için İsa Mesih günümüzde hâlâ sızlatan bir dikendir. İsa sadece bir “kardeş” (Şalom ben Horin), “Oğullar arasında bir Oğul” (Alman tanrıbilimci Heinz Zahrnt), iyilik dolu bir insan ya da bir toplumsal reformcu olsaydı, “Kurtarıcı” olamazdı. O bizim Kurtarıcımızdır, çünkü gerçekten diri Tanrı'nın Oğlu'dur (Mat.16:16).

TS11: Tanrı ile İsa Mesih arasındaki ilişki nedir? Her ikisi de tek bir kişilikte mi toplanmıştır? Ya da hangisi konumca daha yüksektir? Kime dua etmeliyiz?

TC11: İnsan zihni Tanrı'yı kavrayamaz. O bizim boyutumuzun dışında olan, dünyevi olmayan ve sırrına varılamaz bir varlıktır. Bu nedenle On Buyruk'un birincisinde O'nun her türlü suretinin yapılması yasaklanmıştır. Bununla birlikte Tanrı “kendini tanıklıktan bırakmış değildir” (Elç.14:17), O Kendisini bizlere açıklamıştır. O tek Tanrı'dır, aynı zamanda Üçlü Birlik'tir.

1. Tanrı Tektir. İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Tanrısından başka bir Tanrı yoktur (Çık.3:6): “İlk ve son benim, Benden başka Tanrı yoktur” (Yşa.44:6). “... Benden önce bir tanrı olmadı, Benden sonra da olmayacak. Ben, yalnız ben RAB'bim, Benden başka kurtarıcı yoktur” (Yşa.43:10-11). “Benden başka tanrın ol-

mayacak” (Çık.20:3). Diğer dinlerin tanrılarının hiçbir geçerliliği yoktur: “Halkların bütün ilahları bir hiçtir...” (Mez.96:5), “Hepsi bomboş, yaptıkları da bir hiç. Halkın putları yalnızca yeldir, sıfırdır” (Yşa.41:29).

2. Tanrı Üçlü Birliktir: Tanrı aynı zamanda Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olarak Üçlü Birlik'in Tanrısı'dır. Bu, üç Tanrı olduğu anlamına gelmez – Kutsal Kitap'ın birçok yerinde kaydedilmiş olduğu gibi (örneğin 1Ko.12:4-6, Ef.1:17, İbr.9:14) – Tanrı'nın istemi, işleri ve doğasının üç bölümden oluşan uyumudur (armonisidir). Tek Tanrı'dan üç farklı biçimde söz ederiz: Baba (Tanrı); Oğul (İsa Mesih); ve Kutsal Ruh. Bu özel anlam en açık ve net olarak Matta 28:19 ayetinde belirginleşir. İngilizce'de Trinity olarak adlandırılan Üçlü Birlik, Latince *trinitas* (üç bölümden oluşan) sözcüğünden türetilmiştir. Bu sözcük Kutsal Kitap'ta geçmez, insanların bu tanrısal gizemi tek bir sözcükte kavramsallaştırma çabaları sonucunda ortaya çıkmıştır.

Tanrı, **İsa Mesih'te** insan oldu: “Söz insan olup aramızda yaşadı...” (Yu.1:14). Tanrı görünebilir, işitilebilir ve dokunulabilir oldu (1Yu.1:1) ve iman yoluyla somutlaştı (Yu.6:69). Rab İsa Mesih'i Tanrı bizlere gönderdi ve “Tanrı, Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu” (Rom.3:25). Bu nedenle İsa Mesih'in bizim için tamamlaması gereken özel bir görevi vardır. İmanımız ancak İsa Mesih'i Rab ve Kurtarıcı olarak ikrar ettiğimiz takdirde kurtarıcı bir iman olabilir. O çarmıha bizler için gitti, O günahlarımızın kefaletini ödedi ve bu bedel çok yüksekti (1Pe.1:18). Bu nedenle kurtulmak için sadece O'na sesleniriz (Rom.10:13). Baba Tanrı'ya sadece O'nun aracılığıyla ulaşabiliriz (Yu.14:6). Çocukları olarak O'na “Abba Baba, diye seslenebiliriz (Rom.8:15). İsa Mesih Tanrı'nın Oğlu'dur, O'nun doğası Tanrı'nın doğasıdır “Ben ve Baba biriz” (Yu.10:30). Bu nedenle O şöyle söyleyebiliyordu: “Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür” (Yu.14:9). Diriliş sonrası Tomas itiraf eder: “Rabbim ve Tanrım” (Yu.20:28). İsa Mesih tanrısaldır ve O'nun doğası Baba ile aynıdır. Bu gerçek aşağıdaki ayetlerdeki unvanlar ve eylemlerle de açıkça ifade edilmiştir: Yaratı-

cı (Yşa.40:28 → Yu.1:3), ışık (Yşa.60:19-20 → Yu.8:12), çoban (Mez.23:1 → Yu.10:11), ilk ve son (Yşa.41:4 → Va.1:17), günahları bağışlayan (Yer.31:34 → Mar.2:5), meleklerin Yaratıcı (Mez.148:2-5 → Kol.1:16), meleklerin övüp, taptığı (Mez.148:2 → İbr.1:6). Filipililer 2:6 ayetinde İsa Mesih ve Baba'nın eşitliği / aynılığı vurgulanır. O yeryüzüne bir insan olarak geldiğinde bir hizmetkar görünümü aldı ve tümüyle Baba'ya bağımlı ve itaatkar oldu. Bu bağlamda –yani İsa Mesih'in bir insan olarak yeryüzüne gelmesi– Baba ve Oğul arasında belirgin bir üstünlük farkını ortaya çıkarmaktadır: “Ama şunu da bilmenizi isterim: her erkeğin başı Mesih, kadının başı erkek ve Mesih'in başı Tanrı'dır” (1Ko.11:3). Ama Rab İsa Mesih artık Tanrı'nın sağ yanında oturmaktadır ve O'nun varlığının tam bir temsilidir (İbr.1:13). “Baba yerde ve gökte tüm yetkiyi Oğul'a vermiştir” (Mat.28:18). Tüm yargılama yetkisi de Oğul'a verilmiştir (Yu.5:22), çünkü her şey Oğul'a bağımlı kılınmıştır (1Ko.15:27). Son olarak, şöyle yazılmıştır: “Her şey Oğul'a bağımlı kılınca, o zaman Oğul da her şeyi kendisine bağımlı kılan Tanrı'ya bağımlı olacaktır. Öyle ki, Tanrı her şeyde her şey olsun” (1Ko.15:28)

Bizler **Kutsal Ruh** da aynı şekilde Tanrı'nın üçüncü kişiliği olarak kabul ederiz ancak onun görevleri Oğul'un görevlerinden daha farklıdır. Kutsal Ruh bizim Yardımcımızdır (Yu.14:26) ve Tanrı önünde temsilcimizdir, gözlerimizi Kutsal Kitap gerçeğine açar (Yu.14:17), Tanrı'nın önünde bizim için aracılık eder (Rom.8:26) ve o olmadan İsa Mesih'i Rab ve Kurtarıcımız olarak tanıyamayız (1Ko.12:3b).

Dua: İsa Mesih öğrencilerine ve bizlere Baba'ya nasıl dua edilmesi gerektiğini öğretir (Mat.6:9-13). Elçi Yuhanna meleğin gücüyle yere kapanarak ona tapmak istediğinde Tanrı'nın habercisi onu sert bir şekilde uyarır: “‘Sakın yapma!’ dedi. ‘Ben senin gibi ve peygamber olan senin kardeşlerinle bu kitabın sözlerine uyanlar gibi Tanrı'nın kuluyum. Tanrı'ya tap!’” (Va.22:9). İsa Mesih'e dua etmek imanlı için hem bir gereksinim, hem yeryüzüne gelmesinden bu yana bir buyruktur. İsa Mesih öğrencilerine şöyle

der: “Şimdiye dek benim adıyla bir şey dilemediniz. Dileyin, alacaksınız. Öyle ki, sevinciniz tam olsun” (Yu.16:24) ve “Benim adıyla benden ne dilerseniz yapacağım” (Yu.14:14). Kol.3:17’de Rab İsa adıyla dua etmemizi öğütler: “Söylediğiniz ve yaptığınız her şeyi Rab İsa’nın adıyla, O’nun aracılığıyla Baba Tanrı’ya şükrederek yapın.” Rab İsa, Tanrı ile insan arasındaki yegâne Aracı’dır (1Ti.2:5) bu nedenle insanlar dua ederken O’na seslenirler. İmanı uğruna öldürülen İstefan bizlere “Kutsal Ruh’la dolu” olan örnek bir imanlı olarak gösterilir (Elç.7:55). Öfkeli kalabalıklar tarafından taşla tutulduğunda duası şöyle olur: “Rab İsa, ruhumu al!” (Elç.7:59). Rab İsa Mesih yeryüzünde yaşadığı sırada bile Kendisine Tanrı olarak tapınılmıştı ve O bunu reddetmedi. Cüzamlı adam (Mat.8:22), kör doğmuş adam (Yu.9:38) ve öğrencileri (Mat.14:33) hepsi de O’nun önünde eğilip O’nu Rab ve Kurtarıcı olarak ikrar ettiler. Kutsal Yazı’ya göre bu davranış tapınma ve övgünün en açık göstergesidir. Kutsal Yazılar’da Kutsal Ruh’a dua edilmesi gerektiğini belirten bir ayet yer almaz.

Kutsal Kitap’a göre dua yalnızca Tanrı’ya – Baba’ya ya da İsa Mesih’e – Oğul’a edilebilir.

2. Kutsal Kitap'a Dair Sorular (KKS)

Aşağıdaki yanıtlar Kutsal Kitap'ın güvenilirliği ve geçerliliğini ele almaktadır, bu nedenle çok önemli bir yapıya sahiptir. Bu bölümde -konunun önemiyle orantılı olarak- sadece beş soru işlenecektir. Daha ayrıntılı bir bölüm kitabın sonuna ayrıca eklenmiştir.

KKS1: Kutsal Kitap insanlar tarafından yazıldı: Bu her şeyi göreceli kılmıyor mu? Bu durumda Kutsal Kitap'ın Tanrı'dan olduğunu ve içinde yazılı olan her şeyin doğru olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz?

KKC1: Kutsal ayetlerin gerçekliği üzerine sorulan bu soruyu matematiksel olma üstünlüğüne sahip belirgin bir örnekle yanıtlayacağız. Kutsal Kitap'ta peygamberlik bildirisi içeren 6,408 ayet vardır, bunlardan 3,268'i tamamlanmıştır geriye kalanlar ise gelecek zamanla ilgilidir. Peygamberliklerin hiçbirinin tamamlanması, ayette açıklandığından farklı biçimde gerçekleşmemiştir. Bu niteliğe dünya üzerindeki hiçbir kitap sahip değildir. Elimizde -bir matematik formülü ile açıklanabilir- eşi ve benzeri olmayan bir gerçeklik payı vardır. Şimdi şu soruyu sormak istiyorum: Bu kadar çok peygamberliğin tesadüf eseri tamamlanmış olduğunu söylemek mümkün müdür? Örneğin, bunların tamamlanması Tanrı'nın müdahalesi olmadan açıklanabilir mi? Bu soruları ele alırken bir olasılık hesabı uygulayalım. Aşağıdaki hesaplama modelinde, iki unsur göz ardı edilmiştir, yani Kutsal Kitap'ta bazen birkaç ayet tek bir peygamberliği tanımlar bazen de bir ayet birkaç peygamberlik içerir. Benzeri şekilde, bazı peygamberliklerden birkaç kez söz edilmesi de bu hesaplama dahil edilmiştir. Hesaplama modelinin basitleştirilmesi, aşağıdaki temel olasılık formülü ile telafi edilmiştir.

Eğer bir peygamberliğin tamamlanma şansını çok yüksek bir temel olasılık olan $p = 0.5$ varsayarsak, o zaman tamamlanmış 3,268 peygamberliğin tümünün tamamlanma olasılığı w doğru bir şekilde hesaplanabilir: $w = 2^{-3268} = 1.714 \cdot 10^{-984}$. Aslında her

bir peygamberliğin açıklandığı gibi gerçekleşme olasılığı matematiksel olarak 1:1000 ile 1:birkaç milyon (yani binde bir ile birkaç milyonda bir) arasında formüleleştirilebilir. Bu durumda p değerini 1:2 (= 0.5) (yüzde elli) alarak, güvenli bir varsayımda bulunduğumuz kesin. W için bulduğumuz değerleri karşılaştırmak amacıyla bazı sayısal loto sistemlerine bakalım. Sayısal lotoda (1'den 49'a kadar sayıların arasından çekilecek 6 doğru ardıl rakamı işaretlemek) büyük ikramiyeyi kazanma olasılığı 1:14 milyon olduğuna göre, şu soruyu soralım: Kazanma olasılığımızın 3,268 peygamberliğin tamamlanma olasılığı ile aynı olması için sayısal lotodaki sayıların kaç kadar olması gerekir? Böyle bir sayısal loto biletinin boyutları ne kadar olurdu?

a) Tenis (pinpon) masası kadar mı?

Alan $A = 1.525 \cdot 2.74 \text{m}^2 = 4.1785 \text{m}^2$, normal bir sayısal loto biletinin ölçülerine göre bu alana sığabilecek rakamların sayısı (L), 167,140 olurdu

b) Futbol sahası kadar mı?

Alan $A = 7,350 \text{m}^2$ olduğunda, L, 459,375,000'e eşit olacaktır.

c) Ya da dünyanın yüzölçümü kadar mı?

Alan $A = 510$ milyon km^2 olduğunda, L, $31.3653 \cdot 10^{18}$ olacaktır. 10^{18} ise kentilyon ya da milyon milyon milyondur.

Eğer L kadar sayıdan altısını doğru tutturma olasılığını hesaplamak gerekirse, o zaman yukarıdaki örneklerdeki (w) olasılığı aşağıdaki gibi olurdu:

$$\text{a) } w = 1 : 0.4 \cdot 10^{30} \text{ (ya da } 2.5 \cdot 10^{-30})$$

$$\text{b) } w = 1 : 1.3 \cdot 10^{49} \text{ (ya da } 7.69 \cdot 10^{-50})$$

$$\text{c) } w = 1 : 1.3 \cdot 10^{114} \text{ (ya da } 7.69 \cdot 10^{-115})$$

“w” için çıkan sayılar, a)'dan c)'ye kadarki karşılaştırmalarının tümüyle yetersiz olduğunu gösteriyor. Matematiksel sonuçlara göre ortaya çıkan gerekli rakam sayısı gerçekten nefes kesicidir. Yeterli bir karşılaştırma yapabilmek için, tüm evrendeki toplam

atom sayısını düşünmemiz gerekir ki, 10^{80} olması nedeniyle bu da kendi başına akıl almaz bir sayıdır (1 ve yanında seksen tane sıfır, ya da on bin milyonun kendisi ile sekiz kez çarpımı). O olağanüstü sayısal bilet için hesaplanan astronomik rakam sayısını, yani 2.74×10^{64} 'ü kavramaya çalışmak için kişinin kendi zihin kapasitesini aşan bir güce sahip olması gerekir. Her biri bizim evrenimizin boyutunda olan evrenlerden, evrenimizdeki atom sayısı kadar olduğunu düşünün, bu takdirde bile bu hayali evrenlerdeki toplam atom sayısı, o "süper" sayısal biletin üzerinde olması gereken rakam sayısından 27,400 kat daha az olacaktır.

Yukarıdakilerin ışığında sadece tek bir sonuç çıkarılabilir: Peygamberlikler tanrısaldir, kaynağı insan olamaz. Bu hesaplamalar bizleri İsa Mesih'in Babası'na duasında özetlediği sonuca götürür: "Senin sözün gerçektir" (Yu.17:17). Kutsal Yazı'nın insandan kaynaklanmasına olanak yoktur, aksine "Kutsal Yazıların tümü Tanrı esinidir" (2Ti.3:16). Tanrı bazı seçilmiş kişileri önemli bilgileri -kendi kişiliklerini, duygularını ve doğalarını dışarıda tutmadan- bizler için kaydetmek üzere kullandı. Bu soruya dair daha ayrıntılı bilgi Ekler bölümünde (Kutsal Kitap Temel İlkeleri, Kutsal Kitap'ın Kaynağı, Kutsal Kitap'ın Gerçeklik İçeriği, Kutsal Kitap Gerçeklerinin Denenmesi) başlıkları altında bulunabilir.

KKS2: Kutsal Kitap'ın doğru olup olmadığını nasıl anlayabilirim?

KKC2: Belirli koşullar altında matematiksel olarak hesaplanmış olan bir fiziksel sürecin ya da bir kimyasal reaksiyonun meydana gelip gelmeyeceği grup tartışmasıyla değil, kendini tekrarlayan deneyler sonuçlarıyla belirlenir. Diğer ideolojilerin ve dünya görüşlerinin aksine, Kutsal Kitap kendi gerçekliğini deneysel olarak kanıtlama olanağını bizlere sunar. Bütünüyle felsefi olmayan ve (fakat) gerçeği arayan soru sahipleri Tanrı'nın Kendisinin de doğrulayacağı bu denemeye katılabilir:

"Yasa Kitabı'nda yazılanları dilinden düşürme. Tümünü özenle yerine getirmek için gece gündüz onu düşün. O zaman başarılı olacak ve amacına ulaşacaksın" (Yşu.1:8).

Bu deney üç aşamadan oluşmaktadır:

1. Deneyin koşulları öğrenmek: İlk önce Kutsal Kitap içeriğine aşina olmalıyız, yani onu özenle ve sebatla okumalıyız.
2. Deneyi uygulamak: İkinci olarak tüm talimatlara uyulması (uygulanması) gereklidir.
3. Deney verilerinin sınanması: Herkes iş, evlilik vs. gibi alanlarda başarı kazanmak ister. Magazin ağırlıklı gazetelerdeki danışmanlara yöneltilen sorular bunu yeterince kanıtıyor. Hiçbir evlilik danışmanının, işletme müdürünün ya da politika danışmanının başarı için hazır bir reçetesi yoktur. Bilgece eylemleri ve başarıyı bir tek Kutsal Kitap, yukarıdaki koşullara uyulmak kaydıyla, vaat eder.

Bu deneyi uygulayanlar daima olumlu bir sonuca ulaşırlar. Kaybetmek ya da zarar etmek riski bulunmaz. Bu deneyde, şans oyunlarında yitirilen paralar ya da borç faizleri gibi kaybedilecek bir şey yoktur. Kutsal Kitap'ı ciddiye alırsanız Tanrı ile iş yapıyor olursunuz ve kazancınız da muazzam olur. (Kutsal Kitap'ın gerçekliği konusuna Ek Bölüm'de "Kutsal Kitap Gerçekleri" başlığı altında ayrıntılı olarak yer verilmiştir).

KKS3: Kutsal Kitap diğer dünya edebiyatı eserlerinden hangi açılardan farklıdır?

KKC3: Kutsal Kitap temelde diğer dünya edebiyatı eserlerinden farklıdır çünkü eşsiz, benzersiz ve hiçbir şeyle karşılaştırılmaz bir yapıya sahiptir.

1. Bin yıllık bir süre içinde yazılmış olmasına rağmen Kutsal Kitap benzersiz bir süreklilik gösterir: Kutsal Kitap geçmişleri ve işleri birbirinden farklı olan yaklaşık kırk beş kişi tarafından kaleme alınmıştır. Kutsal Kitap yazarları arasında yüksek öğrenimli Musa, ordu başkumandanı Yeşu, başbakan Daniel, başsaki Nehemya, Kral Davut, çoban Amos, balıkçı Petrus, vergi görevlisi Matta, hekim Luka ve çadircı Pavlus gibileri vardır. Kutsal

Kitap'ın bazı kısımları olağanüstü mekânlarda kaleme alınmıştır; çölde (Musa), zindanda (Yeremya), sarayda (Daniel), seyahatte (Luka) ya da sürgünde (Yuhanna). Kutsal Kitap metinleri yazarlarının sevinçleri ve sevgileri, korku ve endişeleri, sıkıntı ve acılarını yansıtır. Yazarları arasında başka hiçbir eserde rastlanamayacak altmış kuşağa yayılan bir zaman aralığı ve toplumsal düzey farkları olmasına rağmen Kutsal Kitap içeriğindeki ahenk ve tutarlılıkla öne çıkar. Yazarlar yüzlerce farklı konuyu şaşırtıcı bir uyum sergileyen benzer bir üslupla ele alırlar. Deneyler göstermiştir ki, bu kadar farklı çağlardan gelen ve farklı kişiliklere sahip olan insanlar bu kadar çeşitli konuyu Tanrı'nın müdahalesi olmadan ele almış olsalardı, bu denli ahenk ve bütünlük sağlanamazdı. Özellikle Tanrı ve O'nun kurtuluş planı, Kutsal Kitap'ta adeta kıvılcık bir iplik gibi kesintisiz olarak Çarmıh'a dek uzayıp gider.

2. Kutsal Kitap, diğer hiçbir eserde rastlanmayan geniş edebi üslup zenginliğine sahiptir: (Bakınız Ek Bölüm I, İlkeler 158) Öte yandan, masal, efsane ve destan gibi kurgusal unsurlar dışarıda bırakılmıştır. Ayrıca, genellikle hiciv, methiye, destansı ve komedilerde yer alan abartılı ve/ya da yetersiz kalan ifadelere yer verilmemiştir.

3. Kutsal Kitap konularındaki olağanüstü çeşitlilikle öne çıkar: İman, yasa (hukuk) ve tarihin bir arada ve aynı zamanda ele alındığı bir eserdir. Birçok bilgi dalının temel ilkelerini sağlar ve günlük olaylar için sayısız yönergeler içerir. Bulunabilecek en mükemmel evlilik danışmanıdır. Anne-baba ve çocuklarla, dost ve düşmanla, komşu ve akrabayla, yabacılarla, konuklarla ve imanlı kardeşlerimizle nasıl bir ilişki kurmamız gerektiğini gösterir. Dünyanın ve yaşamın başlangıcını, ölümün doğasını ve dünyanın sonunu ele alır. Bize Baba Tanrı'nın, Oğul İsa Mesih'in doğasını ve Kutsal Ruh'un işleyişini açıklar.

4. Kutsal Kitap tümüyle güvenilir peygamberliklerin olduğu yegâne kitaptır: Çünkü bu peygamberliklerin tümü tanrısal kaynaktır (1Sa.9:9; 2Sa.24:11; 2Pe.1:20-21) ve diğer dünya edebiyatı eserlerinde bulunamaz (ne Kuran'da ne de Fransız medyum Nostradamus'un yazılarında). Peygamberliklerin bildirilmesi (yazılması) ve tamamlanması arasında o kadar geniş zaman dili-

mi vardır ki, en katı eleştirmenler bile bunların olayların gerçekleşmesinden sonra bildirildiğini iddia edemez.

5. Kutsal Kitap'taki tanıklığının zaman diliminin başka bir eşi yoktur: Kutsal Kitap (Yaratılış) zamanın başlangıcından, sonuna (Vahiy 20:6b)'e dek uzanır. Zamanın başlangıcını herhangi bir kesinlikle kaydeden ya da sonunu doğrulukla tasvir edebilen başka hiçbir kitap yoktur. Ayrıca Kutsal Kitap, sınırlayıcı dünyasal kanunların geçerli olmayacağı bir gerçekten, yani sonsuzluktan söz eder.

6. Kutsal Kitap'ta yer alan bildirilerin hiçbirinin aksi kanıtlanamamıştır: Kutsal Kitap'ta yer alan bilimsel göndermelerin hiçbiri için, araştırma sonuçlarına göre düzeltilme yapılması gereği duyulmamıştır. Bunun tam aksine, Kutsal Kitap'ta verilen bilimsel tanımlamaların yüzyıllar sonra araştırmalar sonucunda teyit edildiği sayısız örnekler vardır (örneğin; yıldızların sayısı [G7, s.15-23]; dünyanın şekli [G1, s.59-60]).

7. İnsanı Kutsal Kitap kadar gerçekçi bir anlatımla tasvir eden başka bir kitap yoktur: İnsanın olumsuz yönlerini örten ya da saklayan gülünç abartılara, şişirilmiş yaşam öykülerine ya da yüceltilmiş kahramanlıklara yer verilmez. Bu nedenle Kutsal Kitap anlatımlarında iman atalarının günahlarına (Yar.12:11-13), Davut'un zina etmesine (2Sa.11) ve kilise topluluklarının düzenliliğine (1Ko.1:11, 2Ko.2:1-4) yer verilmiştir.

8. Kutsal Kitap o dönemin insanları tarafından tahayyül edilmesi imkansız olan gelecekteki olaylardan söz eder: (Örneğin; uzay laboratuvarları, yörünge istasyonları – Ovadya 1:4). Kutsal Kitap öğretilerinde yüzyıllar sonra gerçekleşecek bazı durumlardan söz edilir (örneğin; uyuşturucu sorunu 2.Korintliler 6:16-17; genetik bilimi, bakınız YS10).

Yukarıda sözü edilen sekiz niteliği Kutsal Kitap'ın eşsiz olduğunu ve diğer kitaplarla karşılaştırılmayacağını gösterir. Tarihçi Philip Schaff Kutsal Yazı'nın ve O'nun eşsizliğinden şöyle söz eder:

“Nasıralı İsa, parası ve askeri gücü olmaksızın Büyük İskender'den, Sezar'dan Muhammed'den ve Napolyon'dan daha fazla insanı fethetmiştir. O, bilim ve eğitim desteği

olmaksızın, beşeri ve ilâhi konulara bütün filozoflardan ve bilginlerden daha çok ışık tutmuştur. O, yaşama dair o güne dek hiç söylenmemiş olanı bildirmiş ve tek satır yazmadan bir hatip ya da bir şairden çok daha derin bir etki yaratmıştır. O eski çağların ve modern zamanların tüm ünlülerinden daha fazla kalemi harekete geçirmiş; vaazlar, söylevler, tartışmalar, araştırma yazıları, sanat eserleri ve şükran ezgilerine hepsinden daha fazla esin kaynağı olmuştur” (*Josh McDowell, Hüküm Gerektiren Kanıtlar, s.137*).

Kutsal Yazılar'ın içerdiği kelime ve harfler (örneğin: King James Çevirisi 783,137 kelime ve 3,566,489 harf) belirli bir sayıda olsa da düşünce zenginliği sonsuzdur. Kapsadığı düşünceleri tüketmeye bir insan ömür yetmez (Mez.119:162). Kutsal Kitap'ı her zaman ve her sıklıkla okuyabiliriz, asla sıkıcı olmayacaktır. Bir bölümü tekrar okuduğumuzda, her seferinde yeni düşünceler ve diğer bölümlere çapraz göndermeler buluruz. Bu da bizi önemli bir sonuca götürür: Kutsal Kitap tanrısal olan tek kitaptır. Doğruluğu Tanrı tarafından onaylanmıştır (Mez.119:160, Yu.17:17).

KKS4: Günümüzde Kutsal Kitap'a eklenti olabilecek yeni bildiriler var mıdır? Tanrı şüphesiz Kutsal Yazılar'dan üstündür ve bizlerle aracısız olarak iletişim kurabilir.

KKC4: Bu soruyu yanıtlarken ilahi iletişimin iki farklı yolunu ayırt etmeliyiz: Birincisi Kutsal Kitap'tır, ki bu herkes için geçerlidir, ikincisi ise Rab'bin her bireyin kendi yaşamındaki farklı işleyişi ve rehberliğidir.

1. Kutsal Kitap'a eklenti? Kutsal Kitap'ı yazmak üzere Tanrı tarafından belirlenen ve yetkilendirilen kişilerin (örneğin: Yer.1:5, Gal.1:12) yanı sıra yalancı peygamberler de kendi yetkisiz bildirimlerini duyurmaya çalışmışlardır. “Bir sözün RAB'den olup olmadığını nasıl bilebiliriz?” (Yas.18:21) sorusunu yanıtlayan Tanrı gerçeği sınamak için bizlere çok önemli bir ölçüt sunar:

“Eğer bir peygamber RAB’bin adına konuşur, ama konuştuğu söz yerine gelmez ya da gerçekleşmezse, o söz RAB’den değildir. Peygamber saygısızca konuşmuştur. Ondan korkmayın” (Yas.18:22).

İsa Mesih de Dağdaki Vaazında yalancı peygamberlere karşı uyarır ve onları tanımanın yolunu açıklar:

“Sahte peygamberlerden sakının! Kuzu postuna bürünerek gelirler size, ama özde yırtıcı kurtlardır. Onları meyvelerinden tanıyacaksınız. Dikenli bitkilerden üzüm, devedikenlerinden incir toplanabilir mi? (Mat.7:15:16).

Elçi Yuhanna da bu tehlikeden uyarıcı bir ifadeyle söz eder: “...aldatıcı birçok kimseler dünyanın her tarafına yayılmıştır... Had-dini aşır Mesih’in öğretisine bağlı kalmayan hiç kimsede Tanrı yoktur...” (2Yu.7,9).

Kutsal Kitap Tanrı vahyidir. Tanrı, Oğlu aracılığıyla konuşmuştur (İbr.1:2) ve bundan sonra bir vahiy daha olmayacaktır (Va.22:18). Kutsal Yazı’ya tek bir sözcük dahi eklenemez. Elçi Petrus kendi dönemindeki “yıkıcı öğretiler” (2Pe.2:1) konusunda uyarı yaptı ve bunların kişiyi yıkıma götüreceğini bildirdi. Kutsal Kitap’a yapılan sapkın eklentiler ve çarpıtmalar: Joseph Smith (Mormonların Kitabı); Jakob Lorbeer (Yeni Devrim Yoldaşları/Friends of the Neo-Revolution); Ch.T. Russel (Yehova Şahitleri); J.G. Bischoff (Yeni Elçilik/New-Apostolic), Mary Baker Eddy (Hıristiyan Bilimi/Christian Science) ve diğerlerinin hepsi, tanrısal bildiriler değil, sahte öğretmenlerin ve ayartıcıların korkunç yalanlarıdır. Tanrı ek vahiyler vermemektedir, sadece Eski ve Yeni Antlaşmalarda vermiş olduklarına yeni ışık tutmaktadır. Yani, Kutsal Kitap bilginin birleştirici tek kaynağı ve her şeyin doğruluğunun kanıtlanacağı tek ölçüttür. Günümüzde bazılarının, “Rab bana dedi ki...” diye başlayan sözlerine yukarıda açıklanan nedenlerden dolayı son derece dikkatle yaklaşılmalı ve sınanmalıdır.

2. Tanrı'nın bireyin yaşamındaki rehberliği: Çoğu kez Tanrı'nın bazı durumlarda bizlerle açıkça konuşmasını isteriz. Tanrı bunu yapabilir, ama genellikle yapmaz. Martin Luther, John Wesley, Hudson Taylor ya da Billy Graham olağanüstü başarılar kazanan önemli Tanrı insanlarıdır. Onlar Tanrı Sözü'ne güveniyorlardı ve bereketli hizmetlerinin itici gücünü Söz'den alıyorlardı. Mezmurlar 86:11'deki, "Ya RAB, yolunu bana öğret, senin gerçeğine göre yürüyeyim, kararlı kıl beni, yalnız senin adından korkayım" duamızda Tanrı'nın yaşamımıza müdahale etmesini dileriz. Bu müdahaleyi yaşayabiliriz, ancak bu anlamını daha sonra açıkça anlayacağımız bir durumda gerçekleşir ve Tanrı'nın işitilebilir sesiyle değil genellikle sessizce olur.

KKS5: Michael Drosnin'in "Kutsal Kitap Şifresi" adlı eseri hakkında ne düşünüyorsunuz?

KKC5: Amerikalı gazeteci Michael Drosnin "Kutsal Kitap Şifresi" adlı kitabında (The Bible Code, Weidenfeld & Nicolson, Britanya, 1997) Kutsal Kitap'ta gizli bir şifre olduğunu ve bu şifrenin çözümünü anlatmaktadır. Bu işlem sırasında ilk önce Musa'nın beş kitabının İbranice metninin 304,805 harfi özgün sırasıyla ve boşluk bırakmadan bilgisayara yüklenir. Ardından her n 'inci harf bu sıralamadan çıkarılır (örneğin: n aralığı = 2,3,4 ya da 17, 35 vesaire) böylece yeni harf dizileri yaratılır. Harf dizileri sayısı çerçeve kaydırma yoluyla artırılabilir – örneğin; ilk harfle başlanmaz diğer başka bir harfle başlanır. Ayrıca, elde edilen doğrusal diziler bloklar halinde düzenlenebilir ve bunların arasındaki boşluklar isteğe göre değiştirilebilir, böylece olası harf bileşimlerinin sayısı önemli ölçüde artırılabilir. Bu işlemin ardından günümüz için "peygamberlikler" olarak yorumlanabilecek belirgin anlam içeren sözcükler ya da sözcük parçaları aranmaya başlanır. Böyle bir yöntem ne dememiz gerekir ki?

Bilgi-Kuramsal Açından İtirazlar:

1. Uygulanan yöntem tümüyle keyfidir. Bu kadar çok harfin arasında anlam taşıyan isimler ve sözcüklerin bulunması elbette ki

kaçınılmazdır. Sözcük araması harf bloğunun içinde sadece yatay değil dikey ve köşegenel yapıldığı için bulma olasılığı oldukça yükselmektedir. Ayrıca sözcük ararken sağdan-sola, soldan-sağa ve aşağıdan-yukarı, yukarıdan-aşağıya okumak da serbesttir. Bunun dışında, Drosnin bir aramada okuma yöntemini rasgele değiştirmekte ve böylelikle konuyla daha ilgili uygun sözcükler bulabilmektedir. Örneğin bir sözcük sağdan sola, ikincisi yukarıdan aşağıya okunmakta, ama sadece ikinci sözcükler dikkate alınmaktadır. Bu arada köşegenel okumanın yarattığı değişkenleri de unutmamak gerekir.

2. Sözcük sıralamasının büyük bir bölümünün farklı yönlerden okunsa bile anlamlı hiçbir unsurun bulunamayacağı ve bir artıktan/çöplükten ibaret olduğunu akıldan çıkarmamak gerekir. Bunun dışında, İbranice'nin bazı sesli harflerin yazılmadığı garip yapısı göz önüne alındığında anlamlı sözcükler ya da sözcük parçaları bulmak olasılığı oldukça yükselmektedir.

3. Kutsal Kitap şifresi yöntemine göre, simgeler daima aynı kaynaktan elde edilmektedir. Bu nedenle, harflerin sıklık dağılımı (İbranice yazıyı yansıtan) sabit kalmaktadır. Bu durumda, İbranice'de bir sözcüğün tesadüfen ortaya çıkma olasılığı, harf dağılımının farklı (ya da rasgele) olduğu bir başka kümedekinden daha yüksektir.

4. Drosnin istatistiksel oyunu için yanlışlıkla “Kutsal Kitap Şifresi” ismini seçmeyi uygun görmüştür. Herhangi bir şifrenin bir yaratıcısının ya da göndericisinin olması gerekir. (G5, s.67-80) Yukarıda açıklandığı gibi, Drosnin'in yöntemiyle ortaya çıkarılan harf bileşimleri tümüyle tesadüfidir. Rasgele sonuçlar ise çözülemezler çünkü tanımları gereği hiçbir anlam taşımazlar. Bu nedenle Drosnin'in bu çözümleri sonucunda okumaya çalıştığı her şey tümüyle keyfidir, amaçlanmamıştır ve belirlenebilen bir göndericisi yoktur.

5. Avustralyalı matematikçi Brendon McKay, Drosnin'in “Kutsal Kitap Şifresi” yöntemini İngilizce yazılmış olan “Moby Dick”

adlı romana uygulamış ve benzeri “çarpıcı” kehanetler ortaya çıkarmayı başarmıştır. McKay böylece bu yöntemin uygulama sonuçlarının kullanılan kaynaktan bağımsız olduğunu kanıtlamıştır. Büyük miktarlardaki bir harf bolluğu içinde herkes aradığı şeyleri bulabilir. Bulunan sözcüğü çevreleyen harflerin içinde bu sözcükle ilgili uygun başka sözcükler bile çıkabilir. Drosnin arzu edilen sonuca uymayan (ya da ters düşen) herhangi bir sözcüğü tümüyle göz ardı etmektedir. Bu arada belirtmeliyiz ki, McKay onun bu yöntemini uygularken “Drosnin” sözcüğünü tesadüfen “yalancı” sözcüğünün hemen yakınında buldu.

Kutsal Kitap Açısından İtirazlar:

1. Kutsal Kitap'ın ana bildirisi Tanrı'nın insanlığı İsa Mesih'te tamamlanan kurtarışdır. Kutsal Kitap'ın amacı bizlere Tanrı'nın ve İsa Mesih'in kim olduğunu anlatmak, nasıl kurtulabileceğimizi ve sonsuz yaşama nasıl kavuşabileceğimizi göstermektir. Kutsal Kitap yankı yaratan politik olaylarla ilgilenmez. Drosnin bu arayışında Kutsal Kitap vahyine karşı gelmektedir. Sözde şifresini çözdüğü bildirilerin hiçbirisi Kutsal Kitap bağlamına (içeriğine) uygun değildir.

2. Drosnin tarafından “keşfedilen” sözcükler keyfi bir şekilde bir araya getirilmiştir. Belirli bir düzene sahip değildirler ve tam cümleler oluşturmazlar. Kutsal Kitap'ta ise kavranabilir cümleler kullanılmıştır ve tüm ifadeler rahatça anlaşılabilir niteliktedir (Ef.5:17). Tanrı, Kendisini bir takım anlaşılmaz bilgisayar oyunları ile değil Kendi Sözü ile açıklar (2Ti.3:16; Gal.1-12; 2Pe.1:21). Kutsal Kitap'ın bildirisi öylesine açıktır ki yeni imanlılar bile kolaylıkla kavrayabilir (1Pe.2:2). Bu bildiri ancak 20. yüzyılın sonunda çözülebilecek gizli bir şifreyle korunarak, saklanmış olamaz.

3. Drosnin, Tanrı'nın Kutsal Kitap'la çelişen çarpıtılmış bir resmini çizmektedir. Örneğin, şöyle yazar: “Şifre iyi ama tam-güce sahip olmayan ve korkunç tehlikeyi bize haber vererek önlem almamızı isteyen birinden gönderilmiş gibi görünüyordu” (s.103)

“Kutsal Kitap Şifresi” kitabında 2006 yılı (Yahudilerin Takvimi- ne göre 5766 yılı) dünyayı yok edecek bir kuyruklu yıldızla ilgili- dir (s.153). Kutsal Kitap’a göre dünyanın sonu bir kuyruklu yıldız nedeniyle değil, Tanrı’nın Yargısı ile gelecektir (2Pe.3:7, 10). Kutsal Kitap bu olayın zamanının kimse tarafından (hele “Kutsal Kitap Şifresi’nce” hiç) bilinemeyeceğini bildirir.

4. Drosnin kendi kitabında, “Bu işe neden karıştığımı bilmiyo- rum. Dindar biri değilim. Tanrı’ya bile inanmıyorum. Ben tam bir kuşkucuyum” diye yazar. Oysa Tanrı vahyini O’na inanan ve O’na güvenen kullarına verir (Amo.3:7). Bu nedenle Drosnin sahte bir peygamberdir.

Açıkça ifade etmek gerekirse: “Kutsal Kitap Şifresi” yöntemi bilgi kuramının temel ilkelerinin göz ardı edildiği keyfi bir kelime bul- ma oyunudur. Bu kavram sırf yankı yaratmak amacıyla ortaya atılmıştır ve sorumsuz spekülasyonlara yol açmıştır. Drosnin’in çıkardığı sonuçlar, yani birbirine yapıştırdığı harf parçacıkları, Kutsal Kitap vahyinin doğasına ters düşmektedir, dolayısıyla Tanrı’ya ve O’nun Sözü’ne karşı gelmektedir.

3. Yaratılış, Bilim ve İman Konusundaki Sorular (YS)

YS1: Cansız madde yaşayan bir organizmaya dönüşebilir mi?

YC1: Organik ve inorganik kimya arasındaki keskin ayırım sağlam temellere dayanmaktaydı: Organik bileşiklerin sadece yaşayan organizmalar aracılığıyla doğada oluştukları bilinmekteydi. Bir organizma öldüğünde, süreç tersine döner ve organik maddeler çürüyerek inorganik bileşenlere ayrılırlar. 1828 yılında Alman kimyacı F.Wöhler (1800-1882) inorganik amonyum siyanatı, organik bileşik üreye (karbamite) dönüştürdüğünde, bu temel ayırım ortadan kalktı. Günümüzde istenildiği takdirde pek çok organik bileşikler yapay olarak elde edilebilmektedir. Ancak bunu yapmak için süreç mühendisliği ve kimya bilgisine sahip olmak şarttır. Kısacası bilgiye gereksinim vardır. Canlı türlerine baktığımızda, fiziko-kimyasal düzeyde, bitkilerde, hayvanlarda ya da insanlarda, onların dışında çalışan fiziksel ve kimyasal süreçlerle çelişen süreçler bulunmadığını görüyoruz - yani bilinen doğa kanunları tümüyle uygulanmakta. Böylece, kimya ve fizik açısından, cansız madde ile canlılardaki madde arasında ilke olarak bir fark yoktur. Günümüzde ilk canlıların oluşması üzerine yapılan neo-Darwinci spekülasyonlar cansız maddenin yaşayan organizmaya dönüştüğü düzgün işleyen ve karmaşık olmayan bir süreci iddia etmeye dek varmıştır. Ancak, canlı bir organizma ile canlılardaki madde birbiriyle karıştırılmaması gereken iki farklı unsurdur. Bir organizmaya dair yeterli bilgiyi onun bileşenlerini kimyasal olarak ayırmakla edinemeyiz. Organizmaların karışımında çok önemli bir girdi vardır "bilgi" – bu maddenin kendi başına üretme imkanı olmayan zihinsel bir niceliktir. Bilgi, her canlının kendine özgü son biçimini alması ve üreme yeteneğine sahip olmasından sorumlu olan unsurdur. Cansız doğada, örneğin, kendi doğasındaki bilgiye göre, üreme ilkesi yoktur. *Böylelikle, bilgi, canlı organizmayı cansız maddeden ayıran belirleyici bir özellik olmaktadır.* Benzeri şekilde – bir canlı türünün oluşmasının – kristallerin oluşmasına tezatla – fiziko-kimyasal kanunun gerekleri uyarınca önceden belirlenen bir yapıyla ilişkisi yoktur. Yaşam (canlı) olgusunu ele alırken fizik ve kimyanın

ötesine uzanan bir nitelikle uğraşmak durumundayız. Evrim deneyleri adı verilen ve yaşamın oluşmasını tümüyle fiziksel-kimyasal bir süreç olarak belirlemeye yönelik olması gereken bu deneyler aslında bu iddiamızı onaylamaktadır: Bilgi hiçbir zaman fiziksel-kimyasal bir deneyden kaynaklanamaz!

- Sıklıkla baş vurulan Millers deneylerinde proteinlerin yapı taşları olan bazı amino asitler yapay olarak elde edilebilmiş, ama bilgi üretilememiştir. Yani bu girişim “evrim deneyi” adı verilecek hiçbir nitelik taşımamaktadır.
- Manfred Eigen tarafından tasarlanan hiper-döngü tümüyle bir varsayımdır ve deneysel doğrulamadan yoksundur. Eigen, sözde “evrim makinesi” olarak adlandırdığı bu aygıtı kullanarak evrimi deneysel boyuta taşımayı amaçlamıştır. “Bild der Wissenschaft” dergisindeki (No.8-1988, s.72) makalesinde şöyle yazar: “Makinelerimizden birinde bakteriyel virüs geliştirmeyi (evrimleştirmeyi) başardık... Proje başarılı oldu bile. Üç gün içinde uygun direnç gösteren mutasyona uğramış bir türü (oluşumu) ayırmayı başardık. Bu, örnek evrim sürecinin laboratuvar ortamında tekrarlanmasının mümkün olduğunu kanıtlamıştır.” Gerçek olan ise, çıkış noktası *zaten yaşamakta olan* bir canlı türüydü. Yeni bir bilgi üretilmemiştir. Bunun yerine, mevcut bilgiler üzerinde deneyler yapılmıştı ve sonuç olarak bilginin kaynağı konusunda hiçbir şey söylenmesi mümkün değildi.

Önemli bir gerçeğin altını çizmemiz gerekir: *dünya üzerindeki hiçbir laboratuvarında cansız organik maddeden yaşayan bir organizma henüz üretebilmiş değildir.* Bu gerçek, biyoteknolojinin canlı türlerini değiştirmek uğruna birçok yöntemler geliştirdiği göz önüne alındığında ayrı bir önem kazanmaktadır. Biyoteknolojik araştırmalar ve deneylerde daima bir canlıdan yola çıkılır ve değiştirmeye çalışır. Biyoteknoloji ile kemo-teknojik süreçlerin arasındaki derin ayrılık kapatılamaz boyuttadır. Aslında bir gün, dünyadaki tüm bilginin uygulanmasıyla ve

zorlu araştırmalar sonucunda bu ayrılık kapatılacak olsa bile, bu sadece yaşamı yaratmak için bir akıl ve yaratıcılığın var olması gerektiği gerçeğini kanıtlar.

YS2: Dünya ve evren kaç yaşında? Dünyanın yaşını hesaplayacak bilimsel bir yöntem var mı? Karbon tarihlendirme yöntemi hakkında ne düşünüyörsünüz?

YC2: Dünyanın ve evrenin yaşını saptayacak bir yöntem henüz bulunmamıştır. Neden? Çünkü doğanın yaratılıştan beri (süreçlerin zamanını kaydeden) işlemekte olan bir saati yoktur. İlk bakışta, kararsız atomların radyoaktif bozunumu olası bir zaman ölçer olarak görünmektedir. Kimyasal elementlerin her kararsız izotopunun kendine özgü bir yarılanma süresi vardır. Bu radyoaktif bozunma ile mevcut atom sayısının yarıya indiği zaman aralığıdır (T). Doğada yer alan 320 izotopun kırkından fazlasının radyoaktif olduğu bilinmektedir. Bu fiziksel etki radyometrik yaş belirlemenin dayanak noktasıdır. *Uzun dönemli saatlerde* (zaman ölçerlerde) şu çeşitlilikler yer alır:

- Uranyum/toryum-kurşun saati $T = 4.47 \times 10^9$ yıl uranyum için – 238 (^{238}U)
- Potasyum argon saati $T = 1.31 \times 10^9$ yıl potasyum için – 40 (^{40}K)
- Rubidyum stronsiyum saati $T = 48.8 \times 10^9$ yıl rubidyum için – 87 (^{87}Rb)
- Ve kısa dönemli saat ^{14}C (sözle $\text{C}14$) ile $T = 5,730$ yıl.

Fiziksel bozunum denklemlerinin matematiksel olarak ele alınması sırasında daima aşırı miktarda bilinmeyenlerle karşılaşılır. Böylesine bir sistem matematiksel olarak asla çözülemez. Bunun fiziksel anlamı şudur: Başlangıçtaki radyoaktif maddenin miktarının bilinmesi olanaksızdır, çünkü yaratılış sırasında var olan kararsız atomların sayısını hiç kimse bilemez. Bunun dışında bir de “izokron (eşoylum eğrisi) yöntemi” vardır. Bu yöntemde başlangıçtaki radyoaktif maddenin miktarı sadece eşgenli örneklerle belirlenmeye çalışılır. Bir örneğin eşgenli (genleri eş)

((kongenetic) bir yapıya ait olup olmadığını araştırma yoluyla belirleyebilecek önsel (*a priori*) ölçütlerin olmaması nedeniyle bu yöntemde de belirsizliğe doğru bir kayış vardır.

¹⁴C yöntemi (radyoaktif karbon bozunumu) ise biraz daha farklıdır. Bu yöntemle başlangıç değeri ağaç gövdelerindeki halkaların sayılması (dendrokronoloji) yoluyla belirlenebilir. Dünyadaki en eski ağaçların yaklaşık 5,000 yıllık olduğu gerçeği göz önüne alındığında, her yıla ait halka sayılarak ağacın yaşı belirlenebilir. Günümüzde yaşayan en eski bitki Latince adı *Pinus aristata* olan kozalı bir çam ağacı çeşididir. Bu ağaç A.B.D. Nevada eyaletindedir ve 1998 yılında tam 4,924 yaşındaydı. Halkların sayısı aracılığıyla elde edilen kalibrasyon eğrisi yaşı bilinmeyen bir numunenin karşılaştırma yoluyla kaç yıllık olduğunun saptanmasına olanak tanır. Karbon tarihlleme yöntemi birkaç milyon yıl için değil sadece birkaç bin yıl için uygulanabilir. Evrim kuramı çerçevesinde sözü edilen milyonlarca yıl fiziksel ölçümlere değil, her jeolojik oluşumun zaman diliminin dünya üzerinde bulunan en kalın katmanıyla orantılı olduğunu varsayan sözde *jeolojik zaman ölçeği*'ne dayandırılmıştır. Bu kuram tüm jeolojik oluşumlar için maksimum tortulaşma hızının daima sabit kaldığını ve kesinlikle özdeş olduğunu önceden varsayar. Bu önvarsayım bir evrimci bakış açısından bile savunulabilir değildir, hele Nuh tufanı da göz önüne alındığında makul ölçüleri iyice aşar.

Şunu unutmayalım: Fiziki değişkenler (zaman gibi) ancak bir süreçteki fiziksel etkinin niceliksel olarak belirlenmesi durumunda ölçülebilirler. Ölçülen bu değer bir kalibrasyon aygıtı (örneğin; kalibrasyon eğrisi ya da kalibreli ölçek) yardımıyla tanımlanmış birimler sayısı olarak kaydedilebilir. Üzerinde sayılar olmayan bir cıvalı termometre kaynar suya sokulduğunda cıvanın hacmi genişleyerek cam tüpün içinde yükselir, ancak ısı derecesi belirlenemez. Kontrol ölçümü için kalibreli bir termometre gereklidir yalnızca bu bize ölçümün gerçek değerini verebilir. Radyometrik uzun-dönemli saatlerde ise *kalibreli* (örneğin, zaman dilimlerini kaydeden doğal bir süreç biçiminde olan) bir *aygıt* yoktur.

Kanıtlanabilen en eski tarih Yakın Doğu'da ve Mısır'da yaklaşık İ.Ö.3000 yılında başlar. (Bu zaman aralığının en eski ağaçların yaşıyla uyum içinde olması dikkat çekicidir!). Kutsal Kitap en eski tarihi kayıtları içeren kitap olma özelliğine sahiptir. Tanrı'nın ilk yarattığı insanlara dek geriye uzanır. Tutarlı soy kütükleri yaratılıştan bu yana geçen zamanın doğru bir şekilde hesaplanmasına olanak tanır. Soy ağaçlarının eksiksiz olmadığını varsayılsa bile, sonuçta dünyanın tarihinin evrim kuramında varsayıldığı gibi milyonlarca yıl değil, sadece birkaç bin yıl olduğu ortaya çıkar. Dünya, evren ve insanlığın doğuşu hepsi aynı yaştadır, yaratıldıkları zaman aralığında sadece birkaç günlük fark vardır.

YS3: Milyonlarca ışık yılından oluşan uzaklıklar sizin genç dünya anlayışınızla nasıl bağdaşıyor? Dünyanın en azından bir ışık huzmesinin bize ulaşana dek geçen zaman kadar eski olduğunu varsaymamız gerekmiyor mu?

YC3: Bu sorudaki bildirimler ışığın günümüzde anlaşılın değeri olan 300,000 km/saniye açısından doğrudur (kesin değer 1983 yılında düzenlenen 17. Ağırlık ve Ölçüler Konferansı'nda 299,792.458 km/saniye olarak tanımlanmıştır). Işık çok yüksek, bununla birlikte sınırlı (sonlu) bir yayılma hızına sahiptir. Bu nedenle, *şu anda* gördüğümüz yıldızlar, bize ulaşan ışık huzmelerinin de imlediği (gösterdiği) gibi, o yıldızın şimdiki durumundan çok, geçmişine dair bilgiler verir. Bundan çıkarılacak (Resmi olmayan!) bir sonuç: Birkaç milyar ışık yılı uzaklıktaki yıldızların olması nedeniyle, bu yıldızların en azından birkaç milyar yıl eski olmaları gerekir. Bu düşünce biçimini daha kolay anlayabilmek için iki önemli etkeni göz önüne alalım:

1. Zaman değil uzaklık: Işık yılı, metre gibi, bir zaman birimi değil, bir uzaklık birimidir. Bir ışık yılı 9.46 trilyon kilometre uzaklığa eşittir. Bu, ışığın bir yılda kat ettiği mesafedir. (Benzeri şekilde, ışığın bir metreyi $1/299,792,458$ saniyede kat ettiği söylenebilir. Bu arada, metrenin dalga boylarıyla tanımlamasının yerine ışığın zaman birimleriyle ile tanımlaması geçmiştir). A ve B nesneleri arasındaki uzaklık a olarak biliniyorsa,

bu uzaklığın bilinmesi diğer koşullar (örneğin, yaşı) hakkında bilgi vermez.

2. Yaratılışçı düşünce: Uzaklık ile zamanın düşünsel eşleştirilmesi geçmişin ve geleceğin sınırsız zamana sahip olduğu evrime-yönelik düşünce ekolünün bir sonucudur. Ancak, Kutsal Yazı'da zaman ekseninin Kutsal Kitap'ın birinci ayetinde belirtilmiş olan milyonlarca değil birkaç bir yıl geriye giden belirli bir başlangıç noktası vardır. Bu nedenle, zaman eksenini bu noktanın ötesine uzatmak fiziksel olarak olanaksızdır. Bu gerçeği kabullenmek, bir insanın varlığını ana rahminde oluşumunun ötesine taşımaya benzer. Bu bakış açısıyla Yaratılış haftasına doğru geriye bakalım. Dördüncü günde yıldızlar yaratılır (Yar.1:14-16). Yukarıda açıklanan düşünce çizgisine göre yaratılış tamamlandığında gökte bir tek yıldızın bile olmaması gerekir. Dünyaya en yakın yıldız olan Alpha Centauri ise 4.3 ışık-yılı uzaklıktadır. Yaratılıştan ancak 4.3 yıl sonra dünyadan görülebilir olurdu. İkinci yakın yıldız olan Barnard yıldızının (5.9 ışık-yılı) ise bundan 1.6 yıl sonra görülebilir olması gerekirdi. Durum böyle olsaydı, bugün bile hâlâ tüm yıldızları görüyor olamazdık, çünkü her yıl dünyadan ne kadar uzaklıkta olduklarına bağlı olarak sürekli artan sayıda yıldızların ışığı bize ulaşırdı. Fakat gökbilimcilerin gözlemleri durumun böyle olmadığını bildirmektedir.

Aynı düşünce ekolüne göre, Adem 4.3 yıl boyunca hiç yıldız olmayan bir gökyüzüne bakmış olurdu. Daha sonraki 1.6 yılın sonunda ise sadece iki yıldız görülebilir olurdu. Yaratılış'tan yaklaşık 2,000 yıl sonra yaşamış olan İbrahim, diğer galaksilerin yıldızları bir yana, 130,000 ışık-yılı uzaklıkta olan Samanyolu'nun en parlak yıldızlarını bile göremiyor olurdu. Fakat Tanrı, İbrahim'e onu hayrete düşürmek için *gözle görünebilen* sayısız yıldızı göstermiştir: “Göklere bak’ dedi, ‘Yıldızları sayabilir misin?’” (Yar.15:5).

Bu nedenle, yukarıdaki *ışık-yılı sayısı = yıldızın asgari yaşı* kavramı Kutsal Kitap'a göre değildir. Bu sorunun çözümünü Eski Antlaşma, Yaratılış 2:1-2'de bulabiliriz: “Gök ve yer bütün

öğeleriyle tamamlandı. Tanrı yapmakta olduğu işi yedinci gün bitirdi. O gün işini bitirip dinlendi.” Yeni Antlaşma da bu gerçeğe tanıklık eder: “... Oysa Tanrı, dünyanın kuruluşundan beri işlerini tamamlamıştır” (İbr.4:3). Yaratılış haftası sona erdiğinde her şey kusursuz bir şekilde tamamlanmıştı. Bunun içine yıldızlar da girmektedir, çünkü tüm yaratılış “Dünyanın yaratılışından beri, Tanrı’nın görünmeyen nitelikleri, yani sonsuz gücü ve Tanrılığı, O’nun yaptıklarıyla anlaşılabilir olarak açıkça görülüyor...” (Rom.1:20). Yaratılışın doğasının bir gereği olarak, günümüzün doğa kanunlarının hepsini yaratılışın zaman dilimi içinde yorumlayamayız. “*Tamamlandı*” her yönüyle bitirilmiş demektir; yıldızın kendisi gibi ondan gelen ışık huzmesi de yaratılmıştı. Örneğin, en uzak yıldızın ışığı bile dünyaya ulaşmıştı. Unutmamız gereken bir şey var, bilimsel çabalarımız (düşünce ve araştırma) bizi olsa olsa yaratılış haftasının sonuna kadar götürebilecektir. Yaratılış haftasında meydana gelenleri anlamak için Kutsal Kitap’ı incelememiz/çalışmamız gerekir.

YS4: Darwin, Tanrı konusunda ne düşünüyordu?

YC4: Darwin, kısa süreli tıp eğitiminin ardından başka alanlara ilgi duymasına rağmen, babasının önerisi üzerine ilahiyat öğrenimi de (1828-1831) gördü. “Türlerin Kökeni” adlı kitabında şöyle yazar: “Bizi çevreleyen canlıların başlangıcı olan birkaç bir ya da bir tek türe Yaratıcı’nın yaşam soluğu vermiş olduğu inancında ve dünyamız yerçekimi gücüyle dönüp dururken, böylesine mütevazı bir başlangıçtan muhteşem ve harika sayısız türün yaratılmış olmasında insanı keyiflendiren (neşelendiren) bir şeyler var.” Darwin’in bu beyanı üstü kapalı olarak bir Yaratıcı’nın varlığına olan (deistik) inancı yansıtmaktadır. Tanrı, bir şekilde tüm kozmik ve biyolojik gelişimin nedeni olarak kabul edilmekle birlikte insanla olan doğrudan ilişkisi ve Kutsal Kitap’taki yaratılış anlatımı dikkate alınmamaktadır. Darwin, insanın “hayvan geçmişi silinemez damgasını taşıdığı” dair bildirisiyle Kutsal Kitap ile ilişkisinin kopmuş olduğunu açıkça göstermektedir. Evrim düşüncesinin yaygın bir şekilde tanınması ve kabul görmesi Darwin sayesinde mümkün olmuştur. Darwin öz-yaşam

öyküsünde yazdığı gibi bu düşünceyi Kutsal Kitap vahyine karşı başka bir seçenek olarak görmekteydi: “O zamanlar Eski Antlaşma tarihinin açıkça yanlış olduğunu fark etmeye başladıkça... ve onun Hinduların ya da Barbar’ların inanç kitaplarından daha fazla inanılır olmadığını anladıkça... yavaş yavaş Hristiyanlığın tanrısal bir vahiy olduğunu reddettim.” Bu inancı daha sonraki yıllarda daha da güçlenecekti:

“İnançsızlık beni sessizce ele geçirdi ve sonunda tamamlandı. O kadar yavaş ilerliyordu ki, bundan hiç rahatsız olmuyordum. O zamandan bu yana, bu kararımın doğru olduğu konusunda en ufak bir kuşku bile duymadım. Gerçeği söylemek gerekirse, bir insanın Hristiyanlığın doğru olduğunu isteyebileceğini anlamıyorum bile.”

Darwin, Kutsal Kitap vahyini tümüyle reddetmiş olsa bile, belirsiz bir deizmi varsaymaktadır (örneğin, Tanrı’nın kişisel olmayan [kişilikdışı olan] bir varlık olarak kabul edilmesi). Ernst Haeckel ise “organizmalar tümüyle fiziksel-kimyasal yollarla evrimleşmiştir” varsayımıyla topyekûn ateizmin son adımını atmıştır. Günümüzde M. Eigen, C. Bresch, S.J. Gould ve R. Dawkins gibi neo-Darwinciler de aynı düşünceyi izlerler ve maddenin kendi kendini düzenlemesine (öz-düzenlemesine) dair indirgemeci (reductionist) görüşleriyle birçok insanı ateist ya da deist, yani Kutsal Kitap’a karşı olan bir dünya görüşüne yönlendirirler.

YS5: Günümüzdeki spor yarışmalarında daha önceleri imkansız olduğu düşünülen rekorlar kırılmaktadır. Bu gerçək, evrimi kanıtlamıyor mu?

YC5: 3 Kasım 1988 tarihli Braunschweiger Zeitiung adlı gazete de Seul 24. Dünya Olimpiyatları’na dair bir makalede şöyle yazar:

“Seul’daki Olimpiyat Oyunları 38 dünya rekoruyla renklendi. İnsan kapasitesinin sınırları Güney Kore’nin başkentinde yeniden tanımlandı. Bu arada zavallılık da

diskalifiye edilen Ben Johnson'ın kişiliğinde canlandı. Dünya ve Olimpiyat rekoruna koşan Johnson'ın doping kullandığı daha sonradan ortaya çıkarıldı. Uluslararası Olimpiyat Komitesi geçtiğimiz Pazar günü, şimdiki elde edilen derecelerden sadece on tanesinin kuşku olduğunu bildirdi. Ama ortaya çıkarılamayan (kanıtlanamayan) doping kullanımı oranı bunun çok üzerinde. Seul'da üstün başarılarla imza atan atletlerin birçoğu zan altında. 24. Olimpiyat Oyunları büyük atletlerin doğmasına neden oldu – altı rekoru elinde tutan altın madalyalı Alman yüzücü Kristin Ott, beş altın madalyalı Amerikalı yüzücü Matt Biondi, dört rekor sahibi “jimnastik kralı” Rus Vladimir Artemow, 100m ve 200m'deki muhteşem çıkışlarıyla Amerikalı yıldız koşucu Florence Griffith-Joyner. Olimpiyat Ünlüleri listesine dahil edilmesi gereken sporcular arasında (dört Grand Slam birinciliği olan) “Golden Slam” unvanına sahip, yüzyılın en önemli başarısına imza atan tenisçi Steffi Graf da kuşkusuz bulunuyor.

Dünya rekorları gerçekten sürekli olarak yenileniyor. Doping olaylarını çıkartsak bile performanslardaki gelişme açıkça ortadadır. Bu arada bir noktayı hatırlatmakta yarar görüyorum, bu rekorlar çok yoğun spor araştırmalarının yapılmasıyla ve bu araştırma sonuçlarının son derece zorlu antrenman programlarına uygulanmasıyla kazanılmıştır. Sporcu tarafından ortaya koyulan üstün performanslar kalıtsal bir özellik değil, yoğun antrenmanlar sonucunda elde edilmiştir. Antrenmanlara ara verildiğinde başarıların da sonu gelmektedir.

Oysa, evrim modelinde, nesilden nesile kendi başına aktarılan gelişmeyle sonuçlanan bir işleyişe gerek duyulur. Evrim kuramına göre, mutasyon ve seçilim evrimsel ilerlemenin itici güçleridir. Fakat bunlar ne planlanmış ne de amaçlanmıştır. Bunun aksine doğayı farklı bir yasa yönetir: Eylemsizlik, edilginlik, enerji bozunması yasası ve “düzleme” eğilimi. Yaşam –bir makro-molekülün yapısında bile- daima amaca yöneliktir. Günümüzdeki

bilgisayarların karmaşık planlar sonucunda tasarlandığına kuşku yoktur. Ancak en karmaşık mikroişlemci devresi bile yaşayan hücrenin işlev ve sistemleriyle karşılaştırıldığında çocuk oyuncuğu gibidir.

YS6: Etkinliğini yitirmiş ve modası geçmiş dünya kavramlarını kullanan Kutsal Kitap bilimsel açıdan ciddiye alınabilir mi?

YC6: Kutsal Kitap metinlerinde hiçbir zaman yazıldığı dönemin kozmolojisi (evrenbilimi) kullanılmaz. Tam aksine, antik Yakın Doğu kavramları liberal bir tanrıbilimle yorumlanarak metne aktarılır. Kutsal Kitap'ın tümüyle insandan kaynaklandığı görüşünü benimseyen A. Läpple şöyle yazar:

“Bir zamanlar dünyanın düz olduğuna inanılıyordu. Bu diskin tam ortasında yer alan yaratılış ise *alçak sularla* –ilk tufan ya da ilk okyanusla– çevrelenmişti... Dünyanın üzerinde güneşin, ayın ve yıldızların birer lamba gibi yerleştirilmiş olduğu gök kubbe boydan boya gerili duruyordu. Gök kubbenin üzerinde ise *yüksek sular* bulunmaktaydı ki, bunlar pencerelerden ya da oluklardan yağmur olarak yeryüzüne iniyordu” (‘Die Bibel – heute’, [The Bible Today / Günümüzde Kutsal Kitap], Münih, s.42).

Kutsal Kitap'tan yapacağımız birkaç alıntı böyle bir görüşü çürütme ve Kutsal Yazılar'ın dünyanın biçimi bilinmeden *önceleri* bile ne kadar gerçekçi olduğunu kanıtlamaya yeterli olacaktır:

Eski Antlaşma, Eyüp 26:7'de şöyle yazar: “O boşluğun üzerine kuzey göklerini yayar, hiçliğin üzerine dünyayı asar.” Dünya ne bir okyanusun üzerinde yüzmekte ne de sabit bir tabana bağlı durmaktadır. Gerçekte çevresini saran boşluğun içinde serbestçe dolaşmaktadır. Kutsal Kitap dünyanın biçimi konusunda da doğrudan bilgi verir, ayetin temel amacı bu olmasa da şöyle söz edilir: “Gökkubbenin üstünde oturan RAB'dir,...” (Yşa.40:22). (İbranice metinde yer alan *khug* sözcüğü yuvarlak ya da top anlamına gelir).

Dünyanın küre biçimi İsa Mesih'in ikinci gelişine dair Yeni Antlaşma ayetlerinde de açıkça yer alır. Rab *“doğuda çakıp batıya kadar her taraftan görülen şimşek gibi şimşek”* (ansızın) geleceği (Mat.24:27) için ve *“Her göz O'nu”* (herkes her anda) göreceği için, O görüldüğü zaman insanlığın bir yarısı için gündüz vakti; dünyanın öbür ucunda yaşayan diğer yarısı için ise gece vakti olacaktır. Luka 17:34-36 ayetleri işte bu konuya değinir: *“Size şunu söyleyeyim, o gece aynı yatakta olan iki kişiden biri alınacak, öbürü bırakılacak. Birlikte buğday öğüten iki kadından biri alınacak, öbürü bırakılacak.”* Dünyanın gecesi ve gündüzü yatakta yatmak ve buğday öğütmek olarak iki farklı şekilde anlatılmıştır ki, bu da ancak çevresinde dönen bir dünyada eş zamanlı olarak gerçekleşebilir. Eski Antlaşma Zekeriya kısmında ise Rab'bin gelişi o döneminin anlayışına benzemeyen gerçekçi bir ifadeyle anlatılır (Zek.14:7): *“Özel bir gün, yalnız RAB'bin bildiği bir gün olacak. Gece de gündüz de olmayacak. Gece aydınlık olacak.”*

YS7: Yerkürenin yapısı hakkında neler söylenebilir?

YC7: Bilim adamları sadece kozmik evrime dayanan sayısız hipotez ve örneklerle yerkürenin yapısını belirlemeye çalışmıştır. Alman Heckmann'ın *“Yeni evrenbilim (kozmozoloji) peygamberleri”* olarak adlandırdığı bu kişiler arasında A. Friedmann, A. Einstein, E.A. Milne, P. Jordan, F. Hoyle, G. Gamow, A.A. Penzias ve R.W. Wilson'ı sayabiliriz.

Evrenin uzamsal (uzaysal) yapısını, yani açık ya da kapalı, sınırlı ya da sınırsız, sonlu ya da sonsuz, dışbükey ya da içbükey mi olduğunu anlamaya çalışmak üzere yapılan tüm çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Ünlü gökbilimci O. Heckmann *“Yıldızlar, Evren, Dünya Modelleri”* (Stars, Cosmos, World Models, s.129) adlı kitabında bu çalışmalardan şöyle söz eder: *“İnsan aklının yaratıcılığı az değildir. Bu nedenle ürettiği dünya görüşleri de oldukça çoktur. Bunun sonucu olarak, bir eleştirimen yakın zamanlarda kozmozolojik kuramların sayısının bilinen olguların sayısıyla ters orantılı olduğunu söylemek yetkisine sahip olduğuna*

kendisini inandırmıştır.” Alman astrofizikçi V. Weidemann, ‘16. Dünya Felsefe Kongresi’nde (Düsseldorf – 1978) bu bağlamda önemli bir gözlemini dile getirmiştir:

“Kozmolojinin (evrenbilimin) dayandığı felsefi varsayımların sayısı diğer doğa bilimi dallarının dayanaklarından daha fazladır. Bununla birlikte bilim olarak adlandırılanın sınırlarını geriye çekersek ve kozmolojiye dair temel sorulara yanıt bulmaktan ümidimizi kesersek, o zaman evrenin temelde anlaşılabilir olduğunu kabul etmek zorunda kalırız. Bilim, bazı soruların yanıtlanamayacağını kabul etmelidir. Geriye kalan ise bilinenlere dair bir kuramdır.”

Bu sonuçlar zaten Kutsal Kitap’ta kaydedilmiştir. Evrenin anlaşılabilir olduğuna dair anahtar ayet Yeremya 31:37’de yer alır: “Gökler ölçülebilse, dünyanın temelleri incelenip anlaşılabilirse, İsrail soyunu bütün yaptıkları yüzünden reddederim’ diyor RAB.” Tanrı bu ayette gökbilim araştırmalarının sonuçları ile bir ulusun geleceği arasında ilişki kurmaktadır – böylece iki bağımsız durumu ortak bir bildiride birbirine bağlamaktadır. Tanrı’nın İsrail ulusuna sadık kalma vaaadinin verildiği ilk kısım, ikinci kısım la yani bütün gökbilimsel ve jeofiziksel araştırmaların –yoğun çabalara rağmen- yerkürenin ve evrenin yapısının anlaşılmasını sağlamayı başaramayacağı gerçeğiyle yakından ilişkilidir. Tanrı’nın İsrail ulusuna olan vaadi mutlak ve güvenilirdir. Bu nedenle aynı durum bildirisinin ikinci kısmı için de geçerlidir. Sözü edilen gökbilimsel ve jeofiziksel araştırmalar asla amacına ulaşamayacaktır. Böylelikle felçli İngiliz astrofizikçi Stephen W. Hawking’in amacı da bir ütopya olarak kalmak durumundadır: “Bizler... neden varız ve evren neden vardır sorularına yanıt bulmak üzere tartışmalara katılacağız.” Bu sorunun yanıtının bulunması Hawking’e göre, “insan aklının nihai zaferi olacaktır”. (Zamanın Kısa Tarihi “A Brief History of Time”, Bantam Pres, 1988, s.175).

YS8: Yaratılış'ta bir gün ne kadar uzun sürdü?

YC8: Bu soru genellikle hararetli tartışmalara yol açar. Kişiler kendi görüşlerine göre bu konuda birbirleriyle çelişkili pek çok kuram geliştirmiştir. Oysa konuyla ilgili bilgi kaynaklarımızın sayısını kesinleştirsek, yanıtı bulmamız daha çabuklaşır. Günümüzün bilim dallarının hiçbiri bu konuyla ilgili deneysel verilere ya da yorumu yapılabilecek olgulara sahip değildir. Konuyla ilgili tek geçerli bildirimler Tanrı tarafından Yaratılış 1. bölüm'de ve Sina'da (Çık.20:11 ve sonrası) verdiği buyruklarla iletilmiştir.

Yaratılış anlatımında sıkışık bir zamandizini (kronoloji) vardır. Tüm yaratılış birbirini izleyen altı gün içinde tamamlanmıştır. Kutsal Kitap bir fiziksel birimi ona karşılık gelen ölçüm yöntemiyle birlikte kullanarak doğru bir kitap olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır (Ekler I. Bölümdeki 80. ilke ile karşılaştırın). Böylelikle bir günün uzunluğu –bilimsel koşulları da tatmin eden bir şekilde- tanımlanmıştır. Dünyanın kendi çevresinde bir kez dönmesinin süresiyle belirlenen bu jeo-astronomik zaman dilimi 24 saattir. Tanrı, Sina Dağı'nda verdiği 10 Buyruk'ta insanlık için altı iş günü ve bir dinlenme günü belirlemiştir. Mısır'dan Çıkış 20:9-10: "**Altı gün** çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB'be Şabat Günü olarak adanmıştır... Çünkü RAB göğü, yeri, denizi ve bunların içindeki/üzerindeki her şeyi **altı günde** yarattı ve yedinci günde dinlendi."

Yaratılış günleri, evrim kuramına göre bazen uzun zaman dilimleri olarak yeniden tanımlanmaya çalışılır. Mezmur 90:4 ayeti, "Çünkü senin gözünde bin yıl geçmiş bir gün, dün gibi, bir gece nöbeti gibidir" Yaratılış 1. bölüme keyfi olarak, adeta bir matematik formülüymüş gibi uygulanır (Oysa 90. Mezmur'da ve ayrıca 2.Petrus 3:8'de zamana bağımlı olamayan Sonsuz Olan Tanrı'dan söz edilmektedir). Bu tür bir matematik arzu edilen 1:365,000'lik zaman uzamasını sağlar, fakat Kutsal Kitap'a uygun olmaması nedeniyle bir kenara atılması gerekir. Aynı gerekçe Matta 27:63 ayetine de uygulanabilir "...Ben öldükten (üç gün) üç bin yıl sonra dirileceğim' ..." Oysa İsa Mesih aynen

bildirdiği gibi üçüncü günde dirilmiştir. Eleştirmenler Tanrı'nın dünyayı 6 günde yarattığına inanmanın kurtuluş için gerekli bir unsur olmadığına inanırlar ve çoğu kez bu konudaki itirazlarını dile getirirler. Onlara genellikle şu karşılığı veririm: İsa Mesih'in çarmıha gerilip öldükten üç gün sonra dirildiğine inanıyor musunuz? Normalde aldığım yanıt "evet" olur. Bu yanıt üzerine ben de sonuca varırım: Rab'bin *üçüncü* günde dirilmiş olması kurtuluşum için çok önemli midir? Kutsal Kitap içinde neden böyle bir ayırıma gitmemiz gerekiyor? Bir yönüne inanıp bir diğerine güvenmezlik edebilir miyiz? Yaratılış haftası konusundaki tartışmalar ve günlerin keyfi bir şekilde yeniden tanımlanmasına olan itirazlarım Başlangıçta Bilgi Vardı adlı kitabımda ayrıntılarıyla ele alınmıştır.

YS9: Birbiriyle çelişen iki ayrı Yaratılış anlatımı var mı?

YC9: Kutsal Kitap'ın ilk iki bölümü ve diğer sayısız ayet yaratılışa dair anlatım ve izlenimlerle doludur. Bütün anlatımlar birbirini tamamlar ve bir bütün olarak Tanrı'nın yaratılış eylemini ayrıntısıyla aktarır. Kişinin genelde Kutsal Kitap'a iki farklı temel yaklaşımı vardır. Bunların biri Kutsal Kitap'a sadık kalmak, diğeri ise eleştirmektir. Kişinin bu yaklaşımlardan hangisini benimseyeceği bizlerin Yeni Antlaşma'da İsa Mesih'in Dirilişi'nin önemini ya da O'nun mucizelerini yorumlamaya başlamamızdan çok daha öncesinden belirlenir. Bu yaklaşım Yaratılış'ta karşıt olan iki farklı anlatım olduğu düşüncesiyle başlar.

1. Kutsal Kitap'a sadık kalan yaklaşım: Yaratılış 1 ve 2. bölümleri (Tanrı esiniyle yazılmış olan Kutsal Kitap'ın geri kalan kısımlarıyla birlikte, bakınız 2Ti. 3:16), insan düşüncesinden kaynaklanmamıştır. Bu bilgilerin kaynağı Tanrı'nın kendisidir. Hiç kimse Tanrı'nın yaratışına tanık olmamıştır. Bu nedenle yalnızca O'nun Kendisi neler olduğunu vahiy yoluyla bizlere bildirebilir. Bu görüş tamamen karşıt olan diğer görüş aşağıda açıklanmıştır.

2. Kutsal Kitap'ı eleştiren yaklaşım: Yaratılış anlatımının, Yaratılış 1-2a ve 2:4b-2:25 olarak iki kısma ayrılması gerektiğini savunur.

Bu bölümler, "elohist" (yeni kaynak) ve "yahvist" (eski kaynak) olarak adlandırılan iki ayrı yazara mal edilir. Eski kaynak "yahvist" dünya ve yaşam konusunda farklı sonuçlara varmıştır. Babil tutsaklığından sonra bu değişik metinler bir araya getirilmiştir. Bu eleştirel yaklaşımda, iki kaynaklı varsayımın desteklenmesi amacıyla her iki anlatımdaki çelişkili bölümler ve farklılıklar vurgulanır. Bu varsayımın iki temel savı aşağıda açıklanmıştır:

a) Tanrı'nın değişik adlarının (Elohim – Yahve) kullanılması nedeniyle anlatımlar birbirinden farklıdır.

b) Yaratılış sıralamasında metinler arasında farklılıklar vardır:

- İlk anlatımda "bitkiler – hayvanlar – insan"
- İkinci anlatımda "insan – bitkiler – hayvan".

Kutsal Kitap'ı eleştiren bu iki varsayıma güçlü bir şekilde itiraz edilmesi gereklidir:

(a)'ya itiraz: Tanrı, doğasının farklı yönlerini anlayabilmemiz için Kutsal Kitap'ta Kendisini Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olarak yedi yüzden fazla farklı ad ve unvanla açıklar. Yukarıdaki görüşe göre Tanrı'nın farklı adlarına farklı yazarlar mal edildiği takdirde en azından yedi yüz yazarın olması gerekir. Bu keyfi bir varsayımdır ve Kutsal Kitap vahyine uymaz.

(b)'ye itiraz: Yaratılış 2:4b başka bir kaynağa ait farklı bir Yaratılış anlatımı değildir. Bu ayetlerde belirli bir ayrıntı, yani insanın yaratılması, geniş kapsamlı olarak ele alınmaktadır. Farklı bir amaç içerir, ancak Yaratılış 1:2-3 anlatımına koşuttur. Bu ayetlerde *Tanrı'nın ilk insan çiftini nasıl, nerede ve hangi sırayla yaratmış olduğu ve bu insanların birbiriyle ve Yaratıcıları ile olan ilişkinin ne olduğu* açık bir şekilde vurgulanır. Benzeri anlatımlar Kutsal Kitap'ın diğer bölümlerinde de buluruz. Bir olay ilk önce genel özet olarak zamandizinsel bir şekilde anlatılır. Ardından gelen ikinci anlatımda ise ayrıntılara kapsamlı olarak değinilir. 8. ayette Tanrı'nın bahçe **diktiği** açıkça yazılıdır. Bah-

çenin dikilmesi bitkilerin zaten yaratılmış olduğunu önceden varsayar. RAB Tanrı dikimden sonra 9. ayete göre, “Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi”. Bu ayet de ağaçların yaratılması ile karıştırılmamalıdır. Yaratılış 1. bölümde kullanılan sözcüklerden farklı olarak, burada kullanılanlar yani “dikti”, “yetiştirdi” yaratılış eylemleri değildir, çünkü ağaç ve bitkilerin daha önceden yaratılmış olmasını gerektiren eylemleri açıklarlar. Ayrıca, 19. ayetin yorumu da büyük önem taşır: Bu ayeti kendi başına ele alarak (Ek Bölüm II’de verilen yorumlama ilkelerini ihlal eden bir yaklaşımla) sonuç çıkaran bir kişi, hayvanların insandan daha sonra yaratıldığını varsayabilir. Ancak kişi Yaratılış 2:7-25 bölümünün oldukça antroposentrik (insana odaklanmış) olduğunu göz önünde tutarsa, o zaman 19. ayetin de hayvanların yaratıldıkları zamandan değil, yeni yaratılmış olan insanın sözel-zihinsel yeteneklerinin –Adem’in hayvanlara isim veriş- anlatıldığını kolaylıkla anlar. Bir sonraki cümle ise insanın önüne getirilen hayvanların da Yaratıcı’nın elinden çıkmış olduklarına işaret etmektedir. Önemli bir noktaya dikkat çekmek istiyorum, burada belirli bir biçimde söz edilen “*bütün evcil ve yabani hayvanlara, gökte uçan kuşlar*” da altıncı günde insanla birlikte yaratılmışlardır. Bu bilgileri hak ettiği biçimde yorumlamamız için 19. ayetin İbranice metnine bakmamız gerekir. İbranice metinde iki ayrı zaman kipi kullanılmıştır (birincisi hayvanların getirilmesi ve ad verilmesi ki, bu geçmiş zamandır; ikincisi yani hayvanların yaratılması ise mişli (belirli) geçmiş zaman kipindedir ve aşağıda *italik* harflerle belirtilmiştir:

“RAB Tanrı yerdeki hayvanların, gökteki kuşların *tümünü topraktan yaratmıştı*. Onlara ne ad vereceğini görmek için hepsini Adem’e getirdi. Adem her birine ne ad verdiyse, o canlı o adla anıldı” (Yar.2:19).

YS10: Dinozorlar Nuh’un gemisine sığıldılar mı?

YC10: Eski Antlaşma, Eyüp 40. bölümde dinozorlardan sadece kısaca söz edilmekle kalmaz, bedensel yapılarına dair ayrıntılara da yer verir (40:15-18, 23).

“Seninle birlikte yarattığım Behemot’a bak, sığır gibi ot yiyor. Bak, ne güç var belinde, karnının kasları ne güçlü! Kuyruğunu sedir ağacı gibi sallıyor, sımsıkıdır uyluk lifleri. Kemikleri tunç borular, kaburgaları demir çubuklar gibidir. İrmak coşsa bile o ürkmez, güvenlik içindedir, Şeria Irmağı boğazına dayansa bile.”

Kutsal Kitap (NIV çevirisi) İbranice “behemot” sözcüğünün çevirisini yapmamıştır, çünkü tarif edilen bu hayvana benzeyen yaşayan bir canlı günümüzde mevcut değildir. Güçlü kuyruğu bir timsahı ima ediyor gibi gelebilir, ancak bu da metinle uyum sağlamaz çünkü timsahlar etçil hayvandır. Suaygırı ise suda yaşayan ve otçul olan çok büyük bir hayvandır, ama çok küçük bir kuyruğu olması nedeniyle onun da elenmesi gerekir. Yukarıdaki tariflere tam manasıyla uyan tek hayvan cinsi dinozorlar grubuna ait olan sauropodlardır. Kutsal Kitap’taki en eski kısımlardan birisi de Eyüp’tür, fakat kesin yazım tarihi bilinmemektedir. Yerkabuğunun tufan sonucunda tümüyle değişmesi ve yeni dağların, akarsuların, deniz ve okyanusların oluşması nedeniyle, Eyüp 40:23 ayetinde Şeria Irmağı isminden söz edilmesi dinozorların tufan sonrasında da hayatta olduğu bir durumla karşı karşıya olduğumuzu açıkça göstermektedir. Yani bu hayvanlar da Nuh’un gemisiyle birlikte kurtulmuşlardır. İri cüsseli bu hayvanların gemide oldukça fazla yer kaplayacağı göz önüne alındığında Nuh’un gemiye sadece dinozor yavrularını ya da belki de sadece yumurtalarını almış olduğunu düşünebiliriz. Tufandan sonra aynı iklim ve ekolojik koşullarının bulunmaması nedeniyle bu hayvanlar zaman içinde ölmüşler ve soyları yok olmuştur. Dinozorların neden yok olduklarına dair bu açıklama, bu konuda günümüzde üretilen Kutsal Kitap karşıtı hipotezlerden çok daha inandırıcıdır.

YS11: Adem’in oğulları kimlerle evlendiler?

YC11: İlk insan çifti Adem ve Havva’nın iki oğulları vardı: Kayın ve Habil. Kayın’ın Habil’i öldürmesinin hemen ardından şöyle yazar: “Kayın RAB’bin huzurundan ayrıldı. Aden bahçesinin doğusunda, Nod topraklarına yerleşti. Kayın karısıyla yattı. Karısı

hamile kaldı ve Hanok'u doğurdu..." (Yar.4:16-17). Kayin'in karısı neden bir anda ortaya çıktı?

Kutsal Kitap'ta akılcı düşünceyle kendi kendimize sonuç çıkaracağımız her ayrıntıya yer verilmiş olsaydı, o zaman kitabın yüzlerce ciltten oluşması gerekirdi. Oysa Tanrı bizlere bir tek kitap ve mantığımızı kullanmak armağanını vermiştir. Böylelikle, doğrudan ele alınmamış ama diğer Kutsal Kitap bildirilerinden sonuç çıkarılabilecek, sorulara kendimiz yanıt bulabiliriz.

Yaratılış 5:3-4'de şöyle yazar: "Adem 130 yaşındayken kendi suretinde, kendisine benzer bir oğlu oldu. Ona Şit adını verdi. Şit'in doğumundan sonra Adem 800 yıl daha yaşadı. Başka oğulları, kızları oldu." Bu cümleden ilk anne-babanın birçok çocukları olduğu çıkarımını yapabiliriz. Bu nedenle, Kayin'in karısının onun kız kardeşlerinden birisi olması gerekiyordu. İnsanın Düşüşünün tek sonucu sıkıntı çekmek ve ölüm değildi, bunun yanı sıra ilk başta mükemmel olan genlerin değişime uğrayarak giderek bozulması da söz konusudur. Musa'nın dönemine geldiğinde, yani Yaratılış'tan 2,500 yıl sonra, Tanrı yakın akrabalar arasındaki evlilikleri yasakladı (Lev.18). Çünkü gen bozulmaları tehlikeli bir düzeye ulaşmıştı. Bununla birlikte Musa'dan 400 yıl önce yaşamış olan İbrahim'in döneminde, İbrahim'in baba bir anne ayrı kız kardeşiyle evlenmesi nedeniyle, aile içi evliliklere izin verildiğini görüyoruz.

YS12: Sizin anlayışınıza göre, yaratılışı en güçlü şekilde destekleyen ve en güçlü şekilde reddeden bilimsel tartışmalar hangileridir?

YC12: Yaşam karşımıza çok çeşitli şekil ve boyutlarda çıkar. Ancak tek hücreli bir organizma bile, görelilik olarak basit bir canlı olmasına rağmen, herhangi bir insan yapısı üründen daha karmaşıktır ve amaç gözeterek düzenlenmiştir. Yaşam ve yaşamın ortaya çıkışını yorumlamak için birbirinin karşısı iki ilkeye başvurulur: evrim ve yaratılış. Yaşam, evrim kuramına göre, aşağıdaki gibi tanımlanır:

“Yaşam tamamen maddesel bir olgudur. Bu yüzden fiziksel ve kimyasal kavramlarla tanımlanabilmesi gerekir ve cansız doğadan tek farkı karmaşıklığıdır.”

Farklı bilim dallarından (örneğin bilgi bilimi, biyoloji, astronomi, paleontoloji, jeoloji, tıp) birçok bilim adamı evrim kuramıyla ilgili önemli itirazlar öne sürmüşlerdir. Yaratılış ve evrim konusunun merkezinde, iki modelin çelişkili özellikleri nedeniyle çözülemeyen bir anlaşmazlık süregelmiştir (bakınız YS1). Eğer tümüyle deneysel bilimsel ilkelere dayanan, uygulanabilir bir sistem geliştirilmiş olsaydı, bu yenileşememe durumu engellenbilirdi. Bu ilkelerin, karşıt durumu kanıtlayan tek bir deneysel örnekle çürütülebilmesine olanak tanıyan bir biçimde formülleştirilmesi gerekir. Eğer bir karşıt örnek bulunamıyorsa, bu ilkeler doğa kanunları konumuna geçebilir ve böylelikle açıklanamayan olayların değerlendirilmesinde de önemli bir görev üstlenebilirler. Aynı şekilde, yalnızca deneyimlerle geçerli olduğu saptanabilen, enerji ilkesi de herhangi bir dünya görüşünden bağımlı kalmadan uygulanabilir. Bu yüzden, aya yolculuk enerji ilkesinin kesin olarak geçerli olduğunun varsayılması sayesinde gerçekleşebilmiştir. **Bilginin Deneysel İlkeleri** aynı konuma sahiptir. Öyle ki, onların sayesinde yaratılışla/evrimle ilgili doğa yasası düzeyinde önemli çıkarımlar yapılabilecek durumdayız.

Madde ve Enerji canlıların temel özellikleridir, ama nihai olarak canlı sistemleri cansızlardan ayırmak için yeterli değildir. Tüm canlıların ana ve ayırt edici özelliği *bilgidir*. Bilgi tüm yaşam biçimlerinin özünde bulunur ve tüm süreçler için gereklidir (tüm yaşamsal işlevlerin gerçekleşmesi için, üreme için genetik bilgi). Bilgi aktarımı tüm canlılar için temel bir rol oynar. Örneğin böcekler çiçeklerden polen aktardıklarında aslında birincil olarak gerçekleşen bilgi (genetik bilgi) transferidir; madde aktarımı ikincildir. Bu elbette yaşamın kesin bir tanımı değildir. Ancak, bizim anlayışımız için yaşamsal öneme sahip bir etkidir.

Kuşkusuz, bilgi içeren en karmaşık sistem insandır. Eğer insan bedenindeki tüm bilgi süreçlerini hesaplıyorsak, (*bilinçli*—dil, is-

temli kas hareketlerini yönlendiren bilgi; *bilinçsiz*—organların işlevleri, bilgi ile yönlendirilen hormon sistemleri) günlük olarak 10^{24} bitlik bilginin işlendiğini görürüz. Bu astronomik bilgi miktarı, insanlığın tüm dünyadaki kütüphanelerde saklanan 10^{18} bitlik tüm bilgi birikimini bir milyon kat aşmaktadır.

Yaşamın ortaya çıkışı sorusuna bilgi kuramının ışığında bakarsak, aynı bilgi aktaran ya da işleyen diğer sistemlerde olduğu gibi, aşağıdaki deneysel ilkeleri dikkate almalıyız:

1. Şifresiz bilgi var olamaz.
2. Özgür ve maksatlı bir uzlaşım (w/o deliberate convention) yoksa, şifre de var olamaz.
3. Bilgiyi gönderen yoksa, bilgi de var olamaz.
4. Akıllı bir kaynak yoksa, bilgi zinciri de var olamaz.
5. Başlangıçta akıllı bir kaynak yoksa, bilgi de var olamaz. Başka bir deyişle bilgi doğası gereği *zihinsel* bir niceliktir, maddesel değil.
6. İrade yoksa, bilgi de var olamaz.
7. Beş hiyerarşik düzeye sahip olmayan bilgi var olamaz:
 - a. İstatistik (simge sıklığı ve işaret aktarımının özellikleri)
 - b. Sözdizimi (şifre ve cümle kurma kurallarının özellikleri)
 - c. Anlambilimi (anlamaların özellikleri)
 - d. Pragmatizm (eylemlerin özellikleri)
 - e. Apobetik (sonuç ve amaçların özellikleri/yönleri)
8. Hiçbir bilgi rastlantısal olarak oluşmaz.

“Başlangıçta Bilgi Vardı” adlı kitabımda bu ilkeler daha ayrıntılı olarak anlatılmıştır. [G5, s.50-132]. Doğa Yasası olma özellikleri doğrulanmıştır [G5, s.26-42]. Bu yüzden “Doğa Yasası olarak Bilgi Kuramı” ifadesi uygun bir tanımlamadır.

Bu yüzden yaşam, evrim kuramına karşıt olarak şu şekilde tanımlanabilir:

Yaşam = maddesel bölüm (fiziksel ve kimyasal yan)
 + maddesel olmayan bölüm (zihinsel kaynaklı bilgi)

Bu kısa formül yaşamın hem maddesel hem de maddesel olmayan bileşenlerinin olduğunu açıkça gösteriyor. Maddesel olmayan bileşenin bir yanı zihinsel kaynaklı bilgidir. Ama yaşamın maddesel olmayan bileşeninin daha başka yanları da var. Ölüm-den hemen sonra, organizmaların hücrelerinde genetik bilgi varlığını sürdürür. Ama büyük önem taşıyan bir şey eksiktir: yaşamla ölüm arasındaki farkı belirleyen şey işte budur. Bu fark herkes için aşikârdır, fakat bilimsel olarak açıklanamaz.

Maddede bilginin kendiliğinden meydana gelmesiyle ilgili tüm kavramlar uygulamada başarısız olmuştur (örneğin Eigen'in hiper döngüsü ya da Küpper'in moleküler Darwinci önermesi). Bu yüzden Manfred Eigen'in bilginin kaynağını sadece maddesel süreçlerle açıklayabileceğine hâlâ nasıl inanabildiğini anlamıyorum. "Bilginin ortaya çıkması konusunda bir algoritma, bir doğa yasası bulmalıyız" ('Stufen zum Leben' [Yaşama doğru adımlar], Piper Verlag, 1987, sayfa 41). "Bilgi, bilgi yokluğundan kaynaklanır" (sayfa 55) önermesi tüm deneysel ilkelerle çelişmektedir ve bu yüzden gerçekçilikten tamamen uzaktır. Buna karşın yukarıdaki sekiz bilgi ilkesi uygulamada doğruluğunu kanıtlamış ve dünyanın herhangi bir yerindeki yapılan bir laboratuarda deneyi onları çürütememiştir. Bu yüzden kendimize acaba yaşam maksatlı bir yaratılış sürecinde mi ortaya çıktı diye sormalıyız. Bu, Kutsal Kitap'ta bulduğumuz ilkedir. Bilgi biliminin, tüm bilgiler için gerek gördüğü zihinsel kaynak –biyolojik bilgi dahil– Kutsal Kitap'ın ilk sayfasında yazılıdır: "Başlangıçta Tanrı ... yarattı" (Yar.1:1). Bununla birlikte evrim kuramı canlılardaki bilginin bir göndericiye gerek duymadığını varsayar. Bu sav, yukarda verilen bilgi hakkındaki doğa yasalarının günlük yaşama yansıyan deneyimleriyle büyük oranda çürütülmektedir. İşte bu yüzden *Bilgi Bilimi* bugün bize yaşamın kaynağını yaratılış aracılığıyla açıklanması lehine en güçlü kanıtları sunmaktadır.

(W. Gitt: ‘Bilgi: Üçüncü Temel Nicelik’, Siemens Review, Cilt 56, Sayı 6, 1989, Sayfa 2-7

W. Gitt: ‘Ist Information eine Eigenschaft der Materie?’ West-Deutscher Verlag, EuS 9, 1998, sayfa 205-207.

W. Gitt: ‘Bilgi ile ilgili Doğa Yasaları, Biyolojik Sistemlere Ege-men Temel Niceliklerden Biri’ Pasifik Biyo-bilgişlem Sempozyumu, Kapalua, Maui (Hawaii), 4-9 Ocak 1998; [G4, sayfa 155-159])

4. Kurtuluş'a Dair Sorular (KS)

KS1: Bizler nasıl kurtuluruz – eylemlerimizle mi ya da imanımızla mı?

KC1: Yeni Antlaşma'da ilk bakışta çelişkili gelebilecek iki ayrı bildiri yer alır:

a) İmanla kurtuluş: “Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yapmakla değil, imanla aklandığı kanısındayız” (Rom.3:28).

b) Eylemlerle kurtuluş: “Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır” (Yak.2:24).

Yeni Antlaşma'nın ana bildirisine göre kişi İsa Mesih'e imanla aklanır (kurtulur) (Yu.3:16, Mar.16:16, Elç.13:39 ve 16:31). Bu kurtaran iman sadece Kutsal Kitap gerçeklerini kabul etmek değil, kişinin Tanrı Oğlu'na kişisel olarak teslim olmasıdır: “Kendisinde Tanrı'nın Oğlu bulunanda yaşam vardır...” (1Yu.5:12). Rab İsa Mesih'e dönen her insan yaşamında gerçekleşmesi mümkün olabilen en büyük değişimi yaşar. Bu değişim kişinin yaşam tarzında ve eylemlerinde açıkça belirginleşir: “Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz” (Yu.14:15); “Siz de tanıklık edeceksiniz” (Yu.15:27); “Ben dönünceye dek bu paraları işletin...” (Luk.19:13); “... Rab'be kulluk edin” (Rom.12:11); “... düşmanlarınızı sevin ...” (Mat.5:44); “Hiç kimseye kötülüğe karşı kötülük etmeyin...” (Rom.12:17); “Konuksever olmaktan geri kalmayın ...” (İbr.13:2); “Koyunlarımı otlat” (Yu.21:17). İsa Mesih'in adına hizmet etmek, kişinin kendisine verilen armağanlarını kullanması, aklayan imanın *zaruri bir sonucudur*. Yeni Antlaşma'da bu işler imanın *meyveleri* ya da *imanın eylemleri* olarak adlandırılır. Buna uygun davranmayan her kişi lanet altındadır: “Şu yararsız köleyi dışarıya, karanlığa atın. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır” (Mat.25:30). *İmanın eylemlerine* benzemeyen, *Yasa'nın gerekleri* (Gal.2:16) ya da *ölü işler* (İbr.6:1 ve 9:14) ise henüz iman etmemiş olanların eylemleridir. Burada da yine aynı ilke geçerlidir: Eğer iki insan aynı şekilde davranıyorsa, bu mutlaka

aynı anlama gelmez. Yakup 2:24 ayetinin [bakınız yukarıdaki b) maddesi] metinsel bağlamı İbrahim'in imanının somut eylemlerle sonuçlandığını gösterir: İbrahim Tanrı'ya itaat ederek kendi ülkesini terk etti (Yar.1:21 – 6) ve oğlu İshak'ı Tanrı'ya adanmaya rıza gösterdi (Yak.2:21). Aynı şekilde, (eski) fahişe Rahav'ın (Yak.2:25) eylemi, yani casusları Kenan ülkesinde kurtarması da (Yşu.2:1-6) onun Tanrı'ya imanının bir sonucudur. Böylece bir şey ortaya çıkmış oluyor: İman ve eylem ayrılmaz bir bütündür. Ruhsuz beden nasıl ölüye, eylemsiz iman da ölüdür (Yak.2:26). Yukarıdaki **a)** ve **b)** ayetleri birbiriyle çelişkili değil, birbirini tamamlarlar (bakınız Ek Bölüm, II. Yorumlama İlkeleri).

KS2: Tanrı kurtuluş için neden çarmıhı bir yol olarak tasarladı? Bunun için daha başka bir yöntem yok muydu?

KC2: Eski Antlaşma'da çarmıha gerilişten belirgin olarak söz edilmez. Bununla birlikte çarmıha dair bazı ayrıntılar, peygamberlikler olarak yer alır. Örneğin Mezmur 22:16: "... Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar." Elçi Pavlus çarmıha gerilmiş Mesih'ten söz ederken (Gal.3:13), Eski Antlaşma'dan bir alıntı yapar "Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir" (Yas.21:23). Çarmıha gererek idam etmeyi Perslilerden benimseyen Romalılar, bunu "en acımasız ve korkunç" (Cicero) ve "en utanç verici/rezil" (Tacitus) bir infaz yöntemi olarak görmüşlerdir. Çarmıh Tanrı'nın planının bir parçasıydı: İsa Mesih "... utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı" (İbr.12:2). İsa Mesih "çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı" (Flp.2:8). Başka bir tür ölümün, yani taşa tutulmanın, kafa kesilmenin, zehirlenmenin ya da suda boğulmanın düşünülebilir olup olmadığı konunun dışında bırakılmalıdır. Çünkü, Düşüş ve Kurtuluş'un benzeşimi "bir ağaç"tır: Günah dünyaya bir ağaç vasıtasıyla girmiştir (Yar.2:17 – iyiyle kötüyü bilme ağacı) ve yine bir ağaç üzerinde giderilecektir. Mesih'in Golgota'daki çarmıhı, *lanetlilerin ağacıdır* "Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir" (Gal.3:13). İsa Mesih yalnız başına, utanç verici bir şekilde ölür: O lanetlidir.

Musa'nın yasası günahkârı lanetler. Bu lanet Düşüş'ten beri tüm

insanların üzerindeydi. İsa Mesih, Tanrı'nın günah üzerindeki lanetini bizim yerimize üstlendi. Çarmıhın mesajı artık tüm günahları yüzünden lanet altında olan tüm insanlığın kurtuluş mesajı haline geldi.

Papa II. John Paul (II. Dünya Savaşı sırasında Almanların) Auschwitz Toplama Kampından yirminci yüzyılın Golgota'sı diye söz etmiştir. Günümüzde İsa Mesih'i diğerlerinin acısıyla dayanışma içinde gören tanrıbilimsel bir düşünce ekolü mevcuttur. Bu ekole göre, bu insanların da İsa Mesih gibi işkence görüp acı çektiği ve korkunç bir ölümle karşılaştıkları düşünülür. Fakat İsa Mesih'in çarmıhtaki ölümü diğerlerinin ölümüyle asla karşılaştırılmaz; O'nun çarmıhı Yeruşalim ve Roma'daki diğer birçok çarmıhla asla karşılaştırılmaz. Bu çarmıhın diğerlerinden çok farklı bir *niteliği* vardır, çünkü o Tanrı Oğlu Mesih'in çarmıhıdır. O sadece bu dünyanın güçlüsünün adaletsizliğine katlanan değil, Tanrı'nın günaha karşı gazabını yüklenen **tek kişidir. Birçoklarının** yerine Tanrı'nın yargısını taşıyan tek kurban kuzusudur. "Çarmıhla ilgili bildiri" (1Ko.1:18) o zamandan bu yana Hıristiyan vaazlarının merkezinde olmuştur. Elçi Pavlus'un bu nedenle söyleyecek tek bir şeyi vardır: "Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilmiş olmasından başka bir şey bilmemeye kararlıydım" (1Ko.2:2). Amelia M. Hull tanınmış bir uyanış ezginde bizlere çarmıhın anlamını anlatır:

Haçlanmış Olan'a bakarsan yaşam bulursun,
O anda yaşama kavuşursun,
İnsanlar, günahkarlar kurtulmak için dönün O'na,
Ağaçta çivilenmiş Olan'a!

KS3: İsa Mesih halen işlemekte olduğumuz günahlarımız yüzünden 2000 yıl önce nasıl ölebilir?

KC3: Tanrı'nın günah nedeniyle düşmüş olan insanlık için kurtuluş planı dünyanın kuruluşunun öncesinden beri vardı (Ef.1:4). Bunun nedeni Tanrı'nın insanın düşüşünün kendi özgür iradesinin bir sonucu olduğu sayması ve olacakları önceden bilmesidir.

Tanrı Düşüş'ten hemen sonra ya da zamanın (dünyanın) sonunda Rab İsa Mesih aracılığıyla insanın kurtulmasını sağlayabilirdi. Ama, asıl önemli olan bu kurtuluş fırsatının *verilmiş olmasıdır* (İbr.9:28). İlk durumda günahın bedeli peşinen ödenmiş olacaktı, ikinci durumdaysa geriye dönük gerçekleşecekti. Bizler her iki kavramı da iş dünyasından iyi biliyoruz: İleriye dönük ya da geriye dönük ödeme. Tanrı en uygun zamanı Kendi bilgeliğiyle kararlaştırmıştır. Galatyalılar 4:4'te yazılı olduğu gibi: "Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlunu gönderdi." İsa Mesih'ten önce yaşamış olan ve *kendi dönemlerinde* mevcut olan Tanrı'nın kurtuluşa dair öğretilerini dinleyen insanlar da, aynen *daha sonradan* doğan ve müjde bildirisini işitenler gibi Golgota'da İsa Mesih'in ödediği fidye aracılığıyla kurtulmuşlardır (İbr.9:15). Kurtuluş zaman açısından Romalılar 5:8'de şöyle açıklanmıştır: "Tanrı bize olan sevgisini şununla kanıtlıyor: biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü."

İbrahim ve Eyüp'ün dönemlerinde Yasa yoktu. Bu insanlar vicdanlarının sesine göre davrandılar ve Tanrı'ya güvendiler. Tanrı bu eylemlerini onların doğruluğu (aklanması) saydı (Rom.4:3). Davut'un döneminde, Sina yasaları uzun bir süreden beri yürürlükteydi. Bu yasalar Tanrı'nın insanı ölçtüğü standartlardı. Günahlar ise hayvan sunularıyla kapatılıyordu. Oysa kurban edilen hayvanlar günahları ortadan kaldıramazdı (İbr.10:4). Hayvan sunuları sadece İsa Mesih'in gelişine işaret eden birer simgeydiler. Bu nedenle O'na "dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu" adı verilmiştir (Yu.1:29). Suçlarımız ancak İsa Mesih aracılığıyla silinebilir; tövbe eden ve pişman olan günahkar sadece O'na iman ederek kurtarılabilir. Bizler kurban sunusunun artık tamamlandığı bir dönemde yaşıyoruz; simgesel hayvan kurbanlar geçmişte kaldılar. Bizler kusursuz kurban İsa Mesih'in kefaletiyle bağışlanmış bulunuyoruz.

KS4: İsa Mesih'in tüm insanlığın günahları yerine sadece insanın bağışlanmasını istediği günahları yüzünden ölmesi yeterli olmaz mıydı?

KC4: Tanrı'nın Sözü'ne göre, günahın bedeli ölümdür (Rom.6:23). Varsayalım insanlık tarihinde yalnızca tek bir insan müjdeyi işiterek İsa Mesih'e yönelmişti, onun için bile geçmiş günahlarının bedeli ölümdü. Yazar, Hermann Bezzel (1861-1917) ile aynı görüştedir. Bezzel, İsa Mesih'in sevgisinin sadece tövbe eden o tek insanı kurtarmak için bile ölüme gidecek kadar büyük olduğunu ifade etmektedir. Ancak Tanrı Oğlu'nun kefaretimizi ödeyen eylemi öylesine muazzamdır ki, tüm insanlığın kurtuluşu için yeterlidir. Bu nedenle Vaftizci Yahya, "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" demiştir (Yu.1:29). Şimdi ise isteyen herkes bu bağışlanmayı kabul edebilir. Aşağıdaki öykü bu noktayı örnekler:

Zengin bir İrlandalı toprak sahibi, arazilerini işleyen ahaliye çok ilginç bir ders verir. Bir gün sahibi olduğu mülklerin en göze çarpan noktalarına şu duyuruyu asar:

"Önümüzdeki Pazartesi günü sabah saat 10'dan, öğlene dek malikanemde olacağım. Bu süre zarfında, tüm işçilerimin borçlarını ödemeye hazırım. Bunun için tüm ödenmemiş faturaların getirilmesi gerekir."

Bu olağanüstü duyuru günler boyunca konuşmaların ana konusu olur. Bazıları bu teklifi kötü niyetli bir yalan sanır, diğerleri ise daha önce hiç böyle bir şey yapılmadığı için bu işte mutlaka bir yeniği vardır diye kuşkulanırlar. Pazartesi günü geldiğinde insanlar belirlenen yerde toplanırlar. Saat tam onda toprak sahibi malikanesine gelir ve odasına girerek ardından kapıyı kapatır. Ancak gelenlerin arasından hiç kimse onun odasına girmeye kimse cesaret edemez. İnsanlar patronlarının duyurudaki imzasının geçerliliği ve art niyetleri konusunda kendi aralarında tartışmayı tercih ederler. Saat 11:30'da kalabalığın arasına yaşlı bir çift katılır. Yaşlı adam elindeki faturalarla borçlarının ödeneceği yerin orası olup olmadığını sorar. İnsanlar adamı kızgın bir şekilde tersler: "Öyle ama, şimdiye dek hiçbir ödeme yapılmadı!". Bir başkası: "Ashında hiç kimse sormaya cesaret etmedi. Ama o borçlarımızı ödemek isteseydi zaten hemen dışarı çıkıp bize söy-

lerdi.” Arkadaşlarının cesaret kırıcı bu sözlerine rağmen yaşlı çift içeri girer. Toprak sahibi tarafından çok kibar bir şekilde karşılanır, tüm fatura borçları toplanır ve toplam tutarı karşılayan bir çek kendilerine verilir. Çift teşekkür ederek kapıdan çıkmaya hazırlanırken, toprak sahibi şöyle söyler: “Lütfen kapanış saati 12’ye dek burada kalın.” Yaşlı çift toprak sahibine dışarıdaki kalabalığın kendilerinden bu işin doğru olup olmadığı konusunda bir haber belediklerini bildirir. Toprak sahibi ise son derece kararlı bir ifadeyle: “Sizler benim sözüme güvencediniz; dışarıdakiler de borçlarının ödenmesini istiyorlarsa sizin gibi yapmalılar.” Toprak sahibinin teklifi bütün ahalisi için geçerliydi ve serveti tümünün borçlarını ödemeye yeterliydi. Buna rağmen onun sözüne inanan tek bir çiftin borçları ödendi.”

(Kaynak: Friedhelm König, “Du bist gemeint” (Seni Çağırıyorum), s.127’den itibaren özet)

Aynı şekilde, İsa Mesih’in ölümü de tüm insanlığın borçlarının ödenmesi için yeterlidir. “İşte, tek bir suç (Adem’in) bütün insanların mahkûmiyetine yol açtığı gibi, bir doğruluk (İsa Mesih’in) eylemi de *bütün* insanlara yaşam veren aklanmayı sağladı” (Rom.5:18). Kefaretin ödenmesi ve kurtuluşun sağlanması teklifi herkese açıktır; herkesin de bunu bilmesi sağlanmalıdır. Ancak sadece Rab’in sözüne inanma yürekliliğini gösterenler ve kendilerini kişisel olarak O’na adayanlar tümüyle bağışlanacak ve kurtulacaklardır.

KS5: Tanrı, İsa Mesih’in çarmıhtaki ölümüyle tüm insanlığa günahlarının kefaletinden kurtulmaları için bir olanak sunuyor. Tanrı, bunun yerine genel bir af çıkartsa olmaz mıydı?

KC5: İsa Mesih’in çarmıhtaki ölümü sayesinde Tanrı’nın bağışlaması herkese sunulmaktadır. Elçi Pavlus, Ares tepesinde bunu duyurur: “Tanrı, geçmiş dönemlerin bilgisizliğini görmezlikten geldi; ama şimdi **her yerde herkesin** tövbe etmesini buyuruyor” (Elç.17:30). Artık hiç kimsenin günahları yüzünden mahvolması gerekmiyor. Tüm günahkarlar affedilebilir. Bir zamanlar

Mesih'in kilisesini yok etmeye çalışan Pavlus bile bağışlanmışsa, bu diğer herkes için de geçerlidir. Rab İsa Mesih ile birlikte çarımıha gerilen iki suçludan *sadece biri* -O'na kendi günahkarlığını itiraf eden- kurtulmuştu. Diğer suçlu ise İsa Mesih'i reddetmeyi ve küçümsemeyi sürdürmüş ve bu nedenle günahları silinmemişti. Bu olay bizlere Tanrı'nın genel af ilan etmediğini ve bireysel kararlarımıza göre hareket ettiğini gösterir.

“Önünüze (sonsuz) yaşamla ölümü, kutsamayla laneti koyduğuma bugün yeri göğü size karşı tanık gösteriyorum. (Sonsuz) Yaşamı seçin ki, siz de çocuklarınız da yaşayasınız” (Yas.30:19).

“... RAB diyor ki: İşte yaşama giden yolu da ölüme giden yolu da önünüze koyuyorum” (Yer.21:8).

Bağışlanmayı gerçekten arayan herkes, suçunun ağırlığı ne olursa olsun bağışlanacaktır: “... Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa kar gibi akpak olacaksınız...” (Yşa.1:18). Konuyu önemli bir noktayı vurgulayarak sonlandırabiliriz: Kişi günahları yüzünden değil; iradesi –başka bir deyişle tövbe etmek istememesi- yüzünden yargı altındadır. Cennette *mecburi hizmet yapanlar* değil, *sadece gönüllüler* olacaktır.

KS6: Ben ölümden sonra da kurtuluş olabileceğine inanıyorum. Tanrı'nın lütfunun bize anlattıklarımızdan çok daha kapsamlı olduğuna inanıyorum.

KC6: Bu soru sıkça sorulmaktadır, çünkü bize yakın olan insanların kurtulması bizi fazlasıyla etkiler. Aslında bu soruyla birlikte birkaç soru daha ortaya atılır:

- İsa Mesih hakkında yetersiz ve çarpık bir şekilde bilgilendirilmiş olan,
- İsa Mesih'in kurtaran bildirisini yalnızca dünyasal görüşlü, politik vaazların verildiği kiliselerinde duyan ve Hıristiyanlığın onlara göre olmadığına karar veren,

- Hıristiyan gibi görünen fakat en derin arzuları Kutsal Kitap'a karşı olan,
- Görünüşe göre yüreklerine dokunamadığımız ya da müjdeyi duymak istemedikleri için müjdeleme çabalarımızdan yarar sağlayamayan,
- Bir ateist olarak ya da sapkın öğretili tarikatlarda yetiştilen diğer insanlara ne olacak?

Ya da;

- Günümüzde okullardaki din derslerinde Kutsal Kitap'ı eleştiren bir yaklaşımın benimsenmesi yüzünden olumsuz etkilenen ve bu nedenle iman konusunu bir daha düşünmeyen gençlere, ve de,
- Kendi kabahatleri olmadığı halde müjdeyi duymak ve müjdeden etkilenmek fırsatını bulamamış olanlara ne olacak?

Bütün bu sorular, bu konularda değişik yanıtlar üreten farklı grupların oluşmasına neden olmuştur. Bu gruplar ölümden sonra kurtuluşu öngören ya da lanetlenmeyi tümünden reddeden farklı görüşler benimserler. Bu çelişkili görüşlerden bazıları aşağıda ele alınmıştır:

1. Evrensel uzlaşmanın savunucuları belirli bir cezalandırma süresi sonunda herkesin –örneğin Hitler, Stalin, Hiççiler (Nihilistler) ve Tinselciler (Spiritualistler) gibilerin de– kurtulacağını iddia eder.

2. Katolik mezhebine göre, eğer ölen kişilerin hâlâ arındırılması gereken ruhları varsa, cennete kabul edilmeden önce Araf'ta (cennet ile cehennem ayıran yerde) geçirecekleri cezalandırma süresi içinde aklanacaklardır. Bu inanç eski çağlarda özellikle Augustinus ve Papa I. Gregorius (Büyük) tarafından savunulmuştu. Ölülerin “Zavalı ruhlarının” Araf'ta çekecekleri cezanın süresinin, yaşayanların onlar için Tanrı'ya yakarılarıyla kısalabileceği varsayımı Ortaçağ'da ceza hafifletme mektuplarının yazılmasına ve Katolik takvimindeki *Ruhların Günü'nün* (All Souls' Day) düzenlenmesine yol açmıştır.

3. Mormon kilisesinde, birkaç kuşak önce yaşamış olsalar bile, iman etmemiş kişilerin kurtulması için ölenin yerine bir başkasının vaftiz olması mümkündür.

4. Yehova Şahitleri ise seçilmiş 144,000 kişi dışında hiç kimse için cennetin ve cehennemin var olmadığına inanırlar. Bu inancın izleyicileri yeni bir dünyayı miras alacaklarına inanırlar; Baba Tanrı ve Oğlu İsa Mesih ile cennette sonsuz bir paydaşlık yaşanacağına inanmazlar. Kendileri dışındakiler ise ya mezarda yatacak ya da "fidye kurbanı" olarak adlandırılan bir işlem sayesinde serbest kalacaktır.

5. Yeni-Elçisel Kilise'de (New Apostolic Church) ölümlere hizmet verilmektedir. Bu hizmette kendi kendilerini atayan kutsallar ölümler dünyasını bile etkileyebilmektedir. Bu dünyada kazanılan kurtuluş armağanını ölen kişiye, ölmüş olan ve öbür dünyada "kurtuluş hizmetine" devam eden kutsallardan geçmektedir.

6. Diğer gruplar İsa Mesih'e inananların cennete gittiğine, iman etmeyenlerin ise tümüyle ortadan kaldırılarak varlıklarına son verildiğine inanır.

7. Bir başka düşünce ekolünde ise, 1. Petrus 3:18-20'ye gönderme yapan yorumcular kurtuluş amacıyla müjde bildirisinin ölümler diyarında yapıldığı sonucunu çıkarırlar.

Bu görüşlerin tümü -eminim iyi niyetli olarak- başta sözünü ettiğimiz o insanlara ümit aşılama çalışmaktadır. Ancak bu spekülasyonlar bize bir yarar sağlamaz. Bu nedenle, bu soruları Kendi Sözü ile yanıtlayabilecek olan bir tek O'na sorabiliriz. Kutsal Yazılar'ı ölümden sonra bir kurtuluş fırsatı olup olmadığına dair inceleyebiliriz. Çok önemli bir soru olması nedeniyle Tanrı'nın bu konuda bizleri bilgisiz bırakmayacağını varsayabiliriz (bakınız Ek Bölüm, I, İ51). Bizi yanlış öğretilere kapılmaktan ve yoldan çıkmaktan yalnızca Kutsal Kitap koruyabilir:

1. Ölümün ardından yargı gelir: Kutsal Kitap ışığında ele alı-

nırsa, insana ölümden sonra kurtuluş için bir fırsat daha verileceğine dair ileri sürülen kuramlar birer hayal ürünüdür: “Bir kez ölmek ve ondan sonra yargılanmak nasıl insanların kaderiyse...” (İbr.9:27). Bu ilke Tanrı sözünü şu ya da bu şekilde duymuş olanlar gibi hiç duymamış olanlar için de geçerlidir. “...Tanrı'nın yargı kürsüsü önüne hepimiz çıkacağız.” (Rom.14:10). Tanrı, Oğlu'nu yargıç olarak atamıştır. Bizler ölümün kapısının öte yanında olabilecekler nedeniyle değil yaşamımızda, *Şimdi* ve *Burada* yaptıklarımıza göre yargılanacağız: “Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için her birimizin Mesih'in yargı kürsüsü önünde görünmesi gerekir” (2Ko.5:10). Tanrı'nın yargı kürsüsünden hiç kimse -imanlılar, ilgisizler, ateistler, hür düşünceliler, yoldan çıkanlar, putperestler- kaçamaz (Elç.17:31).

2. Yargılanırken uygulanacak ölçütler: Tanrı'nın yargısının ölçütleri keyfi değildir; hiç kimseye ayrıcalık tanınmaz (1Pe.1:17; Rom.2:11). Tanrı bizlere bazı kurallar bildirmiştir. Bizler de sadece Kutsal Kitap'ta açıklanan kurallara göre yargılanacağız: “... O kişiyi son günde yargılayacak olan, söylediğim sözdür” (Yu.12:48). Kutsal Kitap'ta açıklanan en önemli ölçütleri sıralayalım:

a) **Tanrı'nın adaletine göre:** Bundan emin olabiliriz: “Tanrı kesinlikle kötülük etmez, Her Şeye Gücü Yeten adaleti sapırtmaz” (Eyü.34:12), çünkü O Adil Yargıçtır (2Ti.4:8). Sadece gerçek ve adalet hüküm süreceği için çarpıtmalar ya da yanlış beyanlar olmayacaktır: “... Evet, gücü her şeye yeten Rab Tanrı, yargıların doğru ve adildir... “ (Va.16:7).

b) **Bize emanet edilmiş olanlara göre:** Hiçbir insan bir diğerinin aynısı değildir, herkese emanet edilenler farklı ölçülerdedir. Müjde bildirisini duymamış olanlar Tanrı'yı diğerleri kadar tanımazlar. O'nun hakkında tek bildikleri çevrelerindeki yaratılıştan gördükleri (Rom.2:30) ve vicdanlarında (yüreklerinde) yazılı olanlardır (Rom.2:15). Müjdeyi duymuş olan insanlardan daha az bilgileri vardır. Zengin bir adamın, fakir birinden

daha çok iyi işler yapmak ve müjde bildirisini yaymak için fırsatı vardır. Zihinsel armağanlara sahip olanlar ise özel sorumluklar taşırlar. Diktatörlükle yönetilen bir ülkede yaşayanlar ile özgür bir ülkede yaşayanlar arasında fark vardır. Rab, Luka 12:48'de şöyle bildirir: “Oysa bilmeden kötüye hak eden davranışlarda bulunan, az dayak yiyecek. Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek. Kime çok şey emanet edilmişse, kendisinden daha fazlası istenecektir.”

c) **Eylemlerimize göre:** Tanrı herkesin eylemlerini bilir ve O, “herkese, yaptıklarının karşılığını verecektir” (Rom.2:6). Eylemlerimiz, yaptıklarımız (Mat.25:34-40) ve bunun yanı sıra yapmaktan kaçındıklarımızdır (Mat.25:41-46). Herkesin yaptıkları Rab'bin kitabında kayıtlıdır ve bunlar Tanrı'nın yargı günü vereceği adil hükümlerin temelini oluşturur (Va.20:12-13).

d) **Verdiğimiz meyvelere göre:** Rab'bin adıyla olduğumuz ve yaptığımız her şey (Luk.19:13) –tutum ve davranışımız, eylemlerimiz– Kutsal Kitap'ta kalıcı meyveler olarak adlandırılmıştır (Yu.15:16). Bu meyveler yargılanacağımız temel ölçüttür (Luk.19:16-17). Tüm ölü işler yakılacak (1Ko.3:15), geriye kalan ise ödüllendirilecektir (1Ko.3:14), çünkü onların değeri kalıcıdır.

e) **Sevgimize göre:** Meyvelerin içinde en özeli ve en üstün olanı sevgidir (1Ko.13:13). Kutsal yasanın yerine getirilmesidir (Rom.13:10). Burada sözü edilen Tanrı (Mat.22:37) ve İsa Mesih sevgisi adına yaptıklarımızdır (Yu.21:15). Benlikten arınmış sevgi, hesapçı ve kurnaz sevgiden ayrıt edilmelidir: “Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, ne ödülünüz olur?” (Mat.5:46). Bir Ferisi olan Şimon, İsa Mesih'i evinde konuk etti, ama O'na o zamanlar bir gelenek olan ayaklarını yıkaması için su bile vermedi (Luk.7:44). Günahkar kadın ise, O'nun ayaklarına kokulu yağ döktü. Bu kadın çok büyük bir bağışlanma almış olduğu için Rab'be sevgisini aktı (Luk.7:47). Sevgi Ruh'un bir meyvesidir (Gal.5:22). Sonsuz bir önemi vardır.

f) **Sözlerimize göre:** İsa Mesih'e göre söylediklerimizin sonsuzluğa dek uzantıları vardır. Bu yargı ölçütü belki de en az bilinenidir: "Size şunu söyleyeyim, insanlar, söyleyecekleri her boş söz için yargı gününde hesap verecekler. Kendi sözlerinizle aklanacak, yine kendi sözlerinizle suçlu çıkarılacaksınız" (Mat.12:36-37).

g) **Sorumluluğumuza göre:** Kişiliklerimiz öylesine oluşturulmuştur ki, sorumluluk almak kişiliğimizin ayrılmaz bir parçası olmuştur. Tanrı, bizlere sorumluluk taşıyabileceğimiz bol olanaklar tanır. Ayartılma karşısında bile yaptıklarımızdan sorumluyuzdur. Adem bir ayartılma sonucunda günah işlemiş olsa da, bu itaatsizliğinin sonuçlarına katlanmak zorunda kalmıştır. Yanlış inançlar lanetlenmeyle sonuçlandığı için, Kutsal Yazılar'daki bu konudaki uyarılar oldukça duygudastır: (Örneğin, Mat.24:11-13; Ef.4:14; Ef.5:6; 2Ti.2:16-18). Bu nedenle, tarikatların yanlış öğretilerinin tehlikesi azımsanmamalıdır.

h) **İsa Mesih'e karşı tutumumuzla:** Tanrı'nın Oğlu ile kişisel ilişkimiz en önemli olandır. "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır" (Yu.3:36). Günah tüm insanlığı yargı altına sokmuştur "İşte, tek bir suç bütün insanların mahkûmiyetine yol açtığı gibi, bir doğruluk eylemi de bütün insanlara yaşam veren aklanmayı sağladı" (Rom.5:18). Tek çıkış yolu İsa Mesih'e sıkıca tutunmaktır: "Bu nedenle, Mesih İsa'ya ait olanlara karşı artık hiçbir mahkûmiyet yoktur" (Rom.8:1).

3. Hüküm verilmesi: Herkes yukarıdaki ölçütlere göre yargılanacaktır. Kişinin yaşamının her yönü dikkate alınacaktır. Hüküm ne olacaktır? İnsanlık iki gruba ayrılacaktır. İsa Mesih ise bizleri bu yaşamda bu konuda bir seçim yapmaya davet etmektedir:

"Dar kapıdan girin. Çünkü kişiyi yıkıma götüren kapı geniş ve yol enlidir. Bu kapıdan girenler çoktur. Yaşama götüren kapı ise dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır" (Mat.7:13-14).

Karar veremeyenler için bir orta yol olmadığı gibi, cennet ile cehennem arasında tarafsız bir bölge de yoktur. En sonunda kurtulmuş ve kurtulmamış olanlar arasında yalnızca bir ayırım yapılacaktır. O zaman Rab bir gruba, “Sizler, Babamın kutsadıkları, gelin! Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!” diyecek (Mat.25:34); diğer gruba ise, “Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi bilmiyorum. Çekilin önümden hepiniz, ey kötülük yapanlar!” diyecektir (Luk.13:25, 27). Diğer grubun içinde ateistler ve kötülük yapanların yanı sıra Mesih’in müjdesini işitmiş, fakat O’na olumlu yanıt vermemiş olanlar da bulunacaktır. O zaman şaşkınlık içinde şöyle feryat edeceklerdir: “Biz senin önünde yiyip içtik, sen de bizim sokaklarımızda ders verdin” (Luk.13:26).

4. Bizim yanıtımız: Kutsal Yazı’ya göre ölümden sonra bir kurtuluş fırsatı olmayacaktır. Kararımızı bu yaşamda vermek zorundayız. Rab İsa Mesih bu yüzden şöyle seslenir: “Dar kapıdan girmeye gayret edin” (Luk.13:24). Yargı gününde, dünyasal yaşamımızın tüm ayrıntıları yazılı olan Tanrı’nın kitapları açılacaktır (Va.20:12). Yaşam Kitabında ismi yazılı olan kutsanacaktır. Hıristiyanlığın dışındaki dinlerin hiçbir şansı yoktur. Müjdeyi hiç duymadıkları halde Tanrı’yı arayan (Elç.17:27) ve sonsuz yaşamı bulmaya çalışan (Rom.2:7) insanlardan kaçının kurtulacağını ise bilmiyoruz. Müjdeyi duyanlarımız için kurtuluş bildirisini görmezden gelmenin hiçbir kaçış yolu ya da mazereti yoktur. Kurtuluşun nasıl elde edildiği ayrıntılı olarak Ek Bölüm, I.10’da ele alınmıştır.

KS7: Bir seçim yapamadan çok genç yaşlarda ölen çocuklar için ne düşünüyorsunuz? Ya da doğmadan ölenler (düşük ya da kürtajla) ve akli dengesi bozuk olanlar hakkında? Onlar lanet altındalar mı?

KC7: Bu soruyu yanıtlamadan önce bir embriyonun ne zaman bir birey haline dönüştüğünü bilmemiz gerekir. Günümüzdeki dünyasal akımlara kapılırsak, bu konunun bireyin keyfi inançlarına ya da kanunlara bağlı olduğu düşünebiliriz. Ne zaman

bir birey olduğumuz sorusuna güvenilir bir yanıt bulmak istiyorsak Kutsal Kitap'a bakmalıyız. İnsan yaşamı, erkeğin sperminin dişinin yumurtasıyla birleşmesi (döllenme) sonucunda meydana gelir. Her embriyonik gelişme Yaratıcı'nın doğrudan müdahalesine gerek duyar: "İç varlığımı sen yarattın, anamın rahminde beni sen ördün. Sana övgüler sunarım, çünkü müthiş ve harika yaratılmışım. Ne harika işlerin var! Bunu çok iyi biliyorum" (Mez.139:13-14). Tanrı Yeremya'ya seslendiğinde onu daha önceden bir önder olarak gördüğü ve bu görev için seçtiği gerçeğinden söz eder: "Ana rahminde sana biçim vermeden önce tanıdım seni. Doğmadan önce seni ayırdım, Uluslara peygamber atadım" (Yer.1:5).

Şunu unutmayalım: Kutsal ayetlere göre insan ilk baştan beri bir bireydir (Luk.16:19-31; İbr.9:27). Varoluşu asla sona ermeyecek sonsuzluk için yaratılmış olan bir varlıktır.

Ama insan ölüm vadisinden geçtikten sonra nereye gidecektir? Bu konu müjde bildirisini işitmiş ve kabul etmiş olanlar için son derece berraktır. Tanrı'nın istemi bellidir: "... Rab, vaadini yerine getirmekte gecikmez; ama size karşı sabrediyor. Çünkü hiç kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor" (2Pe.3:9). Kurtuluş ya da lanetlenme sadece bizim kararımıza bağlıdır. Tanrı'ya birlikte olmak ya da O'nsuz cehenneme gitmeyi seçme özgürlüğüne sahibiz. Bu iki yoldan bir tanesini seçebiliriz (Yas.30:19; Yer.21:18).

Öte yandan, çok erken yaşta ölen çocuklar, düşük yapılan bebekler, akıl sağlığı yerinde olmayan çocuklar böylesine ciddi sonuçları olan bir karar alacak yeteneğe sahip değildir (dirayette değildir). Ortaçağ'daki sapkın öğretilere göre, erken yaşlarda ölen vaftiz olmamış çocuklarının ruhlarının lanetleneneğine inanılırdı. Bu görüş, Kutsal Kitap'la bağdaşmayan küçüklerin ruhunun vaftiz yoluyla kurtulacağı öğretisinden kaynaklanır. Oysa Kutsal Kitap öğretisinin özünde kurtuluşun vaftiz olmakla değil, İsa Mesih'e iman etmekle kazanılacağı vardır (Elç.16:31). Bu nedenle, (her halükarda düşük yapılan bebekler için olanaksız

olan) çocuk vaftizi, yukarıdaki soruların yanıtlanmasına yardımcı olamaz. Bu sorunun yanıtını: “Tanrı..., Her Şeye Gücü Yeten adaleti saptırmaz” ayetinde buluyoruz (Eyü.34:12), çünkü O’nun yargıları daima doğru ve adaletlidir (Va.16:7) ve kişi kayırmadan uygulanır (1Pe.1:17; Rom.2:11). Bütün bunlardan paragrafın başında sözü edilen insanların kendi yazgılarından sorumlu olmadıklarını söyleyebiliriz. Emekleme çağında olanlar (ve bebekler) İsa Mesih’e getirildiklerinde, O’nun öğrencileri bunun yorucu bir gün geçirmiş olan Rab’leri için gereksiz bir rahatsızlık olduğunu düşündüler. Ancak İsa Mesih bu fırsatı kullanarak çocukların Tanrı’nın egemenliğinin özel mirasçıları olduğunu bildirir: “Bırakın, çocuklar bana gelsin” dedi. “Onlara engel olmayın! Çünkü Tanrı’nın Egemenliği böylelerinindir” (Mar.10:14).

KS8: Yahuda İskariyot, İsa Mesih’in bizlere kurtuluş sağlayabilmesi için, ihanet etmek üzere önceden görevlendirilmemiş miydi?

KC8: Bir konunun hatırlanması gerekir: Kurtuluş Yahuda sayesinde değil, İsa Mesih sayesinde gerçekleşmiştir. Bizlerin kurtulabilmesi için Rab İsa Mesih’in ölmesi gerekiyordu. Tümüyle günahsız bir insanın, günahkarlar namına tüm günahların yükünü üstlenmesi gerekiyordu. Tanrı’nın planına göre, “İsa suçlarımız için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için diriltildi” (Rom.4:25). İsa Mesih’in bu görev için istekliliğini bildirmesinden çarşıya gerilişine dek Yahudilerden Romahlara kadar birçok insan bu olayın içinde yer aldı: Yahudilerin Yüksek Kurulu (Mar.14:64), insan kalabalıkları (Yu.19:7; Elç.13:28), Pilatus (Mar.15:15) ve Romalı askerler (Mar.15:24). Yahuda da bu ihanetin içindeydi ancak *Tanrısal bir zorlama* yoktu, bu onun istemli kararıydı. Rab İsa Mesih’in Yahuda’nın bu istemli eyleminden daha önceden bilgisi olması (Yu.13:21-30) ve bu eylemin peygamberliğinin ayrıntılı biçimde yapılmış olması (Zek.11:12-13), zorlama değil ilahi her şeyi biliştir.

Yahuda’nın güdülerini Kutsal Yazılar’da çok açık ve net değildir. Krelingen’deki İlahiyat Okulu’nun kurucusu Heinrich Kemner

(1903-1993), Yahuda'nın İsa Mesih'i çok zor bir duruma sokarak en sonunda İsrail ulusu için Kendi gücünü göstermesini istemiş olacağını ileri sürmüştür. Bu görüşe göre, Yahuda, İsa Mesih'in Kendi ölümünü engellemeyeceğini hayal bile edemezdi. İsa Mesih'in ölümüne birçok insan doğrudan katkıda bulunmuş olsa bile, gerçek etken teşkil etmemişlerdir. Çünkü İsa Mesih Kendi istemiyle tüm insanların günahı için ölmüştür. Her birimizin İsa Mesih'in ölümüyle ilgisi vardır, çünkü, "Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni değişti, Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk" (Yşa.53:5).

Petrus önemsiz bir hizmetçi kızın önünde İsa Mesih'i reddetmiştir. Bu olay Yahuda'nın İsa Mesih'e ihanet etmesiyle karşılaştırılabilir. Bu iki insan (Petrus ve Yahuda) arasındaki temel farklılık onların günahlarında değil, günaha yaklaşımlarında yatar. Petrus reddinden dolayı pişmanlık duyup (2Ko.7:10 *Tanrı'nın isteğiyle çekilen acı*) tövbe ettiği için bağışlanmıştır. Yahuda da eğer affedilmeyi doğru yerde –İsa Mesih'in ayaklarının önünde- aramış olsaydı bağışlanırdı. Ancak Yahuda efendisine geri dönmedi, bu nedenle lanet üzerinde kaldı: "İnsanoğlu, belirlenmiş olan yoldan gidiyor. Ama O'nu ele veren adamın vay haline" (Luka 22:22).

KS9: İmansız olarak mahvolma olasılığı yüzde elli olan bir çocuğu dünyaya nasıl getirebilirim? (Yeni iman eden bir genç kadın tarafından yöneltilen bir soru)

KC9: Birçok çift dünyada yaşanan nüfus patlaması, artan çevre kirliliği ve muazzam silahlanma göze alındığında kaçınılmaz gibi görünen savaş tehlikesi nedeniyle çocuk sahibi olmak istemektedir. Birleşmeden önce Federal Almanya Cumhuriyeti'nde eksi nüfus artışı vardı, yani milenyumun sonunda ülke nüfusunun 61 milyondan 59 milyona düşmesi bekleniyordu. Luther ise dünyanın sonu yarın geliyor olsaydı ne yapardınız sorusuna daha olumlu bir bakış açısıyla, "bir elma fidanı dikerdim" yanıtını vermişti. Başlıktaki soru büyük bir sorumluluğu yansıtmaktadır.

Genç kadının sonsuzluktan haberdar olduğunu ve diğer yüzeysel konulardan çok daha önemli bulduğunu gösterir. Konuyu netleştirmek için iki ayrı soru sorulması gerekir: Kutsal Kitap sahip olmamız çocuk sayısı konusunda bize ne söyler? Ve Çocuklarımızın kurtuluşu konusundaki soruyu nasıl yanıtlar? Tanrı'nın yaratılış sırasına göre bizler erkek ve kadın olarak yaratıldık. Tanrı'nın insana verdiği ilk buyruk: "Verimli olun, çoğalın" (Yar.1:28) olmuştur. Bu buyruk asla fesh edilmemiştir. Çocuk sahibi olmak ve çocuklar, Tanrı'nın insana bir armağanıdır: "Çocuklar RAB'bin verdiği bir armağandır, rahmin ürünü bir ödüldür" (Mez.127:3). Çok çocuk sahibi olmak bir bereket olarak addedilir: "Ne mutlu ok kılıfı onlarla dolu insana!" (Mez.127:5). "Eşin evinde verimli bir asma gibi olacak; çocukların zeytin filizleri gibi sofranın çevresinde. İşte RAB'den korkan kişi böyle kutsanacak" (Mez.128:3-4). Tanrı bize çocuklar vermekle kalmaz (Yar.33:5), onları Tanrı sevgisiyle büyütmemiz de O'nun en büyük isteğidir.

"Bu sözlerimi aklınızda ve yüreğinizde tutun. Bir belirti olarak ellerinize bağlayın, alın sargısı olarak takın. Onları çocuklarınıza öğretin. Evinizde otururken, yolda yürürken, yatarken, kalkarken onlardan söz edin" (Yas.11:18-19).

Eğer Tanrı'nın öğüdüne itaat edersek çabalarımız meyvesiz kalmaz: "Çocuğu tutması gereken yola göre yetiştir, yaşlandığında o yoldan ayrılmaz" (Özd.22:6). Bu nedenle hiç çekinmeden çocuk sahibi olabiliriz, çünkü çocuklarımızı yukarıdaki öğütler doğrultusunda yetiştirirsek onların gelecekte iman etme ve kurtulma şansı çok büyük olacaktır. Burada da Tanrı'nın harika vaadi geçerlidir: "Beni sevenleri ben de severim, gayretle arayan beni bulur" (Özd.8:17). Tanrı Kendisine dönen genç insanları sever: "Gençliğindeki bağlılığımı, gelinliğindeki sevgini, çölde, ekilmemiş toprakta Beni nasıl izlediğini anımsıyorum" (Yer.2:2).

İmanlılar olarak güvenle çocuk sahibi olabiliriz, çünkü onların mahvolma olasılığı asla 50:50 değildir. Çocuklarımızı Kutsal Yazı'ya göre yetiştirirsek Tanrı'nın vaadi onları çepeçevre koru-

yacaktır. Deneyimler göstermiştir ki, imanlı çiftler çocuklarına erken yaşlardan itibaren Rab İsa Mesih'i öğrettikleri takdirde onlar da zaman içinde iman yolunu bulacaktır.

KS10: Kutsal Kitap kişiyi Tanrı'nın seçtiğinden söz ediyor. Kurtuluş ve lanetlenmeye dair kararlar zaten daha önceden alınmışsa, özgür irademizden söz etmek mümkün olabilir mi?

KC10: *Seçilmişlik (Latince praedestinatio)* adı verilen öğretinin en güçlü savunucuları Aurelius Augustinus (354-430) ve John Calvin (1509-1564) olmuştur. Bu öğretinin önvarsayımına göre insanın imanlı ya da imansız olması; kurtulması ya da lanetlenmesi önceden belirlenmiştir. İki olanağın var olması nedeniyle buna *çifte belirlenmişlik* de diyebiliriz. Bu konuyu Kutsal Kitap öğretisi ile karşılaştırıp, sınamamız gerekir.

Buraya dek verilen yanıtlarda insanın Tanrı ile olan ilişkisinde kendi özgür iradesinin rol oynadığının altını çizmiştik. Ancak bu ifade, iman ederken sadece insanın harekete geçtiği ve Tanrı'nın pasif kaldığı gibi bir izlenime yol açmamalıdır. Çünkü Kutsal Kitap'ta böyle bir görüş yoktur. Romalılar 9:16 ve 18 ayetlerinde şöyle yazar: "Demek ki seçilmek, insanın isteğine ya da çabasına değil, Tanrı'nın merhametine bağlıdır. Demek ki Tanrı, istediğine merhamet eder, istediğinin yüreğini nasırlaştırır." Burada açıkça vurgulanan Tanrı'nın eylemidir. Çömlekçinin elindeki bir kil yığını gibi, insan da Tanrı'nın etkin ve özgür ellindedir: "Ama, ey insan, sen kimsin ki Tanrı'ya karşılık veriyorsun? Kendisine şekil verilen, şekil verene, 'Beni niçin böyle yaptın' der mi? Ya da çömlekçinin aynı kil yığından bir kabı onurlu bir iş için, bir diğerini bayağı bir iş için yapmaya yetkisi yok mu?" (Rom.9:20-21). Bu nedenle kurtuluşumuzda hiçbir hak iddia edemeyiz. Kişinin özgür kararı daima Tanrı'nın özgür seçimi ile yan yana işler. Seçilmişlik özellikle aşağıdaki ayetlerde öne çıkmaktadır:

- Matta 22:14: "Çünkü çağrılanlar çok, ama seçilenler azdır."

- Yuhanna 6:64-65: “Yine de aranızda iman etmeyenler var.” İsa iman etmeyenlerin ve kendisini ele verecek olanın kim olduğunu başlangıçtan biliyordu. Sizlere, ‘*Baba’nın bana yöneltmediği hiç kimse bana gelemez*’ dememin nedeni budur.”
- Efesliler 1:4-5: “O, kendi önünde, sevgide kutsal ve kursesiz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih’te seçti. Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca, İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi.”
- Romalılar 8:29-30: “Tanrı, *önceden bildiği* kişileri, Oğlunun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeşler arasında ilk doğan olsun. Tanrı, önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdığı kişileri akladı ve akladığı kişileri yüceltti.”
- Elçilerin İşleri 13:48: “Diğer uluslardan olanlar bunu işitince sevindiler ve Rab’bin sözünü yüceltiler. Sonsuz yaşam için *belirlenmiş olanların* hepsi iman etti.”

Seçilmişlik konusundaki ayetleri kavrayabilmek için aşağıdaki noktaları çok iyi anlamamız büyük önem taşır:

1. Zaman: Seçilmek varoluşumuzdan çok daha önce meydana gelen bir olgudur: Dünyanın kuruluşundan önce (Ef.1:4); yaratılışımızdan önce (Yer.1:5) ve başlangıçtan önce (2Se.2:13).

2. Hizmet etmek: Seçilmek daima Tanrı’ya hizmet etmekle ilgilidir. Tanrı Süleyman’ı tapınağı yapması için (1Ta.28:10), Levililer oymağını kahinlik görevi yapması için (Yas.18:5) seçmiştir. İsa Mesih öğrencilerini elçi olmak üzere seçmiştir (Luk.6:13; Elç.1:12). Elçi Pavlus diğer uluslara hizmet etmek üzere seçilmişti (Elç.9:15) ve tüm imanlılar da meyve vermek için seçilirler (Yu.15:16).

3. Kişiyi bakmaksızın: Seçim işi, kişinin insansal çabalarına ya da standartlarına göre yapılmaz. Tanrı önemsiz olana bakar: İsrail halkı sayıca çok azdı (Yas.7:7), Musa iyi bir konuşmacı değil-

di (Çık.4:10), Yeremya kendisini çok genç buluyordu (Yer.1:6) ve Mesih'in kilisesi dünyanın gözünde önemsizdir (1Ko.1:27-28).

4. Kurtuluş için, lanetlenme için değil: Tanrı'nın niyeti nedir – kurtuluşumuz mu ya da lanetlenmemiz mi? Tanrı niyetini çok açık bir şekilde bizlere bildirir: “Dağılmış koyunlarının arasındaki bir çoban sürüsüyle nasıl ilgilenirse, ben de koyunlarımla öyle ilgileneceğim. Bulutlu, karanlık bir gün dağılmış oldukları her yerden onları kurtaracağım” (Hez.34:12). İsa Mesih yeryüzüne geliş nedenini şu sözleriyle özetler: “Nitekim İnsanoglu, kaybolmuş olanı arayıp kurtarmak için geldi” (Luk.19:10). Tanrı, insanları İsa Mesih'te sonsuz yaşama kavuşturmak için aramaktadır. Tanrı'nın bu istemi tüm insanlar için geçerlidir: “O [Tanrı], tüm insanların kurtulmasını ve gerçeğin bilincine erişmesini ister” (2Ti.2:4). Tanrı'nın bu isteği 1. Selanikliler 5:9 ayetinde de açıklanır: “Çünkü Tanrı bizi gazaba uğrayalım diye değil, Rab-bimiz İsa Mesih aracılığıyla kurtuluşa kavuşalım diye belirledi.” *Bir nokta açıklık kazanmaktadır:* Kurtuluş ve seçilmek arasında kesin ve ayrılmaz bir bağ vardır. Fakat aynı bağ *lanetlenmek* ve *seçilmek* arasında yoktur. Tanrı insanları lanetlenmek üzere seçmez. Böylece, Tanrı inatçı tutumu yüzünden firavunun yüreğini sertleştirir, ama bu hiçbir surette onun doğumunun öncesinden belirlenmiş bir şey değildir. “Çok geç” Kutsal Kitap'ta sıkça tanıklık edilen bir kavramdır, bununla birlikte hiçbir öğretisinde cehennem için seçilmek yer almaz. Vaftizci Yahya'yı öldürdükten sonra Hirodes'in kulakları duymaz oldu; bu yüzden İsa Mesih artık ona karşılık vermedi (Luk.23:9).

Unutulmaması gereken nokta: Her iki ilke de (seçilmişlik ve kurtuluş) geçerlidir (yani birbirini tamamlayan bildirilerdir!). Tanrı insanları kurtarmak üzere seçer. Oysa insan, kurtuluşu seçmek ya da reddetmek özgürlüğüne sahiptir. Kaybolan oğul, “Kalkıp babamın yanına döneceğim” (Luk.15:18) diye bir karar verdiğinde, babası onu görür ve koşup boynuna sarılarak öper (Luk.15:20). Bizler özgürce kurtuluşu seçersek, Tanrı'nın istemi yerine getirilmiş olur: “... Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim” (Yer.31:3) ve “...

dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti" (Ef.1:4). Bizler Tanrı konusunda bir karar vermeden çok önce, doğumuzdan çok daha öncesinden, O bizim için var olmayı zaten kararlaştırmıştır. Tanrı kararımızı bekler ve kararımıza saygı duyar, ancak O'nun lütfu ve merhameti olmadan kabul edilmiş asla mümkün olamaz (Rom.9:16). O'nun ilahi çağrısından insanların ne derecede etkileneceğini (Flp.2:13) ve kendi özgür iradeleri nasıl kullanacaklarını bir tek Tanrı bilir (Flp.2:12).

KS11: Cehennemin varlığını bilimsel olarak kanıtlayabilir misiniz? (Ortaokul öğrencisi bir kızın yönelttiği soru)

KC11: Bilim, kendi savlarının kapsamıyla sınırlıdır. Bu noktada sıkça göz ardı edilmektedir. Bilgi ve açıklamalar, maddesel dünyadaki süreçlerin ölçümlenebildiği kadarıyla genişletilebilir. Bilim, sayılarla açıklanamayan ya da ölçülemeyen süreçler için daha öte yanıtlar sağlayamaz. Bu yüzden doğa bilimi belirli sınırları aşmamalıdır, aksi takdirde bilim olmaktan çıkar, sırf kurgu (spekülasyon) olur. Dolayısıyla bilim, dünyanın başlangıcı ya da sonuna dair herhangi bir bilgi sağlayamaz. Ne de her hangi bir bilim dalı ölümden sonrası hakkında bilgi verebilir.

Eğer bilim bize cehennemin varlığı hakkında bir şey söyleyemiyorsa, o zaman bilgi edinebileceğimiz çok eşsiz bir kaynak mevcuttur. Cehennemin ve cennetin gerçekleri İsa Mesih'in çarmıh üzerindeki ölümüyle bizim için açıkça sergilenmektedir. Müjdenin anlamını en iyi çarmıh açıklayabilir. Eğer herkes otomatikman cennete gidebilseydi, çarmıhın bir gereği kalmazdı. Kurtuluş sağlayan başka bir yol ya da din olsaydı, Tanrı, Oğlu'nu çarmıh üzerinde ölüme terk etmezdi. İsa Mesih'in çarmıhı, cennetin ve cehennemin gerçekten var olduğunu açıkça göstermektedir. Çarmıh olmaksızın hiçbirimiz aklanamaz, mahkum kalırdık. Çarmıhın bildirisini şöyle özetleyebiliriz: Tanrı'nın Oğlu cehennemden (sonsuz ölümden) kurtarır. İnsanlık için bundan daha muhteşem bir şey gerçekleştirilmemiştir. Rab İsa Mesih sevgi, merhamet, lütf, doğruluk ve cennet gibi konuları çok etkileyici ve canlı bir şekilde öğretirken, cehennemden dikkate değer bir

ciddiyetle söz eder. O cehennemi dipsiz bir uçuruma benzetir, orası “Oradakileri kemiren kurt ölmez, yakan ateş de sönmez” olan (Mar.9:48) ve “... sonsuz azaba ...” (Mat.25:46) uğranacak olan bir yerdir. Bu gerçeğin ışığında, İsa Mesih bizleri çok güçlü bir şekilde uyarmaktadır:

“Eğer sağ gözün seni günaha sokarsa, onu çıkar, at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, tüm vücudunun cehenneme atılmasından iyidir” (Mat.5:29).

“Eğer elin ya da ayağın seni günaha sokarsa, onu kesip at. Çolak ya da tek ayaklı olarak yaşama kavuşman, iki el iki ayak sahibi olarak sönmez ateşe atılmadan iyidir” (Mat.18:8).

5. Dinler Konusunda Sorular (DS)

Dinlerin ortak özelliği: Her insan yaratılışın işleyişini izlediğinde bütün bunların bir Yaratıcısı'nın olması gerektiği sonucunu çıkarabilir (Rom.1:19-21). Düşüş'ten bu yana insan vicdanı Tanrı'dan ayrı düştüğünün ve suçluluğunun bilincinde olmuştur: "Böylelikle (diğer uluslar) Kutsal Yasa'nın gerektirdiklerinin yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler. Vicdanları buna tanıklık eder. Düşünceleri de onları ya suçlar, ya da savunur" (Rom.2:15).

Diğer uluslar *kendi düşüncelerine ve isteklerine göre* Tanrı ile bir barışma yolu aramış ve böylelikle çok değişik dinler geliştirmişlerdir. Türkçesi din olan sözcüğün Latincesi *religio*'dır (religio = Tanrı korkusu, azim). Bu Latince sözcük ise muhtemelen "geriye doğru/dönük bağlanmak/tutunmak) anlamına gelen "re-ligare" fiilinden kaynaklanmaktadır. Bu Tanrı'ya bağlanma çabası tüm dinleri niteleyen iki temel yoldan gerçekleştirilir: İnsanın koyduğu kurullarla (örneğin; kurban kesmek, vs) ve kutsal nesnelere aracılığıyla (örneğin; Buda heykelleri, dua çarkları, Mekke'deki Kabe).

Bu çalışmamda insanın Tanrı ile barışma girişimlerinin tümünü *din/dinler* olarak adlandıracam. Oysa Müjde bildirisi, bunların tam aksidir: Tanrı'nın Kendisi eyleme geçer ve insana yaklaşır. Sonuç olarak, Kutsal Kitap yolunu bir din olarak nitelendiremeyiz.

DS1: Yeryüzünde birçok dinler mevcut. Bunların tümünün de yanlış olması mümkün değil. Sonsuz yaşama götüren tek yolun Hıristiyanlık olduğunu iddia etmek kendini beğenmişlik sayılmaz mı?

DC1: Hiçbir din kurtuluş sağlayamaz. "Hıristiyanlık" bile eğer sadece bir din olsaydı kurtuluş sağlayamazdı. Yerin ve göğün (her şeyin) Yaratıcısı olan tek bir Tanrı vardır. Bu Tanrı hakkında tek bilgi kaynağımız ise Kutsal Kitap'tır. Yalnızca O, nasıl kurtulabileceğimizi bize gerçekten bildirebilir. Sonsuza dek kaybolmak-

tan kurtarabilecek bir başka din var olsaydı, Tanrı bunu bizlere bildirirdi. İsa Mesih'in çarmıhta ölmesine de gerek kalmazdı. Ancak O'nun ölümüyle kefaretimiz ödenmiş olduğu için bunun kurtuluşumuz için yaşamsal önem taşıması gerekir. İsa Mesih'in çarmıhı, Kutsal Tanrı'nın önünde günahlarımızı silecek daha "az pahalı" bir yöntem olmadığını açıkça göstermektedir. Tanrı günahlarımızı İsa Mesih'in çarmıhtaki ölümüyle yargılamıştır. Sonuç olarak; yalnızca İsa Mesih'e dönmek ve yaşamımızı O'na teslim etmek bizi kurtarabilir. Oysa dinler insanın kendi çabalarıyla kendisini kurtarmasını öngörür. Müjde bildirisine göre Tanrı her şeyi Kendi Oğlu İsa Mesih aracılığıyla tamamlamıştır; insanın tek yapması gereken iman ederek bu kurtuluşu kabul etmesidir. Bu nedenle, Elçilerin İşleri 4:12'de çok kesin bir ifadeyle bildirilir: "*Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur.*" İsa Mesih dışında cennete giden başka hiçbir köprü yoktur.

Dinlerin hepsi kaybolmuş insanlığın çöllerinde parlayan seraplara benzer. Susuzluktan ölmekte olan bir insan, bir vahanın serabıyla (hayaliyle) kurtulamaz. Aynı şekilde, bu insan ürünü hayallere karşı hoşgörülü davranmak da kişiyi yıkıma götürebilir (Özd.14:12). İnsanın temiz suya ihtiyacı vardır. Kutsal Kitap tek gerçek vaha, tek kurtuluş fırsatı olan İsa Mesih'e açık bir şekilde tanıklık eder:

"İsa ona, 'Yol, gerçek ve yaşam ben'im' dedi. 'Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez'" (Yu.14:6).

"Çünkü hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih'ten başka bir temel atamaz" (1Ko.3:11).

"Kendisinde Tanrı'nın Oğlu bulunanda yaşam vardır. Kendisinde Tanrı'nın Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur" (1Yu.5:12).

DS2: Hepimiz, örneğin Müslümanlar ve Hıristiyanlar, aynı Tanrı'ya dua etmiyor muyuz? (Bir Müslüman tarafından yöneltilen soru)

DC2: Size bir soruyla karşılık vermek istiyorum. “Sizin Tanrınız Allah, İsa Mesih’in Babası mıdır?” – “Hayır, Allah’ın oğlu yoktur. Böyle bir şey söylemek Tanrı’ya sövmek sayılır!” “Görüyorsunuz işte, sizin Tanrınız ve benim Tanrım aynı olamaz.” Başka dinlere mensup birçok insan, herkesin aynı Tanrı’ya inanıp inanmadığını merak eder. Kutsal Kitap’ın Tanrı’sı Eski Antlaşma zamanında bile: “... İlk ve son benim, Benden başka Tanrı yoktur” (Yşa.44:6) diye bildirir. “Ben, yalnız ben RAB’im, Benden başka kurtarıcı yoktur” (Yşa.43:11). Bu Diri Tanrı, İbrahim’in, İshak’ın ve Yakup’un (Mat.22:32) Tanrısı’dır. O İsa Mesih’in Babası’dır (Mar.14:36). “Allah” ve İsa Mesih’in Babası arasındaki farklılıklar aşağıdaki listede açıklanmıştır:

1. Tanrı ve insan arasındaki ilişki: İslam inancında Tanrı asla kendisini açıklamaz. Daima uzakta kalır. İnananların sürekli olarak “Allahu ekber” (Allah uludur) seslenişleri ortaya koymaktadır ki: “Hiç kimse Allah ile ilişki kuramaz –doğulu bir hükümdarın tabasından uzakta, yükseklerdeki tahtında hüküm sürmesi gibi o da daima öteki alemdedir.

2. Baba – çocuk ilişkisi: Bir Müslüman için insanların Tanrı’nın çocukları olması kavramı ve Tanrı’nın Babamız olması (Abba, sevgili Baba, Rom.8:15) sadece akıl almaz değil, ayrıca Tanrı’ya saygısızlık (küfür) sayılır. Çünkü Allah kesinlikle bu dünyadan ayrı bir alemde yaşamaktadır.

3. Bir insan olan Tanrı: Kutsal Kitap’taki kurtuluş anlatımındaki en önemli olay Tanrı’nın bir insan suretinde İsa Mesih olarak yeryüzüne gelmesidir. Tanrı sadece aramızda yaşamadı, O tüm dünyanın günahı yüzünden çarmıhta acı çekerek öldü. Bunun sonucu olarak insanlığın kurtuluşu, bir Müslüman tarafından kavranılamaz.

4. Tanrı’nın merhameti ve sevgisi: Tanrı günahkara karşı merhamet eder; bunun karşılığında ödediği bedelin değeri ise ölçülemez: “... beni günahlarınızla uğraştırdınız, suçlarınızla usandırdınız” (Yşa.43:24). Tanrı bizlere merhametlidir, çünkü kur-

tuluşumuz O'na çok pahalıya mal olmuştur (1Ko.6:20İ 1Pe.1:19). Allah'ın merhameti ise ona hiçbir şeye mal olmamıştır.

5. Tanrı güvencemizdir: İslam inancında, esenlik ve kurtuluş güvencesi veren bir Tanrı'nın varlığı algılanamaz/kavranamaz: "Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka herhangi bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir" (Rom.8:38-39). İslam inancı çarmıhta Kendisini alçaltan bir Tanrı ve mesh eden Kutsal Ruh gibi kavramları anlayamaz. İsa Mesih'in tüm görkemiyle Geri Dönüşü'nü de imgeliyemez.

DS3: İsa Mesih'in Müjde bildirisinin tanrısal kaynaklı mı yoksa din kaynaklı mı olduğunu nasıl öğrenebilirim?

DC3: İsa Mesih'in Müjde bildirisi ile dinler arasındaki belirgin farklılıkların ortaya konması kişiye gerçeği arayışında yardımcı olabilir:

1. Dinlerin hepsinde insan Tanrı'yı arayışına kendi kendine başlar. Fakat bu arayışın sonunda hiç kimse gerçek anlamıyla "artık Tanrı ile kişisel bir ilişkim var – yüreğim esenlik dolu – günahlarım bağışlandı – sonsuz yaşam güvencem var" diyemez. İsa Mesih'in müjde bildirisinde ise Tanrı bize yaklaşır. Günah uçurumunu Kendisi çarmıhı ile kapatır ve bizlere kurtuluş sağlar. Bu kurtuluşu kabul eden herkes rahatlıkla şöyle beyan edebilir: "Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam ... bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir" (Rom.8:38-39).

2. Eski Antlaşma'da Kurtarıcı'ya dair yer alan peygamberlikler (örneğin Yar.3:15; Say.24:17; Yşa.11:1-2; Yşa.7:14) tamamen gerçekleşmiştir. Dinlerde ise hem bildirilen, hem gerçekleşen peygamberlikler yoktur.

3. Tanrı tüm dinleri putperestlik ve büyücülük olarak mahkum etmektedir (1Ko.6:9-10; Gal.5:19-21; Va.21:8). Bu dinlerin hiç-

birinde insana kurtuluş sağlanmaz (Gal.5:19-21). Eğer kurtuluş sağlayan bir din olsaydı, o takdirde İsa Mesih bunu bizlere bildirdi ve çarmıhta ölmesine gerek kalmazdı. Ancak Tanrı'nın Oğlu kurtuluşumuz için tek çare olan çarmıhtaki ölüme gitti. İsa Mesih bu nedenle şöyle bildirir: “Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin...” (Mat.28:19).

4. Tanrı, İsa Mesih'in günahları bağışlatan kurbanlığını, O'nun ölümden Dirilişi'yle onaylar (Rom.4:24-25). Dünya üzerindeki tek boş mezar O'na aittir: “... Diri olanı neden ölüler arasında arıyorsunuz?” “O burada yok, dirildi...” (Luk.4:24-25). Tüm dinlerin kurucuları ise ölmüşler ve birer ölü olarak kalmışlardır.

5. Tüm dinlerde kişi kendini eylemleriyle kurtarmaya çalışır. İsa Mesih'in Müjdesi ise bunun tam aksine Tanrı'nın eylemidir. Günahlarımızın çarmıh üzerinde bağışlanmasına her hangi bir katkıda bulunamayız, bizler bir bedel karşılığı satın alındık (1Ko.6:20).

6. Dinler insanlığa ve Tanrı'ya dair yanlış (sahte) düşüncelere dayanır. Kim olduğumuzu ve Tanrı'nın kim olduğunu doğru bir şekilde bildiren yalnızca Kutsal Kitap'tır. Bizler kendi kendimizi Tanrı'nın beğenisini kazanacak şekilde değiştiremeyiz, “Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı” (Rom.3:23).

7. Dinlerin hiçbirinde Tanrı insanları kurtarmak üzere cenneti terk etmez. Tanrı, İsa Mesih'te insan olmuştur: “Söz insan olup aramızda yaşadı. Biz de O'nun yüceliğini, Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu olan biricik Oğul'un yüceliğini gördük” (Yu.1:14).

Bu nedenle, İsa Mesih dinler içinde bir herhangi bir seçenek değil, dinlerin yalanlanması ve ret edilışıdir. O, eve –Baba'nın evine– giden tek yoldur: “Yol, gerçek ve yaşam ben'im' dedi. 'Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez” (Yu.14:6).

6. Yaşama ve İmana Dair Sorular (İYS)

İYS1: Neden varız?

İYC1: İnsanın varoluşu evrimsel bir sürece bağlanamaz. Varoluş nedenimiz Tanrı'nın insanı yaratmak istemidir. Kutsal Kitap'ın hiçbir yerinde insanın yaratılış nedenini –örneğin: çünkü Tanrı yalnızlık çekiyordu, çünkü yaratmaktan hoşlanıyordu, çünkü seveceği varlıklar yaratmak istedi- gibi ifadelerle okuyamayız. Yaratılış 1:26-27 ayetlerinde Tanrı'nın insanı yaratmaya karar vermesi ve bunun nasıl gerçekleştiği anlatılır: “Tanrı, ‘İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım’ dedi, ‘Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.’ Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı.” Bu ayetler yaratılışımızın tamamen Tanrı'nın istemi olduğunu açıkça gösterir. Bizler ne “evrende başıboş gezen varlıklarız” (Friedrich Nietzsche: 1844-1900), ne “evrenin kenarındaki göçebeleriz” (Jacques Monod; 1910-1976) ne de hayvanlar aleminden sınıf atlayan varlıklarız! Bizler Tanrı'nın belirli bir yaratış eyleminden kaynaklanıyoruz.

Ayrıca, Kutsal Kitap Tanrı'nın bizleri sevdiğini bildirir: “Ona uzaktan görünüp şöyle dedim: Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim” (Yer.31:3) ya da, “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yu.3:16). Bu ayet bizlere sonsuz bir yaşam sürmek için yaratılmış olduğumuzu da bildirmektedir.

İYS2: Yaşamın amacı nedir?

İYS2: Yeryüzünde varoluşunun amacını bulmaya çalışan tek canlı insandır. Bu konuda üç temel soru bizi zorlar: Nereden geliyorum? Yaşamımın amacı nedir? Nereye gidiyorum? Birçok insan bu sorular üzerinde düşünmüştür. Karlsruhe'li Alman felsefeci Hans Lenk bir yazısında bu konuya felsefe içinde bir

yanıt bulmayı beklememiz gerektiğini vurgular: “Felsefe konunun içeriğine dair çok nadiren kesin çözümler üretebilir. Felsefe sorunlarla ilgilidir, konu ve çözümü ile değil. Felsefe bazen konuyu yeni bir sorun olarak ele almanın, soruya verilen kısmi yanıtta çok daha önemli olduğunu kabul eder.” Şair Hermann Hesse (1877-1962) şöyle yazar: “Yaşam anlamsız, acımasız, aptalca ama yine de harikadır - yaşam insanla alay etmez, ama insana bir solucandan daha fazla önem vermez de.” Fransız varoluşçu ateist yazar Simone de Bouvoir (1908-1986) ise anlamsızlıklar denizinde kendini kaybeder: “Eğer tümüyle yok oluyor, boşa çıkıyorsa yaşamın ne amacı olabilir? İlk başta neden var oldu ki? En sonunda her şey anlamsızdır: yaşamın güzellikleri, insanın işleri, her şey. Yaşamın kendisi anlamsızdır.” Psikoloji, biyoloji ya da tıp gibi bilimler de yanıt sağlayamazlar, çünkü yaşamın amacı sorusu onların uzmanlık alanına girmez.

Bazı insanlar yaşam amaçlarını aşağıda belirtilen şeylerde bulurlar:

- İyilik yapmak: birçokları bu insani düşünceyi benimserler. Ashında Hıristiyanlara da iyilik yapmak üzere emir verilmiştir (Gal.6:10, 2Se.3:13) ancak sadece iyi işlerle Mesih İmanlısı olunamaz.
- Övgü ve saygınlık kazanmak: Sporcular dünya rekorları kırmak ve altın madalya kazanmak peşindedir. Sanatçılar ise dünya sahnesinde ünlenmek arayışındadır.
- Kalıcı eserler yaratmak: İnsanlar böylelikle isimlerini gelecekte de sürdürmek isterler (örneğin: kendi isimlerini verdikleri vakıflar, müzeler kurarak). Diğerleri ise, kendi yapıtlarıyla (şairler, romanlar, anılar, vs.) ile ölümsüzleşmek arzusundadır.

Ancak şunu unutmamalıyız: Dünyasal şan ve şöhretin tümü geçicidir. Bütün bunların öldükten sonra bizlere hiçbir yararı olamaz. Çünkü gideceğimiz yerde bizlerin, “Sevgileri, nefretleri, kıskançlıkları çoktan bitmiştir. Güneşin altında yapılanlardan bir daha payları (*payımız*) olmayacaktır” (Vai.9:6).

Eğer yaşamımız Tanrı'nın yaratışı ise, o zaman yalnızca Tanrı ile yakın bir ilişkinin olduğu ve O'nun yönetimindeki bir yaşam anlamlı olabilir. Kişinin yüreği -o kişi dünyanın tüm zevkleri ve zenginliklerine sahip olsa dahi- eğer Rab'bin esenliğine kavuşmamışsa boş, huzursuz ve tatmin olmamış kalır. Şimdi de Tanrı'nın yaşam amacımız konusunda neler söylediğine bakalım. Bu konuyu üç maddeyle açıklığa kavuşturabiliriz:

1. Tanrı'nın yaşamımızdaki amacı O'na iman etmemizdir. İsa Mesih'e Rab ve Kurtarıcı olarak iman etmedikçe sonsuza dek kayboluruz. Elçi Pavlus işte bu nedenle Filipî'deki zindancıya şöyle söyler: "Rab İsa'ya iman et, sen de ev halkın da kurtulursunuz" (Elç.16:31). Tanrı, "tüm insanların kurtulmasını ve gerçeğin bilincine erişmesini ister" (1Ti.2:4). İsa Mesih kurtuluşun tüm insanların yaşamındaki en önemli şey olması nedeniyle Kendisine getirilen felçli adama, "Oğlum, cesur ol, günahların bağışlandı" der (Mat.9:2). Tanrı'nın gözünde, ruhsal kurtuluşun fiziksel iyileşmeden daha öncelikli bir yeri vardır.

2. Kurtuluştan sonra, artık Tanrı'nın hizmetine gireriz: "O'na neşeyle kulluk edin, sevinç ezgileriyle çıkın huzuruna!" (Mez.100:2). İsa Mesih'in izleyicileri olarak yaşamlarımız O'na başka öğrenciler kazandırmaya yönelmelidir (Mat.28:19).

3. "Komşunu kendin gibi sev" (Mat.22:39). Sevgiye dair bu buyrukla Tanrı sadece çok uzak diyarlarda yaşayanlarla değil, öncelikle bize emanet edilmiş olanlarla, yani eşimiz, çocuklarımız, ebeveynlerimiz, komşularımız ve iş arkadaşlarımızla ilgili bir görev vermektedir. Kutsal Kitap'ta kendimizi sevdiğimiz gerçeği peşinen kabul edilmiştir, ancak bu sevgiyi komşularımızla (yani çevremizdekilerle) de paylaşılmalıdır.

2. ve 3. maddeler, yani Tanrı'ya hizmet etmek ve komşularımızı sevmek, Kutsal Kitap'ta yaşamın meyveleri olarak adlandırılır. Geçici başarıların aksine sadece bu meyveler kalıcıdır (Yu.15:16). Tanrı, dünya üzerindeki yaşamımız sona erdiğinde bu meyveyi arayacak ve bize emanet edilmiş olanla (yaşam, zaman, para,

armağanlar) neler yaptığımızı soracaktır (Luk.19:11-17). İsa Mesih'in adıyla verdiğimiz bir soğuk bardak suyun bile kalıcı bir önemi vardır (Mat.10:42).

İYS3: Günlük yaşantım ve imanım arasında nasıl uyum sağlayabilirim?

İYC3: İsa Mesih'e tam bir yürekle iman eden kişinin yaşamında belirgin değişikliklerin olması kaçınılmazdır. Yeni yaşamın üç belirgin niteliği bulunur:

1. Günahtan uzaklaşmak: Mesih'e iman etmek günahların bağışlanmasını da kapsar. Artık günahın köleliğinden kurtulduğumuz için farklı bir yaşam süreriz. Yeniden doğmuş Mesih imanlıları olarak günahsız değilizdir, fakat geçmişte olağan karşıladıklarımız artık bir uçak kazası gibi korkunç boyutlar kazanır. Yasaklamak değil, başarılı yaşam için bir yönerge niteliği taşıyan Tanrı buyruklarına itaat etmek, yaşantımızın gidişatını değiştirecektir. Bu yeni değişim Tanrı'ya O'nu sevdiğimizi gösterir (1Yu.5:3). Diğer insanlar için, herkesin okuyabileceği "Mesih'in gönderdiği bir mektup" oluruz.

2. Günlük yaşantımızda imanın yeri: İsa Mesih'e inanan dolayısıyla Kutsal Kitap'ı okuyan herkes yaşamın her alanında yararlı olacak ayetlerden oluşan zengin bir hazineye sahip olur. Bu ayetlerden bazıları aşağıda verilmiştir. Bu bölüm imanın yaşamımızda uygulanmasıyla ilgili olduğu için Eski Antlaşma'daki Süleyman'ın Özdeyişleri ve Vaiz kısımlarından oldukça fazla alıntı yapılmıştır. Bu bölümde kendimizle 2(a) ve diğer insanlarla olan ilişkilerimizle 2(b) ilgili öğütler yer almaktadır.

2(a) Kendimizle ilgili öğütler:

- Bedenimiz (Rom.13:14; 1Ko.3:17; 1Ko.6:19)
- Yediklerimiz ve içtiklerimiz (Özd.23:20)
- Düşüş'ten önceki yiyecekler (Yar.1:29)
- Tufandan sonraki yiyecekler (Yar.9:3-4; 1Ko.8:8; Kol.2:16; 1Ti.4:3-5)

- Uyumak (Mez.4:8; Özd.6:6-11 ve 20:13; Vai.5:12)
- Çalışmak (Çık.20:9-11 ve 23:23; Özd.6:6-11, 14:23, 18:9 ve 21:25; Vai.3:13 ve 10:18; 2Se.3:10)
- Yaşamın bir ilkesi olarak çalışmak (Vai.2:3-11)
- Çalışanlara ücretlerinin ödenmesi (Yer.22:13; Yşa.65:23; Luk.10:7)
- Boş zaman (Özd.12:11b)
- Para ve mülk kazanmak (Vai.4:6; 1Ti.6:6-8; İbr.13:5)
- Dünyasal istekler ve değerler (Vai.2:2-11)
- Sahip olun varlıklar (Mat.6:19; Özd.10:22)
- Zenginlik (Özd.11:28, 13:7 ve 14:24; Vai.5:19)
- Ev yaptırmak (Mez.127:1; Yer.22:13)
- Spor (1Ko.9:24-25; 1Ti.4:8)
- Endişeler (Mez.55:22; Özd.12:25; Flp.4:6; 2Ti.2:4; 1Pe.5:7)
- Evlilikte cinsellik (Özd.5:18-19; Vai.9:9, 1Ko.7:3-6)
- Evlilik dışı cinsellik (Özd.5:20-23, 6:24-32; Yer.5:8-9; İbr.13:4b)
- Günah (Yar.4:7; Mez.65:3; Ağı.3:39; Yu.20:23; 1Yu.1:9 ve 5:17; İbr.12:1)
- Alkol (Mez.104:15; Özd.23:29-25 ve 20:1; Ef.5:18; 1Ti.5:23)
- Dil (Mez.119:172; Özd.12:14,22, 14:3,5, 18:20-21, 25:11; Ef.5:19; Kol.4:6; Yak.1:19; İbr.13:15)
- Ayartılmak/denenmek (1Pe.1:8; Yak.1:2,12)
- Suçlayan vicdan (1Yu.3:20)
- Öfke (Ef.4:26)
- Zaman (Luk.19:13b; 1Ko.7:29; Ef.5:16)
- Tutum/Davranış (Flp.2:5)
- Düşler (Vai.5:3,7)
- Sevinç ve mutluluk (Mez.118:24, Özd.15:13; Özd.17:22; Flp.4:4; 1Se.5:16)
- Kendine iyilik yapmak (Mat.22:39)
- Doğru tartı (Özd.11:1, 24 ve 20:10)
- Kişisel felsefeler ya da dinler (Özd.14:12)
- Gençlik (Mez.119:9; Vai.11:9 ve 12:1)
- Yaşlılık (Mez.71:9)
- Ölüm (Eyü.14:5; Mez.88:4; Vai.8:8)

Aşağı gibi durumlarda yapılması gerekenler için:

- Hastalık (Vai.7:14; Yak.5:14,16)
- Sıkıntı ve zorluklar (Mez.46:2, 50:15, 77:3, 73:21-28 ve 107:6-8; Flp.4:19)
- Bunalım ve üzüntü (Mez.42:5 ve 119:25)
- İnsanlardan korkmak (Mez.56:1-2, 118:6,8, Özd.29:25)
- Felaket (Yşa.45:7, Ağı.3:31-37; Amo.3:6)
- Günlük işler (Vai.9:10; Kol.3:17)
- Cömertçe vermek (Özd.11:24-25; Vai.11:1; Mal.3:10; 2Ko.9:6-7)
- Birisine kefil olmak (Özd.6:1-3, 11:15, 17:18)
- Depozito almak (Çık.22:25-26)
- Yol gösterici aramak (Mez.37:5, 86:11, 119:105)
- Eş aramak (Ezg.3:1; Amo.3:3; 2Ko.6:14)
- Doğruluk uğruna acı çekmek (1Pe.3:14)
- Sahte öğretiler (Kol.2:8; 2Pe.3:17; 1Yu.4:6)
- Plan yapmak (Vai.9:10; Flp.4:13; Kol.3:23)

2(b) Diğer insanlarla olan ilişkilerimizle ilgili öğütler:

- Eşimizle (Ef.5:22-28; 1Pe.3:1-7; İbr.13:4)
- Çocuklarımızla (Yas.6:7; Özd.13:1; Ef.6:4; Kol.3:21)
- Ebeveynlerimizle (Çık.20:12; Özd.60:20, 30:17, Ef.6:1-3)
- Arkadaşlarımızla (Mik.7:5)
- Tanrı korkusu olan erdemli eşle (Özd.12:4a ve 31:10-31)
- Edepsiz ve disiplinsiz eşle (Özd.11:22, 12:4b ve 21:19)
- Düşmanlarla (Özd.25:21-22 ve 24:1-2; Rom.12:14)
- Kötü insanlarla (Özd.1:10 ve 24:1-2; 1Pe.3:9)
- Akılsız insanlarla (Özd.9:8 ve 23:9)
- İmanlılarla (Rom.12:10; Gal.6:2; Ef.4:32; Flp.2:4; 1Pe.3:8-9)
- İman etmemiş olanlarla (Mat.10:32-33; Elç.1:8; Kol.4:5; 1Pe.2:12,15)
- Akıl verenlerle (Özd.15:22)
- Diğer insanlarla (Mat.22:39; Gal.6:10a; 1Yu.4:20-21)
- Ruhsal önderlerle (İbr.13:7)

- Hastalarla (Mat.25:36; Yak.5:14-16)
- Doktorlar ve tıpla (Mat.9:12; 1Ti.5:23)
- Yabancılarla ve konuklarla (Mat.25:35; Rom.12:13; İbr.13:2)
- Yoksullarla (Özd.3:27 ve 19:17; Mat.25:34-40)
- Yoldan çıkanlarla (Yak.5:19)
- Sahte peygamberlerle (1Yu.4:1-3, Yah.18-19)
- Kuşkucularla (Yah.22-23)
- Dullarla (1Ti.5:3; Yak.1:27)
- Sevinçli ya da yas tutan insanlarla (Özd.17:22; Rom.12:15)
- Yaşlılarla (Lev.19:32, Özd.23:22; 1Ti.5:1)
- Ölenlerle (Vai.9:5-6)

2(c) Aşağıdaki konularda öğütler:

- İnanlı topluluğu (Elç.2:42, İbr.10:25)
- Yaratılış (Yar.1:28)
- Hükümet (Mat.22:21; Rom.13:1-7; 1Pe.2:13)
- İsrail (Zek.2:12)

3. Bu dünyada olmak ama bu dünyaya ait olmamak: Rab İsa Mesih öğrencilerinin görevlerinin ana hatlarını şöyle tamınlar: “... Ne var ki, *dünyanın değilsiniz*; ben sizi dünyadan seçtim. Bunun için dünya sizden nefret ediyor” (Yu.15:19). İsa Mesih’e iman eden her insan diğer insanlar gibi bu dünyada yaşar, fakat 2. maddede sözü edilenlere ek olarak yaşama karşı tutumunun bir sonsuzluk boyutu vardır. Bu sonsuzluk boyutu imanlının hem Tanrı ve Oğul ile olan ilişkisini hem kendi tutum ve davranışlarını etkiler.

3(a) Tanrı ve İsa Mesih ile olan ilişkimizde yapmamız gerekenler:

- **Tanrı’yı** sevmek (Yas.6:5; Mez.31:24, Mat.22:37)
- O’nu tanımak/öğrenmek (Mez.46:10)
- O’na iman etmek (İbr.11:6)
- O’nun hakkında düşünmek (Mez.3:5-6; Vai.12:1)
- O’nun buyruklarına itaat etmek (Vai.12:13; Mik.6:8)
- O’na şükretmek (Mez.107:8; Ef.5:20; Kol.4:2)

- O'nu övmek (Mez.103:1-2, Ef.5:19b)
- O'na ezgiler söylemek (Mez.68:4 ve 96:1)
- O'na seslenmek (Mez.50:15)
- O'na tapınmak (Mat.4:10b)
- O'na yakın olmak (Yak.4:8)
- **Rab İsa'yı** sevmek (Yu.21:16; 2Ko.5:9; 2Ti.4:8)
- O'na seslenmek (Elç.7:59; Rom.10:13)
- O'nu övmek (Va.5:12)
- O'nu kabul etmek (Yu.1:12)
- O'na iman etmek (Mar.16:16; Yu.11:25-26; Elç.16:31; 1 Yu.3:23)
- O'nu daha iyi tanımak (Ef.4:13)
- O'nu İzlemek (Luk.14:27 ve 14:33)
- O'na hizmet etmek (Ef.6:7)
- O'nunla yakın bir ilişki içinde olmak/Paydaşlık etmek (Yu.15:2; 1Ko.1:9 ve 11:23-29; 1Yu.1:3)
- O'nda kalmak (Yu.15:4)
- O'na dua etmek ve O'nun adıyla dua etmek (Yu.14:13-14, Elç.7:58; Ef.5:20)

3(b) Ruhsal tutum ve davranışlarımızda:

- Rab'bin Egemenliğine en büyük önceliği vermek (Mat.6:33; Kol.3:2)
- Meyve vermek (Luk.19:13)
- Ruh'un meyvelerini göstermek (Gal.5:22; Ef.5:9)
- Göksel hazineler biriktirmek (Mat.6:20)
- Tanrı Sözü'nü yaymak (2Ko.5:20; 1Se.1:8)
- Tanrı'yı hoşnut edeni yapmak (2Ko.5:20; 1Se.2:4)
- İsa Mesih'in Müjde bildirisini duyurmak (Mat.28:19-20; Flp.1:27; 1Ti.6:12)
- İmanlılarla paydaşlık etmek (Mat.18:20; Elç.2:42)
- Pak ve lekesiz bir yaşam sürmek (1Se.4:3; 2Se.2:13; İbr.12:14)
- Kutsal Kitap'ı sık sık okumak (Yşu.1:8; Mez.119:162; Kol.3:16)
- Ruhsal hedefler belirlemek (Mez.39:4; Flp.3:14)

İYS4: Sürekli olarak tekrarlayan rahatsız edici düşler görüyorum. Bu düşleri nasıl yorumlamalıyım?

İYC4: Düşler üç türe ayrılır:

1. Tanrı'dan gelen düşler: Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın insanlarla düşler aracılığıyla konuştuğu yazılıdır (Örneğin; Yusuf: Mat.1:19-25). Düş gören kişi konuşanın Tanrı olduğunu ya hemen fark eder (Örneğin, Süleyman: 1Kr.3:5-15; Daniel: Dan.7) ya da Tanrı Kendi mesajını yorumlamak üzere bir başka kişiyi görevlendirir (Yusuf'un fırıncı başının ve baş sakinin düşlerini yorumlaması gibi). Tanrı'nın bizimle konuştuğu düşler bizi korkutsa ya da ağırlık verse de kısa bir süre içinde yaşamımızda belirli bir yarar sağlarlar. Bununla birlikte, Tanrı'nın bizlerle düşlerde konuşması oldukça nadiren gerçekleşen bir olaydır.

2. Bir anlamı olmayan düşler: Düşlerin çoğu Eyüp 20:8 ayetinde de belirtildiği gibi geçici ve anlamsızdır: "Düş gibi uçacak, bir daha bulunamayacak, gece görümü gibi yok olacak." Günümüzde uygulanan simgesel düş yorumlamaları tümüyle reddedilmiştir. "Falcılar yalan görümler görür ve gerçek yanı olmayan düşler anlatarak boşuna avuturlar" (Zek.10:2). Apokrifler içinde yer alan Sirak'ın kitabının 34:1-8 bölümünde konuyla ilgili yararlı bir açıklama yer alır:

"Boş umutlar akılsızları aldatır; düşler ise ahmakların arzularını kamçılar. Düşlere önem vermek bir gölgeyi tutmaya ya da rüzgarı yakalamaya çalışmaya benzer. Düşlerde gördükleriniz bir yüzün aynadaki aksi gibi sadece bir yansımadır. Pislikten paklığın doğamayacağı gibi, yalandan da gerçek doğamaz. Yorumlar, kehanetler ve düşlerin tümü beyhudedir; doğum yapan bir kadınsı gibi hayalidir. En Yüce Olan tarafından gönderilmedikleri sürece onları asla dikkate almayın. Düşler birçoklarını yoldan saptırmış ve üzerine umut kuranları yıkıma götürmüştür. Bu tür aldanmalar Yasa'nın bütünlüğüne hiçbir şey katamaz; imanlıların bilge sözleri kendi başlarına tamdır (eksiksizdir)."

3. Henüz etkisinden kurtulamadığımız olaylarla bağlantılı olarak görülen düşler: Bazı düşler bilinçaltına itilen olayların uykusu sırasında bilinç üstüne çıkmasından kaynaklanabilir. Bu tür düşlerin nedeni çok açıktır: Üstesinden gelinemeyen korkular, itiraf edilmemiş suçlar, etkisi henüz geçmemiş olaylar (örneğin, savaş anıları, sınav korkusu, evlilik sorunları gibi). Yukarıdaki soruda sözü edilen muhtemelen bu tür bir düştür. İyileşme süreci içinde geniş kapsamlı danışmanlık sağlanması yarar sağlayacaktır. Suçluluk duygusu daima sorun yarattığı için, bağışlanmamız ve bağışlanmamız gerekir.

İYS5: Günah nedir?

İYC5: Kutsal Kitap'ta günah üzerine söz edilmeye başlanmadan önce, günahın nasıl oluştuğu gözler önüne serilir (Yar.3:1-13). Yani kavramın önceden açıklanıp daha sonra örneğinin verilmesi yerine, bunun tam tersi yapılmıştır: İlk önce uygulanmasına yer verilmiş ve ardından sonuçlar çıkarılmıştır. Günahın yeryüzüne girişi, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" (Yar.3:1) sorusuyla olmuştur. Bu ayartıcı soruda Tanrı'nın iyiliğinden kuşku duyulmaktadır. Bu yüzden günah, Tanrı'nın iradesine karşı gelen insan iradesini ifade eder. Hem 10 Buyruk (Çık.20:1-17) hem İsa Mesih'in Dağdaki Vaazı (Mat.5-7) kişinin günahkarlığını mükemmel bir şekilde yansıtır. Kişi eğer Tanrı Sözü'nden ayrı yaşarsa, elbette Tanrı'nın isteminin ne olduğunu bilmeyecektir. Bu yüzden sürekli olarak günah içinde yaşayacaktır ve çoğu kez bu durumun farkına bile olmayacaktır. Kutsal Kitap'ta günah için kullanılan ilk sözcük (İbranice: hatat) Yaratılış 4:7 ayetinde geçer. Bu sözcüğün anlamı "hedefi tutturamamak/kaçırmaktır". Grekçe "hamartia" da benzeri bir anlam taşır. Günahın diğer anlamları: başka tarafa yönelmek, bozulmak (İbr.: avon), kötülük/Günahkarlık (İbr.: raa), şiddet (İbr.: hamas), kötü düşünmek (İbr.: raşa). Haksızlık bile bir günah sayılır: "Sarayımı haksızlıkla, yukarı odalarını adaletsizlikle yapanın, komşusunu parasız çalıştıran, ücretini ödemeyen adamın vay başına!" (Yer.22:13). Yeni Antlaşma'da bunun karşısı olan ayet ise Romalılar 14:23'de yer alır: "...

İmanla yapılmayan her şey günahdır.” Hermann Bezzel insanın Tanrı’dan ayrılmasını günah olarak adlandırır. İsa Mesih, Yuhanna 16:9’da insanın temel günahının Kendisine karşı ilgisiz kalması olduğunu bildirir: “Günah konusunda, çünkü bana iman etmezler.” Günah, Tanrı ve insan arasındaki ilişkiyi bozan/kesen en büyük etkindir. Kişi iman ederek, bağışlanma aracılığıyla doğru yola girmediği takdirde (1Yu.1:9), hedefi tutturamamış olmanın kaçınılmaz sonucuyla karşılaşacaktır: “Çünkü günahın ücreti ölümdür...” (Rom.6:23). Birçok insanın önceliklerinin en başında kendi sağlığı gelir, buna rağmen hastalıkların en korkuncunu: -yani ölümlle sonuçlanan günahı- önemsemazler.

İYS6: Kutsal Kitap evli olmayan çiftlerin birlikte yaşamasına izin veriyor mu? Bir çift ne zaman (hangi koşullarda) evli sayılır? Birlikte yaşamaya karar vermeleriyle birlikte mi? İlk cinsel ilişkiden sonra mı? Resmi nikah işleminden ya da kilise töreninden sonra mı?

İYC6: Günümüzde gitgide önem kazanmaya başlayan bu soruları yanıtlayabilmek için Kutsal Kitap’a dayalı beş yönergeden söz edilmesi gerekir. Burada uygulanacak Kutsal Kitap yorumlama yönteminde, sonuç tek bir ayetten çıkarılmak yerine birkaç temel bildirinin bağlamından belirginleştirilecektir (bakınız, Ek. Bölüm, II Yorumlama İlkeleri).

1. Evlilik ve cinsellik: Tanrı evlilik müessesini Yaratılış’ın içine dahil etmiştir. O’nun istemi ve O’nun iyi düşüncesi şudur: “‘Adem’in yalnız kalması iyi değil’ dedi, ‘Ona uygun bir yardımcı yaratacağım’” (Yar.2:18). Evliliğin yaşam boyu sürecek bir ortaklık olması amaçlanır (Mat.19:6) ve evlilik yeminine göre “çiftin yaşadığı sürece devam eder”. Tanrı, kadın ve erkek arasındaki bu ortaklığın düzenini kurduğu zaman şöyle der: “Bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak” (Yar.2:24). Bu “tek beden olmak” ilk olarak cinsel birleşmeyi ima etmektedir. Ancak bu kısa formül insanın tümünü, dolayısıyla ruhunu ve canını da kapsamaktadır. Daha önceki yaşamları tamamen ayrı olan iki insan çok yakın bir ilişki içine

girer. Duygularında ve düşüncelerinde olduğu kadar ruhsal ve fiziksel düzeyde de birlikte gelişirler. Cinsellik Tanrı'nın verdiği bir armağandır ve Kutsal Yazı'ya göre evliliğin yegane amacı çoğalmak değildir.

“İki tarafın onayıyla ve geçici bir süre için kendinizi duaya vermekten başka bir nedenle birbirinizi reddetmeyin...” (1Ko.7:5).

“Çeşmen bereketli olsun ve gençken evlendiğin karınla mutlu ol. Sevimli bir geyik, zarif bir ceylan gibi, hep seni doyursun memeleri. Aşkıyla sürekli coş” (Özd.5:18-19).

“Güneşin altında Tanrı'nın sana verdiği boş ömrün bütün günlerini, bütün anlamsız günlerini sevdiğin karınla güzel güzel yaşayarak geçir...” (Vaiz 9:9).

Kutsal Kitap cinsellik konusunda yapmamız gerekenleri doğru bir şekilde bizlere bildirir. Aşırı dar görüşlü (Ezg.4) ve/ya da şehvet düşkünü olmaktan (Yer.5:8) kaçınılmalıdır. Bu konuda en önemli önkoşullar sevgi ve saygıdır (Kol.3:19, 1Pe.3:7).

2. Evlilik kurumu ve Kilise (İnanlı Topluluğu) Tanrı tarafından kurulmuştur: Dünyada içlerinde evlilik ve ailenin, kilise ve devletin (Rom.13:1-7) Tanrı'nın istemine göre olduğu çok çeşitli biçimlere sahip insan toplulukları mevcuttur. İsa Mesih'in kilisesi ve evlilik, genel kanının aksine insanların kendi buluşları olan birer olgu değil, Tanrı tarafından özel olarak tanımlanan iki müessesedir. Bu nedenle dolayı her iki müesseseye de tanrısız sözlerle saldırılar yapılmaktadır (1Ti.4:3; Va.2:9). Başlangıçtan beri içinde evliliğin olmadığı hiçbir insan kültürü var olmamıştır. Evlilik müessesesi hiçbir zaman önemini ve güncelliğini yitirmemiştir ve tüm evlilik-karşıtı akımlara ve insan hatalarına rağmen ayakta kalmayı sürdürecektir. Evlilik, Tanrı'nın insan için sevgi ve ilgi dolu tasarısının bir parçasıdır. Aynı şekilde, ölümler diyarının kapıları da İsa Mesih'in vaadi uyarınca Kilise-İnanlı Topluluğuna karşı asla direnemeyecektir (Mat.16:18).

3. Evlilik kurumunun bir benzetme olarak kullanılması: Kutsal Kitap, imanı ve insan ile Tanrı arasındaki ilişkiyi, akla gelebilecek en yakın ve güven dolu insan ilişkisi olan, evliliğe benzeterek açıklar. “Bir delikanlı bir kızla nasıl evlenirse, ... Güvey gelinle nasıl sevinirse, Tanrın da seninle öyle sevinecek” (Yşa.62:5). İsa Mesih ile Kendi Kilisesi arasındaki ilişkinin bir evliliğe benzetilmesinin nedeni işte budur: “Ey kocalar, Mesih inanlılar topluluğunu nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin... Aynı şekilde, kocalar da karılarını kendi bedenleri gibi sevmelidir. Karısını seven kendini sever” (Ef.5:25, 28). Tanrı'nın Sözü bu benzerlik konusunda şöyle der: “Bu sır büyüktür ve ben bunu Mesih ve inanlılar topluluğuyla ilgili olarak söylüyorum” (Ef.5:32). Mesih ile olan sonsuz birlikteliğimizi simgelemek üzere evlilik benzetmesinin kullanılması, dünyasal evliliklerin de ömür boyu sürecektir olan bir ortaklık olduğuna işaret eder. Her boşanma Tanrı'nın düşüncelerinin çarpıtılmasına neden olur ve benzetmenin özünü zedeler. Bu gerçek, İsa Mesih'in boşanmaya karşı ödün vermeyen tutumuna da açıklık getirmektedir (Mat.19:6-9).

4. Fahişeliğin bir benzetme olarak kullanılması: Sevgi ve sadakatin hüküm sürdüğü bir evlilik, Tanrı ile Kendi halkı arasındaki ilişkinin bir simgesi ise, o zaman Tanrı'dan uzaklaşmak ve yabancı ilahlara tapınmak Kutsal Kitap'ta zina etmek ya da fahişelik olarak adlandırılır.

“Kral Yoşiya döneminde RAB bana, ‘Dönek İsrail’in yaptığını gördün mü?’ dedi, ‘Her yüksek tepenin üzerine, her bol yapraklı ağacın altına gidip fahişelik etti... Hiç umursamadan fahişeliğiyle ülkeyi kirletti; taşla, ağaçla zina etti’” (Yer.3:6, 9).

“Kırdaki tepeler üzerinde yaptığın iğrençlikleri –zinalarını, çapkın çapkın kişneyişini, yüzsüz fahişeliklerini- gördüm. Vay başına geleceklere, ey Yeruşalim! Ne zamana dek böyle kirli kalacaksın?” (Yer.13:27).

5. Cinsel ahlaksızlık nedir? Türkçe'deki fahişelik, zina etmek ve cinsel ahlaksızlık sözcüklerinin Yeni Antlaşma dilinde tek bir karşılığı vardır, o da "pornografi"nin türetilmiş olduğu Grekçe "porneria" sözcüğüdür. Yeni Antlaşma'da cinsel ahlaksızlar, zina edenler ve eşcinseller hep birlikte aynı sırada yer alır (Örneğin: 1Ko.6:9). *Porneria* ise Tanrı'nın kurduğu evlilik müessesesi dışında tatmin edilen her türlü cinsel arzuya verilen genel terimdir (Örneğin: 1Ko.6:18; 1Se.4:3). Bunun içine aşağıdakiler girer:

- Evlilik öncesi cinsel ilişki (Yas.22:15-18)
- Eşinden başka bir kadınla cinsel ilişki (Lev.18:20; Yer.5:7-9; Mat.5:32)
- Eşcinsellik (Yar.19:5; Rom.1:26-27; 1Ti.1:10)
- Ensest (1Ko.5:1)
- Hayvanlarla cinsel ilişki (Lev.18:23)

Cinsel ahlaksızlık Tanrı'dan tarafından ciddi bir şekilde cezalandırılır:

"Günahkârların, Tanrı'nın Egemenliğini miras almaya-
cağını bilmez misiniz? Aldanmayın! Ne cinsel ahlaksız-
lık yapanlar, ne puta tapanlar, ne zina edenler, ne cinsel
sapıklar, ne eşcinseller, ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne
ayyaşlar, ne sövücüler, ne de soyguncular Tanrı'nın Ege-
menliğini miras alacaklardır" (1Ko.6:9-10).

"Herkes evliliğe saygı göstereceksin. Evlilik yatağı günahla
lekelenmesin. Çünkü Tanrı cinsel ahlaksızlıkta bulunan
ve zina edenleri yargılayacak" (İbr.13:4)

"Aşagılık köpekler, büyücüler, cinsel ahlaksızlıkta bulu-
nanlar, adam öldürenler, puta tapanlar ve yalanı sevip
hile yapanların hepsi dışarıda kalacaklar" (Va.22:15).

Sonuç: Kutsal Kitap ilkelerine göre bu soruya verilecek yanıt çok açıktır: Çiftin evlenmeden birlikte yaşaması –aynen evlilik öncesi ve evlilik dışı cinsel ilişkide bulunmak gibi- cinsel ahlak-

sızlıktır ve tövbe edip günahkar yaşamından dönmediği takdirde kişiyi Tanrı'nın Egemenliği'nin dışında bırakır.

Evlilik ne zaman başlar? İnsanın Tanrı'nın Buyruklarına gitgide yabancılaşmasıyla birlikte daha çok çift evlenmeden, ama evliymiş gibi ve hiçbir taahhüt altına girmeden birlikte yaşamaya başlamıştır. Çiftlerin bu birlikteliği ile bir evlilik arasında hiçbir fark yok gibi görünse de, gerçek olan onların evli olmadığıdır. Tanrı'nın bu konuda ne düşündüğünü yukarıdaki 5. madde'de zaten ele almıştık.

Kutsal Kitap'a göre evlilik aşağıdaki belirtilenlerle başlamaz:

- *Evlenmek niyetiyle*: Yakup Rahel'i karısı olarak almak istedi. Evlilik öncesi yedi yıllık çalışma dönemi bittikten sonra Yakup, Laban'a: "Zaman doldu, kızını ver, evleneyim" dedi. Buradaki evliliğin anlamı cinsel ilişkide bulunmaktır. Bu bölümden iki şey anlıyoruz: Yakup evlilik öncesinde Rahel ile cinsel ilişkiye girmemiştir ve evlilik yöre halkının toplandığı bir törenden sonra gerçekleşmiştir.
- *Çiftin cinsel ilişkide bulunmasıyla*: İsrail'de bir erkek bir kadınla yattığı takdirde onunla evlenmesi gerekiyordu – ve o zamanın bir geleneği olarak gelin için belirli bir para vermesi gerekiyordu (Yas.22:28-29). Resmi evlilik öncesindeki yakın ilişkilere müsaade edilmiyordu.

Bir evliliğin ne zaman başladığının tanımlanması: Kadın ve erkek kendi toplumlarında geçerli olan resmi evlilik töreninin sonrasında –Tanrı'nın önünde de- karı-koca (evlenmiş) olarak kabul edilir.

Bu tanımlama Kutsal Kitap'taki tüm evlilik örnekleri için uygulanabilir. Burada ayetlerin yorumlanmasıyla ilgili bir ilkeyle karşılaşırız: Bireysel olaylardan oluşan bir hazinenin ortak paydası olarak bir Kutsal Kitap öğretisinin çıkarılması. Bu ta-

nımlama çok ücra bölgelerde yaşayan halk toplulukları arasında kabul edilmiş olan törenlere uygulanabildiği gibi, kendi kültürümüzdeki resmi nikah işlemlerine de uygulanabilir. Her durumda çiftin çevresindeki insanların bu çiftin resmi bir evlilik işlemiyle birleşmiş olduklarını açıkça öğrenmesi önemlidir. Bundan böyle sadece birbirleri için müsait (elde edilebilir) olacaklardır. Eğer bir erkek evli bir kadına bakar (ya da evli bir erkek başka bir kadına ya da tam tersi) ve onu arzularsa, bu takdirde Dağdaki Vaaza (Matta 5:28) göre zina etmiş olur. İsa Mesih Yakup'un kuyusunda karşılaştığı kadına o adamın kadının kocası olmadığını söyler (Yu.4:18). Eğer kadınla adam arasında resmi bir evlilik akti yapılmış olsaydı, İsa Mesih kadınla o şekilde konuşmazdı. Kutsal Kitap'ın hiçbir yerinde evlilik işleminin hangi biçiminde gerçekleştirilmesi gerektiğine dair bir belirleme yapılmaz. Bununla birlikte belirlenen bir evlilik günü vardır ve o günden sonra erkek ve kadın artık resmen birbirlerine ait olurlar. İbrahim'in dönemindeki (Yar.24:66) evlilik töreni, Süleyman'ın döneminden (7 gün süren tören, Hak.14:10-20) ya da İsa Mesih'in döneminkinden (Kana'daki düğün, Yu.2:1-11) çok daha farklıydı. Günümüzden bir örnek vermek gerekirse, Güney Afrika'da evlilik işlemleri sadece yetkili nikah görevlisi ya da hakim tarafından gerçekleştirilebilir ve bu resmi işlemden sonra Tanrı gözünde geçerlilik kazanır.

İYS7: İnanmak bilmek anlamına gelmez. Öyleyse, inancın (imanın) bir kesinlik olduğunu nasıl varsayabilirsiniz?

İYC7: Birçok araştırmacı inanç konusu üzerinde düşünerek farklı görüş açıları geliştirmiştir. Bununla birlikte, onların bu görüşleri tarafsız düşünüş sürecinin sonuçlarını değil, kendi kişisel kanılarını yansıtır.

Eleştirel bakış açısı: Ateist Theo Löbsack şöyle iddia eder: “İnanç önyargılı görüşleri savunur ve bu görüşlere uymayan bilimsel sonuçları reddeder. Bu yüzden, çözümlemenin en sonunda inanç, bilimin baş düşmanı durumuna düşer.” Kant da benzeri eleştirel bir ifadeyle, “İnanca yer ayırmak için bilgiyi reddetmem gereki-

yor” diye yazar. Kant’ın Kutsal Kitap’a aykırı olan bu görüş açısı, onu inancın tamamen karşısında olan birçok felsefi akımın öncüsü yapmıştır. Almanya, Norf’daki bir lisenin bahçe duvarındaki, “Tanrısı göklerde olan hiç kimseye inanma!” yazısı bu eleştirel bakış açısının bir sonucudur.

Olumlu bakış açısı: Tüm zamanların en büyük bilim adamı sayılabilecek olan Sir Isaac Newton şöyle yazar: “İsteksizce düşünen kişi Tanrı’ya inanmayacaktır; gerçekten düşünenin ise Tanrı’ya inanması gerekir.” Ünlü matematikçi Blaise Pascal da aynı kesinlikle şöyle bildirir: “Nasıl Tanrı’yı tanıyana her şey O’nu anlattırsa, O’nu sevene O’nu açıklarsa; O’nu ne arayan ne de tanıyanlardan da O’nu saklarlar.”

Bu iki karşıt bakış açısı da inancın bilgisizce yapılan bir eylem olmayıp, tamamen bireyin yerleşmiş tutum ve düşüncelerine dayandığını göstermektedir. Yani felsefi düşüncelerle değiştirilemez, sadece kişinin İsa Mesih’e iman etmesiyle –Kutsal Kitap’ta dönmek olarak adlandırılan eylemle- gerçekleşir. İnanmayan kişi için imanla ilgili konular saçmalaktır (1Ko.1:18) ve onları anlayamaz (1Ko.2:14). İsa Mesih sevgisiyle dolu olan bir kişi ise gerçeğe yönelecektir (Yu.16:13); imanının çok sağlam bir temeli vardır (1Ko.3:11) ve bundan çok emindir:

“İman, ümit edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır.”

İYS8: Yeniden-doğuşun dışsal bir belirtisi olması gerekiyor mu?

İYC8: İsa Mesih’e (iman etmek) dönmek ve yeniden doğmak kurtuluş sürecini betimleyen iki sözcüktür. Dönmek aynı sürecin insani yönü, yeniden doğmak ise ruhsal yönüdür. İsa Mesih, Nikodim’e şöyle der: “Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı’nın Egemenliğini göremez” (Yu.3:3). Tanrı’nın huzuruna kabul edilebilmek için yeniden doğmak zorunludur. Yeniden doğmak aynen doğal doğum gibi edilgin (pasif) bir eylemdir. Bizler doğal doğumla dünyasal yaşamımıza

başlar ve birer dünya vatandaşı oluruz. Aynı şekilde, göksel vatandaşlığımız da bir doğum sayesinde elde edilir. Hepimiz zaten bir kez doğduğumuz için, Kutsal Kitap'ta bizlere göksel (sonsuz) yaşam hakkı kazandıran bu ikinci, ruhsal doğumdan “yeniden doğmak” olarak söz edilir.

Tövbe edip, eski günahkar yaşamımıza sırt çevirdiğimizde İsa Mesih'e döneriz. Tüm varlığıyla Tanrı'ya dönen herkes günün birinde Tanrı ile birlikte olacaktır. Tanrı yüreğimizin arzularını bize sonsuz bir yaşam sunarak, başka bir deyişle yeniden doğuşumuzla, yanıtlar. Bu sürecin dış belirtilerle bir ilgisi yoktur fakat yeni yaşamda benimsenen yeni tutum Ruh'un görülebilir meyveleriyle belirginleşecektir: “Ruh'un meyvesi ise sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özenetimidir” (Gal.5:22).

İYS9: Siz bizlerle sanki sizi Tanrı göndermiş gibi konuşuyorsunuz. Böyle davranmak hakkını size kim veriyor? (Bir cezaevindeki konuşmamda yöneltilen soru)

İYC9: Bu soruyu böylesine meydan okuyucu bir tavırla sorduğunuza sevindim, çünkü söylediklerimden sorumlu olmam oldukça önem taşır. İsa Mesih'in Müjde bildirisini göklerden bir meleğin ağzından işitmeyi bekliyorsanız, boş yere beklemiş olursunuz. Tanrı kurtuluşu İsa Mesih aracılığıyla tamamlamıştır ancak bu gerçeğin duyurulma görevini insana emanet etmiştir. İsa Mesih'in elçilerinin O'na öğrenciler yetiştirmek ve Rab'bin yollarını öğretmek görevini üstlenmeleri Tanrı'nın istemiyle uyumludur (Mat.28:19-20). Yeri ve göğü yaratan Rab'bin adıyla hizmet ediyoruz çünkü, “Biz Tanrı'nın emektaşlarıyız...” (1Ko.3:9). Bu görev İsa Mesih'e inanan herkese verilmiştir. Bir gün bize emanet edilen Müjdeyi duyurma görevimizle ilgili olarak neler yaptığımızın hesabını vermek durumunda olacağız (Luk.19:11-27). Bir ülkenin yurtdışındaki en yetkili görevlisi büyükelçileridir. Büyükelçi kendi hükümetini tam anlamıyla temsil etmeye yetkili kılınmıştır. Tanrı Oğlu bizleri de Müjde bildirisini yaymamız için elçilik görevine yükseltmiştir. Yeni Antlaşma'da bu açıkça

bildirilir: “Böylece, Tanrı’nın kendisi aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih’in adına elçilik ediyoruz. Mesih’in adına yalvarıyoruz: Tanrı’yla barışın” (2Ko.5:20). İsa Mesih, Luka 10:16’da şöyle der: “Sizi dinleyen, beni dinlemiş olur; sizi reddeden, beni reddetmiş olur. Beni reddeden de beni göndereni reddetmiş olur.” Bu nedenle kendi kendimizce değil, Tanrı tarafından yetkili ve yasal kıldık.

İYS10: Genetik mühendisliği konusunda ne düşünüyorsunuz?

İYC10: Genetik mühendisliği genlerin yeni yollardan birleştirilmesini mümkün kılar. Genetik mühendisliği canlıların DNA’larının hızlı ve etkin bir şekilde değiştirilmesine ve bunların belirli amaçlar için kullanılmasına yöneliktir. Günümüzdeki gen teknolojisi araştırmaları bakteri hücrelerinin geliştirilmesine odaklanmıştır. Bu bakteri hücrelerine aşılardan (memeli hayvan ya da insandan alınan) yabancı genler tıp ve/ya da teknik alanlarda (hormonlar ya da aşılardan gibi) önem taşıyan maddeler üreten fabrikalar haline dönüşürler. Gen yapısı değiştirilerek geliştirilen ilk ürün diyabet hastalarının tedavisi için büyük önem taşıyan insülin hormonu olmuştur. Bu işlem sırasında sağlıklı insan bedeninde normal düzeyde insülin üreten belirli bir gen alınır ve *E.Coli* basiliyle birleştirilir. Bu yöntemle elde edilen insülin insan bedeninde üretilen insülinle özdeştir. Genetik mühendisliğinin bitkilerde besin değerini artıran ve onları zararlılara ve hastalıklara karşı dirençli kılan değişiklikler yapmak ve insanın DNA iplikçisine sağlam bir gen ekleyerek kalıtsal hastalıkları tedavi etmek gibi uzun vadeli hedefleri vardır. Bu yeni teknolojinin değeri ortadadır. Ancak unutmamalıyız ki, teknolojiler değişkendir (yani farklı amaçlar için kullanılabilirler); bir çekiç hem duvara çivi çakmak hem insanın kafasını kırmak için kullanılabilir. En iyi niyetlerle geliştirilen teknolojilerin bile uzun vadeli sonuçları önceden tahmin edilemez. Bu durum özellikle genetik mühendisliği için geçerlidir.

Eski Antlaşma anlatımından, Babil kulesinin inşa edilmesinin insanların dillerinin karıştırıldığı bir yargıya neden olduğu iyi

bilinmektedir. Daha az bilinen bir gerçek ise Tanrı'nın insanları kendi davranışlarıyla baş başa bıraktığıdır: "... düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar" (Yar.11:6). Tanrı insanın, asla girişmemesi gereken şeyleri, yapmasına izin verir. İnsanlık keşke toplu katliam gerçekleştirmek için gaz odalarını inşa edemeseydi; keşke kentleri yok etmek için atom bombasını bulamasaydı ya da insanları tutsak eden düşünceleri üretemeseydi. İnsanlık aya gidebilmiş ve organ naklini gerçekleştirmişti. Fakat insanlık genleri de değiştirebilir.

Tanrı ile ilişkisi olmayan bir insan kendisini her konuda bağımsız görür, bu nedenle eylemlerinde bir sınır tanımaz. Böyle bir kişinin eylemleri kendisine yargı getirecektir. Tanrı'ya inanan kişi ise Kutsal Kitap ilkelerini (ölçütlerini) göz önünde bulundurarak, yapabileceği halde bazı şeyleri yapmaktan kaçınır. Yaratılış 1:28 ayetindeki "çoğalın" buyruğuyla Tanrı insana yaratılıştan bir pay verir. Tanrı insanı, kadın ve erkek olarak yaratarak bu sürecin önkoşulunu belirlemiştir, ama Tanrı hâlâ Yaratıcı'dır: "İç varlığımı sen yarattın, anamın rahminde beni sen ördün" (Mez.139:13). Genlerle oynanması Tanrı'nın belirlemiş olduğu süreci değiştirmektedir: Döllenmiş yumurtaya eklenen genler sonradan gelen kuşaklara da geçecektir. Bu müdahalenin (değişimin) geriye döndürülmesi olanaksızdır ve sayısız tehlikeleri bulunur. Ch.Flamig'in ütöpik görüşüne göre genetik biliminin nihai hedefi bir "insanüstü yaratık" yaratmaktır: "İnsanlığın en üstün beyinleri ... yeni özellikler, organlar ve biyo-sistemler yaratacak genetik yöntemler geliştirecektir... günümüzün zavalı yaratıkları olan bizlerin ardılları olacak bu tanrıya benzeyen varlıkların amaçları ve mutluluğu uğruna kullanılacaktır..." ([İnsanın Genetik Yapısının Değiştirilmesi], alıntı yeri 'Politik und Zeitgeschichte' B3/1985, s.3-17). Böyle bir amaca sahip olan insan, Tanrı'yı küçümseyen Prometheus'a dönüşür:

"Burada oturmuş, kendi suretime
Benzeyen insanlar oluşturuyorum.
Bana benzeyen bir ırk,
Acı çeken, ağlayan,

Zevk alan; mutlu olan
 Ve benim gibi seni yok sayan.”
 (Johann Wolfgang von Goethe)

İYS11: İsa Mesih at sineklerine ve sivrisineklere ne yaptı? Onları öldürdü mü?

İYC11: Albert Schweitzer (1875-1965) kendi ürettiği bir deyim olan ‘yaşama saygı’nın –insanlık tarafından sürekli olarak uygulanması halinde– dünya üzerinde yılda 80 milyona ulaşan kürtaj vakalarının önlenebileceğini bildirmiştir. Schweitzer daha da ileri giderek, vahşi ormanda tek bir böcek öldürmemeye özen göstermiştir. Hinduizmdeki bir ilkeye (*ahimsa*) göre hayvanlar öldürülemez. Bu dinde insanın öldükten sonra bir hayvan bedeninde yeniden dirileceğine inanılır. Bunun bir sonucu olarak, Hindistan’da insan nüfusunun sekiz katı kadar fare yaşamaktadır. Bu farelerin verdiği zararın yanı sıra tükettikleri gıda miktarı da başa çıkılmaz bir sorun yaratmaktadır. Kutsal Kitap buyruğu olan “Adam öldürmeyeceksin” (Çık.20:13) sadece insanların öldürülmemesi için geçerlidir. Bu buyruk hayvanlar için uygulanmaz, çünkü onlar insanlara gıda olması için verilmiştir (Yar.9:3). İsa Mesih’in Dağdaki Vaazındaki öldürmeme konusundaki emri hayvanlar alemini de kapsayacak biçimde genişletilemez.

Yukarıdaki soru İsa Mesih’i hinduizm ya da Albert Schweitzer ve bir böceği ezdiği zaman kendisini cezalandıran Assisili Francis benzeri bir davranış biçimi içine sokmaya çalışıyor. Tanrı, Kutsal Kitap’ta hayvanlar alemiyle nasıl bir ilişki içinde olmamız gerektiğini açıklar. Yaratılış’ta her şeyin “çok iyi” olduğu görülüyor (Yar.1:31). Başlangıçta ölüm ve hastalıklar, zararlı böcekler ve tehlikeli hayvanlar yoktu. Düşüş’ten sonra hayvanlar alemi de derinden etkilendi ve bu etki her cinste farklı şekilde kendini gösterdi. Örneğin temiz ve kirli hayvan sınıflandırması yapıldı (Yar.7:2). Bu sınıflandırma daha ileri götürülerek hayvanlar tehlikeli (Lev.26:6) ve yararlı olarak ayrıldı. Yararlı hayvanların korunmasından 10 Emir’de söz edilir (Çık.20:10,17). Yasa’nın Tekrarı 25:4 ayetinde ise Tanrı harman döven öküzlere yemlenme

hakki tanıır. Başlangıçta insanlık için olumlu olan bazı hayvanlar sonradan birer belaya dönüştüler. Kutsal Kitap'ta bu bağlamda özellikle çekirgeler, böcekler, kurtlar ve kurbağalardan söz edilir. Sürü halinde geldikleri zaman Tanrı'nın yargısını temsil ederler. (Çık.10:12; Mez.78:45-46, 105:30-34; Yoe.2:25; Amo.4:9). Aynı şekilde, yılan ve akrep de insan için tehlikeli olan ve Tanrı'nın insanı onlara karşı koruduğu (Say.21:8-9; Luk.10:19) ya da yargılamak üzere kullandığı (Say.21:6; 1Kr.12:11) tehlikeli yaratıklardandır.

Hastalıkların çoğunun nedeni mikro-organizmalardır (bakteriler, virüsler, parazitler). Bizler eğer İsa Mesih'e, düşmüş olan dünyayı gerçekçi olmayan bir şekilde değerlendirme niteliğini atfedersek, O'nun çarpıtılmış bir portresini çizmiş oluruz. O, dalgalar ve rüzgar (Mat.8:27); ölüm ve hastalıklar (Mat.8:3; Yu.11:43-44); cinler ve kötü ruhlar (Luk.11:14) gibi olası yok edici güçlere yetkiyle hükmeder. İsa Mesih yeryüzüne hem Tanrı'nın Oğlu hem bir insan olarak geldi. O "kul özü" ve "insan benzeşimini" aldı (Flp.2:7-8). Yani, sivrisinekler, at sinekleri ve benzeri zararlılar dahil olmak üzere diğer insanların karşılaştıkları durumlarla O da karşılaştı. Sorulan soru konusunda, O'nun ne yaptığı Kutsal Kitap'ta açıklanmamıştır. Ancak yukarıdaki bilgiler doğrultusunda, O'nun bu zararlıları kovduğu ve/ya da öldürdüğünü varsayabiliriz.

7. Cennete Dair Her Zaman Merak Edip de Bir Türlü Sormaya Cesaret Edemediğiniz Sorular

Almanya'nın Mainz kentinde yaptığım bir konuşmadan sonra bir kız öğrenci kararlı bir şekilde yanıma yaklaşarak şu soruyu yöneltti: “Siz az önce zamandan ve ölümden sonraki yaşamdan söz ettiniz. Sonsuzluk tam olarak nedir?” Böylesine genç ve çekici bir hanımdan bu soruyu işitmek beni oldukça şaşırttı. Yaşam doluydu, bu soruyu diğerleri gibi neden daha sonraya ertelemiyordu? Onu şöyle yanıtladım: “Bu sorunun sizin için neden önemli olduğunu bilmek istiyorum.” Beni şöyle yanıtladı: “Bir süre önce bana kalıtsal bir kalp hastalığı tanısı konuldu. Doktorların söylediğine göre sadece birkaç yıllık ömrüm kalmış. Bu yüzden sonsuzluğun ne olduğunu **bilmem gerekiyor.**”

Birden bu sorunun kuramsal ya da tanrıbilimsel olmayıp tümüyle varoluşsal olduğunu fark ettim. Bu çok önemli soruya yanıt arayan genç kadının kararlılığı ve açık sözlüğü beni derinden etkiledi. Daha ben yanıta başlamadan önce, o benden neler duymak istemediğini açıkladı.

Bana şöyle dedi: “Cehennem nasıl olduğunu tahayyül edebiliyorum. Sartre'in kitaplarını okudum. Kitaplarından birinde cehennemi çağrıştıran bir betimleme yapıyor: İnsanlar bir odaya kilitlenmişler ama birbirlerinin konuştuklarını anlayamıyorlar. Odanın dışına da çıkamıyorlar. Hiçbir zaman. İşte cehennem budur. Bunu hayal edebiliyorum. Ama cennet nasıl bir yer? Bilmek istediğim bu. Lütfen, sürekli olarak “Haleluya” ezgileri söyleyeceğimi ya da Rab'be hamd edeceğimi söylemeyin. Sonsuza dek ezgi söyleyeceğimi hayal bile edemiyorum. Sonsuza dek sürekli olarak Tanrı'ya hamt etmek gibi bir isteğim de yok. Fakat sonsuzluğun yaşam amacımız olduğunun farkındayım. Bunun (yani sonsuzluğun) gerçekleşmesini istekle bekleyeceğim bir şey olması gerek!”

Ona verdiğim yanıtta cenneti sevinç ve sevginin dolu olduğu bir yer olarak tarif etmeye çalıştım. Hemen sözümü kesti, “Bu

benim yeterli derecede kesin bir yanıt değil. Yalnızca sevincin olduğu bir yerde nasıl sevinebilirim. Bir insan ancak tam tersi olan üzüntü ya da öfkeyi yaşadktan sonra sevinç duyabilir, mutlu olabilir.”

Genç kadının bu tutumu soruyu daha derinine incelememe ve tamamen Kutsal Kitap’a göre bir yanıt vermeme neden oldu. Aramızdaki o görüşmeyi asla unutmam, çünkü konuşmamın ana temasını cennete yöneltmeme neden oldu. Her konuşmamdan sonra daha çok dinleyici ölümden sonra yaşama dair böylelerine belirleyici sorular sorsa ne kadar iyi olur!

Genç kadın görüşmemizin sonunda bana şöyle dedi: “Sonsuzluğa dair neden o kadar az vaaz ediliyor ya da yazı yazılıyor? Neden vaazların büyük bir çoğunluğu şimdiki yaşam üzerine? İnsanlar çok çok önemli bir konudan yoksun bırakılıyor.” Genç kadın gerçekten haklıydı. Mainz’daki o karşılaşmamız sonucunda, bu kitaba ölümden sonraki yaşamla ilgili ayrıntılı bir bölüm daha ekledim.

Genç kadın hem cennet hem cehennem ile ilgileniyordu. Biz de, İsa Mesih’in defalarca ve hararetle vaaz ettiği gibi, her iki konuyu birden ele alacağız.

Ya Cehennem?

Vietnam savaşı sırasında cephedeki din görevlilerinden biri ölmekte olan bir askerin yanına gider. Asker az sonra öleceğini ve sonsuzlukla yüzleşeceğini bilmektedir, ancak ruhunu kavuran bir sorusu vardır: “Cehennem var mı?” Din görevlisinin yanıtı çok açık olur: “Hayır”. Askerin yanıtı da aynı açıklıktadır: “Eğer cehennem yoksa, o zaman burada size hiç ihtiyacımız yok. Ülkenize geri dönün! Ama gerçekten bir cehennem varsa, o takdirde konuştuğunuz herkesi kandırdınız. Burada bizlere yalan söylüyorsunuz!”

İsa Mesih cehennemın var olduğundan açıkça söz eder. O’nun

amacı bizleri korkutmak değil, bizi uyarmak ve aynı gerçeklikte olan diğer yere, yani cennete davet etmektir.

İsa Mesih Dağdaki Vaazında bizleri şöyle uyarır: “Eğer sağ gözün seni günaha sokarsa, onu çıkar, at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, tüm vücudunun cehenneme atılmasından iyidir. Eğer sağ elin seni günaha sokarsa, onu kes, at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, tüm vücudunun cehenneme gitmesinden iyidir” (Mat.5:29-30).

Yeni Antlaşma, Matta kısmından bir alıntı daha yapalım: “Bedeni öldüren, ama canı öldürmeye gücü yetmeyenlerden korkmayın. Hem canı hem de bedeni cehennemde mahvedecek güçte olan Tanrı’dan korkun” (Mat.10:28). İnsanları cehenneme gönderen kimdir? İlk bakışta öyle görünse bile bunu yapan asla İblis değildir. İblisin kendisi de hüküm giymiştir ve cezalandırılacaktır (Va.12:10 ve 20:10). Son Yargılama yapılacaktır ve Tanrı İsa Mesih’i Yargıç olarak atamıştır. Matta 25:42 ayetinde okuduğumuz gibi: “[İsa Mesih] Sonra solundakilere şöyle diyecek: ‘Ey lanetliler, çekilin önümden! İblis ile onun melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe yollanın!’”

Cehenneme dair uyarılar kimlere yöneltilmiştir? Kimlere seslenilmektedir? Ben bunun her zaman iman etmemiş olanlara, hırsızlara ve suçlulara yöneltildiğini sanırdım. Oya İsa Mesih hemen her konuşmasında cehenneme dair uyarılarını imanlılara yöneltir. Ferisilere yalnızca bir kez seslenir ve çok sert konuşur. Çünkü Ferisiler kendi doğruluklarını her şeyden üstün saymaktadır. İsa Mesih onlara uyarıda bulunmaz bile çünkü *sonlarının cehennem olacağı kesindir*: “Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Göklerin Egemenliğinin kapısını insanların yüzüne kapıyorsunuz; ne kendiniz içeri giriyorsunuz, ne de girmek isteyenleri bırakıyorsunuz!” (Matta 23:13-14).

Britanyalı yazar David Pawson Kutsal Kitap’a göre cehenneme götüren eylemlerin bir listesini yapmıştır. Bu listede yer alan 120 maddenin içinde aşağıdaki insan grupları da yer alır:

- Zina edenler
- Eşcinseller
- Sefahat düşkünleri
- Yalancılar
- Cimriler
- Gururlular
- Astrolojiye (yıldız falına) inananlar
- Korkaklar
- Tembeller
- ...

Yeni Antlaşma'da talantlarla ilgili benzetmede şöyle yazar: “Sonra bir talant almış olan gelmiş, ‘Efendimiz’ demiş, ‘senin sert bir adam olduğumu biliyordum. Ekmediğin yerden biçer, harman savurmadığın yerden devşirirsin. Bu nedenle korktum, gidip senin verdiğin talantı toprağa gömdüm. İşte, al paranı!’” (Mat.25:24-25). Efendisi ona şu karşılığı vermiş: “Kötü ve tembel köle! Ekmediğim yerden biçtiğimi, harman savurmadığım yerden devşirdiğimi biliyordun ha?” (Mat.25:26). Metnin sonunda ise reddediliş cezası gelir: “Şu yararsız köleyi dışarıya, karanlığa atın. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır” (Mat.25:30). Kutsal Kitap bu karanlık yeri cehennem olarak tanımlar. Bu köle ne bir ateisttir ne de olağanüstü kötü birisidir. O İsa Mesih’i tanır ve bilir. Bu nedenle O’na “Efendim” diye hitap eder. Bütün bunlara rağmen, kaybolur. Acaba neden? Çünkü tembellik etmiştir!

İsa Mesih, Dağdaki Vaazında sürekli olarak İsmi ağzına almayı alışkanlık edinmiş olanların Tanrı’nın yüceliğini göremeyecekleri konusunda ciddi bir uyarıda bulunur: “Beni, ‘Rab! Rab!’ diye çağıran herkes Göklerin Egemenliğine girecek değildir. Ancak göklerde olan Babamın isteğini yerine getiren girecektir” (Mat.7:21). On Kız benzetmesi de sadakatle ilgilidir. Fakat bu kızların içlerinden beşi kapının kapanmış olduğunu görür (Mat.25:10). Neden? Çünkü yaşam tarzları Tanrı’nın Buyruklarından daha çok o günün geleneklerini yansıtmaktadır ve İsa Mesih yaşamlarının merkezinde değildir. Bu nedenle İsa Mesih’in hiç beklemedikleri

şu sözleriyle karşılaşılır: “Size doğrusunu söyleyeyim, sizi tanı-mıyorum” (Mat.25:12).

1988 Haziran ayının üçüncü günü Almanya tarihinin en korkunç tren kazası meydana geldi. Hızlı trenin kırılan bir tekerleği va-gonların raydan çıkmasına ve trenin Hannover yakınlarındaki Eschede kasabasında beton bir köprüye çarpmasına neden oldu. Bu kazada 100 kişi yaşamını yitirdi. 21 Haziran günü ölenlerin anısına bir tören düzenlendi. Törene ölenlerin yakınlarının yanı sıra Almanya devlet başkanı ve başbakanı da katıldı. Böyle bir durumda ölenlerin yakınlarına teselli eden konuşmalar yapıl-ması elbette uygun düşerdi. Ancak yine de, bu konuşmanın ger-çekçi olması gerekirdi. Törende vaaz eden Katolik ve Protestan din adamlarının hepsi de ölenlerin cennete gideceklerinden söz etti. Bu gerçek değildir. Ölenlerin kaçının Rab İsa Mesih’i ger-çekten tanıdıklarını bilmiyoruz. Bu oran büyük bir olasılıkla ma-hallemizdeki ya da işyerimizdekilerin yüzdesi kadardır. Rab İsa Mesih’i gerçekten yaşamlarının merkezine almış olanların sayısı ne yazık ki çok azdır. Kutsal Kitap’a göre yalnızca onlar cennete kabul edilecektir (Yu.3:3).

İsa Mesih kendi döneminde meydana gelen bir kazada, Şilo-ha kulesinin (Luk.13:4) üzerine yıkıldığı insanlardan şöyle söz eder: “Ama tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız” (Luk.13:5). Rab, bu olayı ölenleri kutsamak için değil, yaşayanlara öğretmek üzere kullanır.

Bir vaiz şöyle yazar: “İnsanlar geçmişte cehennemim kendisin-den korkarlardı. Günümüzde ise cehennem hakkında konuş-maktan korkuyorlar”. Bir kişi kurtuluştan, ancak kurtulması gereken bir şey mevcutsa söz edebilir. Cehennem var olduğu için bir Kurtarıcı’ya ihtiyacımız vardır. Bu Kurtarıcı ise Rab İsa’dır: “Tanrı, Oğlunu dünyayı yargılamak için dünyaya göndermedi, dünya O’nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi” (Yu.3:17). İsa Mesih cennetin kapısıdır: “Kapı ben’im. Bir kimse benim aracılı-ğım ile içeri girerse kurtulur” (Yu.10:9).

Cennet Hakkında Neler Biliyoruz?

Aşağıdaki alıntı 1797-1856 yılları arasında yaşamış olan Alman şair Heinrich Heine'ye aittir: "Cenneti meleklerle ve serçelere bırakacağız" (Wintermarchen adlı şiirinden). Şairin yazdığı o dize konusunda daha sonradan fikrini değiştirmiş olduğunu ümit ediyorum, ya da karanlık o yerde sonsuza dek tek başınalığını sürdürürken bu yazdıklardan pişmanlık duymaktadır.

Cennet günlük konuşmalarda yaşamın farklı yönlerini betimlemek üzere kullanılan bir kavramdır. Bir insan çok mutlu olduğunda "kendisini cennette hisseder". Çok harikulade bir şey için "cennet gibi" deyimini kullanılır. Birçok insan için "cennet" kavramı günlük konuşmalarda duyduğu bu deyimlerle sınırlıdır. Cennet için söylenmesi gerekenlerin hepsi bu mu?

Peki, cennet hakkında neler biliyoruz?

Biraz derinlemesine incelendiğinde, bütün bu deyimlerin cenneti yeterince betimleyemediği anlaşılır. Tanrı cennete dair belirli ayrıntıları bize açıklamıştır. Bu bilgilerin kaynağı ise Kutsal Kitap'tır; onun dışında yazılan ve konuşulan her şey insan hayal gücünün ürünleri ve söylentiden ibarettir. Kutsal Kitap'ta insanlara verilen bu büyük hedeften oldukça sık söz edilir. Tanrı Sözü'nü okudukça ve anladıkça, cennetin birçok özelliği daha da belirginleşir. Bu çalışmamızda, konuyu dünyadaki yaşamımızdan örnekler vererek işleyeceğiz.

Kutsal Kitap'ın dünyasal konularda doğruyu söyleyip söylemediğini sınavabilmek imkanımız olsa da, cennet konusunda söylediklerini gerçek olarak kabul etmek durumundayız. İsa Mesih bu nedenle bizlere şöyle seslenir: "Sizlere yeryüzüyle ilgili şeyleri söylediğim zaman inanmazsanız, gökle ilgili şeyleri söylediğimde nasıl inanacaksınız?" (Yu.3:12).

Sonsuz ve her şeye gücü yeten Tanrı'nın cenneti bizlerle paylaşmak isteğini kavramak oldukça güçtür. O, hizmetkarlarını gön-

dererek tüm ulusları davet etmektedir: “Efendisi köleye, ‘Çıkıp yolları ve çit boylarını dolaş, bulduklarını gelmeye zorla da evim dolsun’ demiş” (Luk.14:23).

Bu eşsiz fırsatı kaçırmayalım diye cennette giden yol bizlere çok açık bir şekilde tarif edilmiştir. İsa Mesih, Yuhanna 14:6’da şöyle bildirir: “Yol, gerçek ve yaşam ben’im... Benim aracılığım olmadan Baba’ya kimse gelemmez.” Bu vaat cennette tamamlanacaktır. Yalnızca Rab İsa Mesih’in kurtardığı insanlar oraya girebilecektir (Yu.3:36; 1Yu.5:13).

Cennetin doğası daha ayrıntılı biçimde aşağıda ele alınmaktadır:

C1. Cennet sonsuza dek tam anlamıyla mutlu olacağımız yerdir

Fransız düşünür Jean Jacques Rousseau (1712-1778), “Mutluluk yüklü bir banka hesabına ve çok iyi işleyen bir sindirim sistemine sahip olmaktır” sözleriyle mutluluğun gerçek anlamını yakalayamamıştır. Voltaire (1694-1778) ise, “Tam mutluluğun ne olduğu bilinemez; bu duygu insanlık için yaratılmamıştır” diye yazar. Bu düşünür de yanılmaktadır. İsa Mesih bizleri gerçekten mutlu edebilir. İsa Mesih’in mutlu olmak ya da kutsanmak konusundaki sözleri, günümüzde anlaşılan “mutluluk” kavramından daha derin anlamlar içermektedir. Bu kavramda sonsuzluk unsuru büyük önem taşır. İsa Mesih temel görevinin insanların kurtuluşu olduğunu biliyordu (Mat.18:11). Kurtarılanlar mutludur, çünkü Tanrı’nın Egemenliği’ne (cennete) girmek fırsatını elde etmişlerdir. Bu yüce mutluluk yeryüzünde başlar ve cennette yetkinleşir (tamamlanır): “Bu nedenle O’nun aracılığıyla Tanrı’ya yaklaşanları tamamen kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır” (İbr.7:25). Gerçek mutluluk ve sevincin ne olduğunu yalnızca kurtulmuş olanlar bilebilir.

Cennet günahın olmadığı yerdir. Oradaki mutluluk mükemmel ve sonsuzdur. Dünyasal kirler oradaki yaşamı asla lekeleyemez.

Birçok insan bu dünyada tarif edilemez acılar çekmek zorunda kalabilir. Kütüphaneler insanların çektikleri acıları ve yaşadıkları korkunç olayları anlatan ve her şeye Gücü Yeten sevgi dolu bir Tanrı'nın neden onların bu denli acı çekmesine izin verdiğini sorgulayan kitaplarla doludur.

İnsanlık Nuh Tufan'ından günümüzde dek büyük, küçük felaketlerden muaf tutulmamıştır. 1755 yılının ilk günü Portekiz'de meydana gelen bir deprem Lizbon kentini yerle bir etti. Altmış bin kişi yaşamını yitirdi. Bu felaket o dönemin birçok insanının dünya görüşüyle bağdaşmıyordu. Alman yazar Goethe bu olaydan çok etkilendi ve bir yazısında şöyle eleştirdi: “Yaratıcı Tanrı ve Yerin ve Göğün Koruyucusu doğru olmayanın yanında doğruyu da cezalandırarak, bir baba gibi (ya da babacan) davranmamıştır.”

Korkunç acılar ve sıkıntılar anlatmakta bitmez. Kurbanların sayısının yüksekliği –altı bin ya da altmış bin- bizim için fazla önem taşımaz. Tek bir kişinin ölümü bile bizleri şu soruya yöneltir: “Tanrı buna nasıl izin verdi?”. Ölümden sonraki yaşamda, tüm acıların ve sıkıntıların izleri silinecek. Bize acıyı, savaşı, nefreti ya da ölümü hatırlatacak hiçbir şey olmayacak. “Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzenden kalkmıştır” (Va.21:4).

O zaman bedenlerimiz tüm hastalıklardan ve zayıflıklardan kurtulacak; artık mikroplarla, virüslerle ve hastalıklarla savaşmak zorunda kalmayacak. Hastane ya da hapishane gibi yerler de olmayacak. Artık doktorlara, hemşirelere, polislere, gardiyanlara ve mezar kazıcılarına gerek kalmayacak.

Cennette olduğumuzda, hiç kimse dünyaya geri dönmek istemeyecektir. Yüklerimiz ve endişelerimiz orada sonsuza dek sona erecektir.

Prusya Kralı Büyük Frederick (1712-1786), Berlin yakınlarındaki Potsdam kentindeki şatosuna “Sanssoussi” (endişelerin olmadığı)

ğı yer) adını vermişti ama tüm yaşamı boyunca endişenin tutsağı olmuştu. “Sanssoussi” ancak cennetin doğru tanımlaması olabilir. Cennet, kavganın, savaşın, nefretin, sadakatsizliğin, endişenin ve yürek kırıklığının olmadığı tek yerdir.

C2. Cennet duyularımızın zevk alacağı bir yerdir

Biz insanlar güzel bir şey izlemek ya da işitmek için büyük paralar harçayabiliriz.

- Örneğin, Olimpiyat oyunlarının açılışına katılmak için yüksek paralar ödenmektedir. Atlanta’daki 1996 Yaz Olimpiyatları’nın biletleri, karaborsaya düşenleri saymazsak, 100 Doların üzerinde satılmaktaydı.
- Özel bir şeyler işitmek isteyenler ise, ünlü şeflerin yönettiği orkestra konserlerine bilet alırlar. Açılış konserleri en yoğun talep gören gösterilerdir.
- Futbol ya da tenis tutkunları için Wimbledon ve Superbowl oyunları kaçırılmaz özel fırsatlardır.

Şimdi bizlere çekici gelen her güzellik, cennetin görkemiyle karşılaştırıldığında bir hiç kalır. Kutsal Kitap’ta Tanrı’nın bilgeliği ve cennet şöyle betimlenir: “Tanrı’nın, kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmemiş, hiçbir kulak işitmemiş, hiçbir insan yüreği kavramamıştır” (1Ko.2:9).

Cennette sadece gözlerimiz ve kulaklarımız değil, bütün duyularımız tatmin olacaktır. Buna tat alma duyumuz da dahildir. Aslında bunun kapsamı çok daha geniştir; bizi mutlu eden her şey –sevgi, esenlik, sevinç, dostluk ve iyilik- cennette var olacaktır.

C3. Cennet sonsuz bir kutlamanın yapıldığı yerdir

Bir kutlama için nasıl hazırlanırız? Oskar ödül törenleri her yılın Mart ayında Los Angeles’da düzenlenir. 1998 yılı törenleri 23

Mart günü ünlü oyuncuların, film yapımcılarının ve sponsorların katıldığı bir gala gecesiyle açıldı. Bir dergide Oskar heyecanı şöyle anlatılmaktadır:

“Oskar öncesi yapılması gerekenler:

Üç ay öncesinden: kuaförden randevu al

Bir ay öncesinden: güzellik merkezine git

On gün öncesinden: saçını kestir

Bir gün öncesinden: solaryuma git

Oskar töreni günü:

Sabah: spor yap, duş al, saçını yıka, hafif yemekler ye

Öğlen: saç tasarımcısını bekle

Öğleden sonra: makyaj uzmanını bekle

Saat tam 4’de: konuklar salonda hazır bulunmalı

Ardından kapılar kapatılır. Zarlar artık atılmıştır. “Ve Oskar ödülünü kazanan...”

Bu örnekte görüldüğü gibi, sadece birkaç saat sürecek olan bir kutlamanın hazırlıkları büyük çabalar gerektirebilir. Bu gayretin büyük bir kısmı güzelleşmek uğruna harcanır. Oysa bu dünyadaki tüm güzellikler zamanla bozulur ve kaybolur. Yaş ilerledikçe yapay yöntemlerle açığı kapatma gayretleri de yoğunlaşır. Cennette bütün bunların hiçbirine gerek duyulmayacaktır. Orada hepimiz harika olacağız. Açıkçası orada hepimiz görkemli olacağız, görkem ise harikanın en üst derecesidir.

İsa Mesih, Eski Antlaşma’da şöyle anlatılır: “RAB egemenlik sürüyor, görkeme bürünmüş, kudret giyinip kuşanmış...” (Mez.93:1). O “Yüce Rab İsa’dır” (Yak.2:1). O ikinci gelişinde, tüm gücü ve görkemiyle görünecektir (Mat.24:30). Yuhanna 17:22 ayetinde İsa Mesih, Babası’na şöyle seslenir: “Bana verdiğin yüceliği onlara verdim.”

Tanrı’nın bir sorunu var: Biz insanların, cennetin görkemini ve sevincini anlamasını nasıl sağlayacak? İsa Mesih’in bir ben-

zetmede açıkladığı gibi: “Göklerin Egemenliği, oğlu için düğün şöleni hazırlayan bir krala benzer” (Mat.22:2). Düğün törenleri dünya üzerindeki en harika kutlamalardır. Her şey en ince ayrıntısına dek hazırlanır:

- Konuklar davet edilir
- En güzel yiyecek ve içecekler hazırlanır
- O özel günde sorunlardan söz edilmez
- Gelin her zamankinden daha güzel görünür ve yaşamındaki en değerli ve en harika giysiyi giyer
- Herkes çok iyi zaman geçirir

İsa Mesih bilindik bir örneği kullanarak, cenneti bizlere olağanüstü bir kutlama olarak tarif eder. Son yemekte İsa Mesih öğrencilerine şöyle seslenir: “Size şunu söyleyeyim, Babamın egemenliğinde sizinle birlikte tazesini içeceğim o güne dek, asmanın bu ürününden bir daha içmeyeceğim” (Mat.26:29).

Orada içeceğimiz şarap yeryüzünde içtiklerimize hiç benzemeyecektir. Ben cennette yemek yiyeceğimize de inanıyorum. Aksi takdirde Luka 12:37 ayetini nasıl yorumlamamız gerekirdi? “... Size doğrusunu söyleyeyim, efendileri (İsa Mesih) beline kuşağını bağlayacak, kölelerini sofraya oturtacak ve gelip onlara hizmet edecek.”

Bu sofranın kesinlikle çok zengin olacağını varsayabiliriz. “Değerli” ve “eşsiz” gibi dünyasal kavramlar cennette sahip olacaklarımızı açıklamak için yetersiz kalırlar. Ancak cennetin coşkulu bir şölen havasında olacağı açıktır.

Şimdi ise sıra sürprize geliyor: Cennet bir düğüne benzemekle kalmaz, gerçekten bir düğün töreninin yapıldığı yerdir de. Vahiy 19:7 ayetinde şöyle yazar: “Sevinelim ve coşalım! O’nu yüceltelim! Çünkü Kuzu’nun düğünü başlıyor, O’nun gelini hazırlandı.” İsa Mesih’in kendisi damat, O’nun aracılığıyla kurtulmuş olan bizler ise gelinleriz.

Bu şölene davet edilenler kendilerini mutlu saymalıdırlar. Kaybolan Oğul benzetmesinde şöyle yazar: "... Böylece eğlenmeye başlamışlar" (Luk.15:24). Cennetteki sevincimiz sonsuz olacaktır; bu mutluluğun derecesini şimdiden tahmin edebilmemiz olanaksızdır.

C4. Cennet harikulade bir yerdir

İsa Mesih, Dağdaki Vaazında Kendi eseri olan Yaratılış'a dair şöyle bildirir: "Giyecek konusunda neden kaygılanıyorsunuz? Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalşırlar, ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, tüm görkemine rağmen Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi" (Mat.5:28-29). Yaratılış, her şeyin Yaratıcı Rab Tanrı'nın güzellik sevgisini yansıtır; bu güzelliği hiçbir insan taklit edemez. Tanrı güzel ve harika olan her şeyin kaynağıdır.

Tanrı birçok sıkıntılardan sonra Eyüp'ü bereketler: "RAB Eyüp'ün sonunu başından bereketli kıldı. On dört bin koyuna, altı bin deveye, bin çift öküze, bin eşeğe sahip oldu. Yedi oğlu, üç kızı oldu. İlk kızının adını Yemima (küçük kumru), ikincisinin Kesia (tarçın), üçüncüsünün Keren-Happuk (değerli kap) koydu" (Eyü.42:12-14). Eyüp'ün kızlarının güzelliği özellikle vurgulanmaktadır. Günümüzde yaşasalardı mutlaka Dünya Güzellik Yarışmasını kazanırlardı.

45. Mezmur'da Yaratıcı'nın Kendisinden, yani İsa Mesih'ten şöyle söz edilir: "Sen insanların en güzelisin, lütuf saçılmış dudaklarına. Çünkü Tanrı seni sonsuza dek kutsamış" (Mez.45:2). O, insanların günahları yüzünden çarmıh üzerinde kurban olduğunda ise tüm güzelliklerinden vazgeçer. Yeşaya 53:2'de şöyle yazar: "...Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu. Gönlümüzü çeken bir görünüşü de yoktu."

İsa Mesih daima kusursuz ve harika sıfatlarıyla betimlenir. Yeşaya 33:17 ayetinde şöyle yazar: "Kralı bütün güzelliğiyle göreceksin..."Çok tanınmış bir Alman ezgisi olan "En Güzel Rab İsa" Rab'bin bu yönünü vurgular:

Doğanın hakimi, en güzel Rab İsa,
Tanrı ve İnsan Oğlu olan Sen,
Seni seviyorum
Seni övüyorum
Ruhumun sevinci, görkemi ve tacısın Sen.

Baharın çiçekleriyle donanmış
Çayırlar güzeldir, ormanlar ise daha da güzel
İsa hepsinden güzeldir
İsa hepsinden güzel
O, dertli yürekleri coşturur.

Güneş ışığı güzeldir; ay ışığı ve
Göz kırpan yıldızlar daha da güzel
İsa'nın ışığı daha parlaktır
İsa'nın ışığı daha saftır
Cennetteki tüm meleklerden

Harika Kurtarıcı! Ulusların Rab'bi!
Tanrı'nın Oğlu; İnsan Oğlu!
Görkem ve yücelik,
Hamtlar ve övgüler,
Sonsuza dek senin olsun.

(“Schönster Herr Jesus” 1677)

Eğer Tanrı'nın güzelliğe olan sevgisi Kendi Yaratılışının parçası olan bir kar tanesinde, bir zambakta, orkidede ve sayısız renkteki çiçek goncalarında ya da muhteşem renklerle bezenmiş kuşların tüylerinde açıkça belli oluyorsa, cennetin de önemli bir özelliğinin güzellik olması gerekir!

Birçok insan güzelliği bu dünyada arar. Estetik cerrahlar günümüzde oldukça revaçtadır. Güzelleşmeye katkı sağlayıcı ve/ya da güzelliği koruyucu sayısız ürünlerin imal edildiği büyük bir endüstri dalı vardır. Buna rağmen Dünya Güzellik Kraliçeleri bile, bir gün güzelliklerinin yok olduğunu görürler. Bu dünyadaki her şey geçicidir (Rom.8:20).

Avusturya İmparatoriçesi Elizabeth, diğer adıyla Sissi (1837-1898), 19. yüzyılda Avrupa'nın en güzel kadını olarak ün yapmıştı. Kendini o kadar beğeniyordu ki, on üç yaşından sonra portresinin yapılmasına ya da fotoğrafının çekilmesine müsaade etmedi. Alman yazar Annelie Fried şöyle ifade eder: “Kadın televizyon yıldızları kırk yaşında mesleklerine veda ederler. Daha uzun süreli çalıştıkları takdirde izleyiciler oturma odalarından onların kırışıklıklarını saymaya başlar.”

Cennet ise dünyanın aksine sonsuz güzelliğin hakim olduğu bir yerdir. Oraya giden herkes sonsuza dek güzel kalacaktır. Bizler İsa Mesih'e benzer olacağımız zaman (1Yu.3:2), O'nun güzelliğini de alacağımızı biliyoruz. Bizim algıladığımız şekliyle dünyasal “sonsuz gençlik” kavramı, bu göksel mükemmelliği tarif etmek için yetersiz kalır.

C5. Cennet yaşamlarımızın tatmin olacağı yerdir

Dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğu yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Her gün kırk bin çocuk yetersiz beslenme nedeniyle ölmektedir. Bazıları ise zengindir; canlarının istediği tüm dünyasal varlıklara sahip olabilirler ama yine de mutsuzdurlar. Birçoğu depresyon ve endişenin pençesindeki ya da her şeyden sıkılmışlardır.

İsa Mesih insanın fiziksel ve ruhsal gereksinimlerinin farkındaydı “Kalabalıkları görünce onlara acıdı. Çünkü çobansız koyunlar gibi şaşkın ve perişandılar” (Mat.9:36). İsa Mesih insanlara özellikle bu konuda yardım etmek ister, bu nedenle Yuhanna 10:10 ayetinde gelişinin temel nedenini şöyle açıklar: “... Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim.”

İsa Mesih'e iman etmek (O'na dönmek) bu dünyadaki yaşamlarımızı temelden değiştirir, öyle ki artık eski ve yeni yaşamın arasındaki farkı ayırt edebiliriz (Rom.6:4; Kol.2:6; 1Pe.4:3). Fakat yaşamlarımız ancak cennette gittiğimizde tam anlamıyla yerine gelmiş olacaktır. Ancak oradayken, gerçek yaşamın kalitesinin ne olduğunu ilk kez olarak anlayacağız.

Bir eleştirmen, bir bulutun üzerinde oturup on binlerce yıl harp çalmayı asla düşünemediğini söylemişti. Onun bu sözleri ölümden sonra yaşamın hayal ürünü bir betimlemesidir ve Kutsal Kitap'ta yer almaz.

Cennet, bol yaşamdır. Kıtlık cennette olmayan bir olgudur. Oradaki hiçbir şeyin geliştirilmeye gereksinimi yoktur. Her şey kusursuzdur. Orada can sıkıntısı da olmayacaktır, çünkü cennet eksiksizdir ve tatmin edici bir yaşam sunar.

Cehennem tatmin edilmemiş arzuların yaşanacağı bir yer olarak tanımlanabilir. Cennette ise istekler ve arzular artık olmayacaktır. Bu dünyasal arzularımızın hepsinin cennette tatmin olacağı anlamına gelmez. Bizler cennetin zenginliklerine paydaş olacağız ki -bu zenginlikleri hayal etmek bile olanaksızdır- bu zenginlik tüm dünyasal arzularımızı gereksizleştirecektir.

Dünya üzerinde güzel anlar yaşadığımızda bunların kaybolmasını istemeyiz. Goethe şöyle yazar: "Gitme, kal! Sen ne kadar güzelsin!" Kameralar geçmiş anları yakalayabilir, fakat yaşamı temsil edemezler. Öte yandan, cennet ise *sonsuzluk dek sürecek bir eşzamanlılık* olarak tanımlanabilir. Orada hiçbir şey ölümlle sınırlandırılmamıştır. Her şey kalıcıdır.

Bu dünya üzerinde, tek bir zamanda tek bir yerde bulunabiliriz. Her hareketimiz bizi sevdiğimizimizden uzaklaştırır. "Hoşça kal" demek çoğu zaman çok acı gelebilir. Cennette ise asla "hoşça kal" demek zorunda kalmayacağız.

C6. Cennet bizim evimizdir

Günümüzün mimarları sürekli olarak yeni tip binalar tasarlamaya uğraşırlar. Sydney Opera Binası'nın mimarı Jörn Utzon'un ilham kaynağı soyulmuş bir portakal olmuştu. Semaya yükselen heybetli gökdelenlere hayran kalırız. Bir mimar şöyle yazar: "Mimarî, sanatın gereklerini teknik mükemmellikle birleştirir. Mimarî, insanın sonsuzluk arzusunun dışı vurumudur. Çin Seddi

ve Gize Piramitleri gibi mimari harikaları, insan elinden çıkan en kalıcı eserler arasındadır.”

Kuzey Denizi'ndeki Juist Adası'ndaki 19. yüzyıldan kalma kaplıca merkezi büyük bir yenileme çalışmasının ardından 1998 yılında tekrar hizmete açıldı. “Deniz Kıyısındaki Beyaz Şato” adındaki bu çok özel bina, yüksekçe bir tepenin üzerinde inşa edilmiştir ve deniz yoluyla adaya gelenlerin gözüne ilk çarpan manzaradır. Tesislerde balo salonu, restoran, bar, çocuklar için ayrı bir bölümüm bulunduğu beş yıldızlı otelin yanı sıra özel daireler de bulunmaktadır. Seksen metre karelik bu daireler \$850,000 gibi çok yüksek bir fiyatla satılmaktadır. Buna rağmen, en pahalı dairelerde bile deniz manzarası ve güneş ışığı bir arada bulunmamaktadır. Kuzeye bakan dairelerin deniz manzarası vardır ama direkt güneş ışığı almazlar. Öte yandan, güneş gören bir daire tercih ederseniz deniz manzarasından vazgeçmek zorunda kalırsınız. Böylesine muhteşem ve pahalı bir yerde bile her şeye sahip olamamak oldukça şaşırtıcıdır.

Öldükten sonra İsa Mesih tarafından tasarlanmış olan bir evde yaşayacağız. Evrenin Yaratıcısı'nın eserini hiçbir dünyasal mimar hayal edemez bile. İsa Mesih, Yuhanna 14:2-3'de şöyle bildirir: “Babamın evinde yaşanacak çok yerler vardır. Öyle olmasa size söyledim. Çünkü size yer hazırlamaya gidiyorum. Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olursunuz diye yine gelip sizi yanıma alacağım.”

İsa Mesih iki bin yılı aşkın bir süredir bizim evimizi hazırlamaktadır. Bu ev çok harika bir şey olmalı! Göklerdeki evimiz, Juist Adası'ndaki kaplıca merkezinde sağlanan tüm dünyevi konforlardan çok daha üstün nitelikte olacaktır. Yaratılış'taki bir tek kar tanesi, bir meşe yaprağı bile eşsiz yaratılmışsa, İsa Mesih'in bizim için hazırlayacağı ev de çok daha eşsiz ve benzersiz olacaktır! Üstelik her ev içinde yaşayacak olan için özel olarak hazırlanacak, birbirinin tekrarı olmayacaktır. Cennette, hiç batmayan bir güneşin altında sonsuza dek bir yere sahip olacağız.

C7. Cennet egemenlik süreceğimiz yerdır

Cennet sevinç ezgilerinin söylendiği ve sonsuz bir mutluluğun yaşandığı yer olacaktır: “Artık gece olmayacak. Ne ıra ışığına, ne de güneş ışığına gereksinmeleri olacak. Rab Tanrı onlara ışık olacak ve sonsuzlara dek egemenlik sürecekleler” (Va.22:5).

Luka 19:11-27 bölümünde aktarılan Güvenilirlik Sınavı, benzetmesinde, her köleye birer mina verilir ve bu parayı işletmeleri istenir. Bir köle aldığı parayı on katına, bir diğeri ise beş katına çıkarmayı başarır. İsa Mesih yargılarken birinci köleye şöyle der: “Aferin, iyi köle!... ‘Küçücük bir işte güvenilir olduğunu gösterdiğin için sen on kent üzerinde yetkili olacaksın” (Luk.19:17). İkinci köle geldiğinde o da hak ettiğini alır: “Sen beş kent üzerinde yetkili olacaksın” (Luk.19:19).

Bütün bunlardan, öldükten sonra hüküm sürme yetkisinin bizlere verileceği sonucunu çıkartabiliriz. Sorumluluğumuza verilecek alanların büyüklüğü eşit olmayacaktır. Bu sorumluluk alanları Tanrı'nın Egemenliği için dünyada ettiğimiz hizmetlere göre belirlenecektir. Cennette İsa Mesih ile birlikte hüküm süreceğiz. Sonsuza dek sürecekle olan bir hakimiyetin ortakları olacağız.

C8. Cennet İsa Mesih'in olduğu yerdır

Tarihi toplantıların bazen çok geniş kitleleri etkileyen sonuçları olabilir. Örneğin porselen yapımı, fizikçi Tschirnhaus ile simyacı Johann Friedrich Böttger'in bir toplantısının sonucunda bulunmuştur. Günümüzde bile, özellikle eğer Tanrı el koymuşsa, hiç beklenmedik bir toplantıdan çok şaşırtıcı sonuçlar elde edilebilir. Daha önce birbirlerini hiç tanımayan iki kişi bir araya gelirler. Bir konuda ortak bir anlayışa varırlar, bu doğrultuda hareket ederler ve bundan çok önemli sonuçlar doğabilir.

Son derece önemli sonuçları ve geniş etkileri olan tek toplantı ise, insan ile Tanrı arasında gerçekleşendir. Çünkü o insan İsa Mesih'te sonsuz yaşama kavuşur. Kutsal Kitap'ta bu tür top-

lantılardan sıkça söz edilir. Eriha'daki vergi görevlisi Zakay, İsa Mesih'e iman eder ve yaşam tarzını değiştirir (Luk.19:1-10). Etiyopyalı saray görevlisi ise Tanrı'yı Yeruşalim'de ararken, O'nu çölde bulur. Kurtuluşundan emin olduktan sonra, yoluna sevinç içinde devam eder (Elç.8:26-39). Bir zamanlar Mesih imanlılarına zulmeden Pavlus ise tüm zamanların en büyük müjdecisi olur (Elç.26:12-18). Yüreğini O'na açan her insan İsa Mesih'le ile farklı ve eşsiz bir biçimde tanışabilir. O'nunla karşılaşma yürekliliğini gösterenler, cennete kabul edilme ödülünü hak ederler.

İsa Mesih, Yuhanna 17:24'de Babası'na şöyle seslenir: "Baba, bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını ve benim yüceliğimi, bana verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum. Çünkü dünyanın kuruluşundan önce sen beni sevdin." Bu dilek cennete tamamlanacaktır. Bizler orada O'nunla sonsuza dek birlikte olacağız. İmanımız tam olarak açığa çıkınca, yerini büyük bir hayranlık alacaktır. Saba kraliçesi Süleyman'ın sarayına geldiğinde hayretle şöyle bağırır: "... Büyük bilgeliğinin yarısı bile bana anlatılmadı. Duyduklarımdan daha üstünsün" (2Ta.9:6). Bu hayret ifadesi Tanrı'nın krallığına girdiğimizde daha uygun olacaktır. Dünyadaki yaşamımızda yanıtlarını bulmaya çalıştığımız önemli sorular hâlâ mevcuttur. Orada İsa Mesih ile birlikte olduğumuzda ise her şey açıklığa kavuşacaktır: "O gün bana hiçbir şey sormayacaksınız..." (Yu.16:23).

Tanrı'nın ve İsa Mesih'in huzurunda "Artık gece olmayacaktır" (Va.22:5). Uykuya da gerek kalamayacağı için orada yatak da olmayacaktır. Güneş sonsuza dek parlayacaktır. Fakat bu parlayan ışığın kaynağı bir gök cisim olmayacaktır. Yaratılmış olan hiçbir güneş sonsuza dek parlamaz; "Kentin, güneş ya da ay tarafından aydınlatılmaya gereksinmesi yoktur. Çünkü Tanrı'nın görkemi onu aydınlatıyor. Kuzu (= İsa Mesih) da onun çırasıdır" (Va.21:33). Peygamber Yeşaya, Tanrı'nın krallığındaki bu sonsuz güneşi şöyle anlatır: "Gündüz ışığın güneş olmayacak artık, ay da aydınlatmayacak seni; çünkü RAB sonsuz ışığın, Tanrının görkemin olacak. Artık güneşin batmayacak, ayın çekilmeyecek, çünkü RAB sonsuz ışığın olacak, sona erecek yas günlerin" (Yşa.60:19-20).

Yaz aylarında binlerce insan parlayan güneşten faydalanmak için sahillere akın eder, ancak birçoklarının tek kazancı ciddi güneş yanıkları ve deri kanserine yakalanma riski olur. Bu yüzden kullandıkları koruyucu kremlerin güneşin zararlı etkilerinden yeterince koruyup korumadığını düşünürler ve endişe ederler. Oysa cennetteki sonsuz güneş bize iyi gelecektir ve asla yakmayacaktır. Bu dünyanın çöllerinden tanıdığımız o kavurucu güneşe hiç benzemeyecektir (Va.7:16).

C9. Cennet İsa Mesih'e benzer olacağımız yerdirdir

Kutsal Kitap'ta şöyle yazar: “Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ne var ki, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz” (1Yu.3:2).

Bu ayetin anlamı nedir? İnsan, Tanrı'nın suretinde yaratılmıştı fakat bu kimliğini Düşüş sırasında yitirmişti. Kutsal Kitap'ta İsa Mesih şöyle betimlenir: “Oğul, Tanrı'nın yüceliğinin parıltısı ve O'nun varlığının öz görünümüdür” (İbr.1:3). Eğer cennette İsa Mesih'e benzer olacaksak, o zaman bizler de Tanrı'nın yüceliğinin parıltısı ve O'nun varlığının tıpatıp benzeri olacağız.

Farklı bireyler olarak kendimize özgü kişiliklerimiz olacak, fakat fiziksel niteliklerimiz (güzellik, yücelik, biçim, fiziksel kusursuzluk) açısından İsa Mesih'e benzeyeceğiz (Flp.3:21). Sahip olacağımız bu bedenler zaman ya da mekanla sınırlı olmayacaktır (Yu.20:19).

Bu dünyadaki yaşamımızda bizimle aynı düşünceleri ve inançları paylaşan insanlarla nadiren karşılaşırız. Ama karşılaştığımızda da, o kişiyle yaptığımız konuşmadan büyük zevk alır ve zamanın nasıl geçtiğinin farkına varmayız. Konuşulanlar teşvik edici ve değerlidir. Karşımızdakinin sözleri bizi daha önce hiç aklımıza gelmeyen yeni düşüncelere yöneltir.

Cennette İsa Mesih ile düşüncede birleşeceğiz. O'nunla iletişim

varlığımızın ayrılmaz bir unsuru olacak. Tüm dünyasal sorularımız yanıtlandıktan sonra bile üzerinde düşüneneğimiz sınırsız yeni şeyler olacak. Bizi sevenlerin hakkımızda daha çok şeyler öğrenmek istemesi gibi, biz de sonu olmayan Tanrı'nın Egemenliğini (Yşa.40:28) ve İsa Mesih'i daha fazla tanımak ve bilmek için büyük istek duyacağız (Kol.2:3). Tanrı insanı yarattıktan hemen sonra ona hayvanlara ad koyma görevini verdi (Yar.2:19-20). Bu Rab'bimizin aynı yaratıcı ilişkiyi cennette de sürdürüleceğini göstermiyor mu? Cennetteki iletişim bir ansiklopedi dolusu bilgi alış-verişi değil, sürekli olarak zenginleştiren bir diyalog niteliğinde olacaktır.

C10. Cennet hasretle beklenmesi gereken özel bir yerdirdir

İsa Mesih'in bildirilerinin içeriğine baktığımızda, bir olguyu gözden kaçırmamız olanaksızdır. O devamlı olarak bizleri cennete davet eder. İsa Mesih öğretisine, "Zaman doldu", "Tanrı'nın Egemenliği yaklaştı. Tövbe edin, Müjde'ye inanın!" sözleriyle başlar (Mar.1:15). İsa Mesih çeşitli benzetmelerle cenneti bize anlatmaya çalışır. "Göklerin Egemenliği":

- "tarlasına iyi tohum eken adama benzer" (Mat.13:24).
- "bir adamın alıp tarlasına ektiği hardal tanesine benzer" (Mat.13:31).
- "tüm hamuru kabartmak için üç ölçek una karıştırdığı mayaya benzer" (Mat.13:33).
- "tarlada saklı bir defineye benzer" (Mat.13:44).
- "güzel inciler arayan bir tüccara benzer" (Mat.13:45).
- "bir ağa benzer" (Mat.13:47).
- "oğlu için düğün şöleni hazırlayan bir krala benzer" (Mat.22:2).

İsa Mesih'in Zakay ile yaptığı konuşma sonsuz kurtuluşa dair bir bildiri ile sona erer: "Bu ev bugün kurtuluşa kavuştu... Nitekim İnsanoğlu, kaybolmuş olamı arayıp kurtarmak için geldi" (Luk.19:9-10).

İsa Mesih çocuklara bu dünyada kolay bir yaşamı değil, cenneti vaat eder: "Bırakın, çocuklar bana gelsin, onlara engel olmayın!" dedi. "Çünkü Tanrı'nın Egemenliği böylelerindir" (Luk.18:16).

İsa Mesih felçli adamı gördüğünde ona ilk önce "Kalk, yürü" demez, "günahların bağışlandı" der (Mat.9:2). Burada bir kez daha günahtan kurtulmanın cennetin ön koşulu olduğunu ve İsa Mesih için son derece önem taşıdığını açıkça görüyoruz.

Günümüzde çok farklı biçimlerde alıntı yapılan Dağdaki Vaaz'ın ana konusu cennettir:

- "Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere! Göklerin Egemenliği onlarındır" (Mat.5:10).
- "Siz önce O'nun egemenliğinin ve O'ndaki doğruluğun ardından gidin, o zaman size tüm bunlar da verilecektir" (Mat.6:33).
- "Dar kapıdan girin. Çünkü kişiyi yıkıma götüren kapı geniş ve yol enlidir. Bu kapıdan girenler çoktur. Yaşama götüren kapı ise dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır" (Mat.7:13-14).

İsa Mesih'in öğrencileri müjdeleme seyahatinden yeni dönmüşlerdir, kötü ruhların bile kendilerine boyun eğdiğini öğrenmek onları sevindirmiştir. İsa Mesih onlara sevinmeleri için çok daha önemli bir nedenin var olduğunu hatırlatır: "Bununla birlikte, ruhların size boyun eğmesine sevinmeyin, adlarınızın gökte yazılmış olmasına sevinin" (Luk.10:20). İsa Mesih sevinmeleri gereken bu konuya salt öncelik tanır. 1.Petrus 1:8 ayeti de bu konuyla ilgilidir: "... sözle anlatılamayacak yüce bir sevinçle coşuyorsunuz."

Eğer tek bir kişiye bile olsa yücelik yolunu gösterebilirsek, bu göklerde büyük bir sevincin yaşanmasına neden olacaktır: "Size şunu söyleyeyim, aynı şekilde Tanrı'nın melekleri de tövbe eden bir tek günahkâr için sevinç duyacaklar" (Luk.15:10).

Bunun anlamı şudur:

- Tanrı'nın çocuklarının en önemli görevi insanları cennete yönletecek Tanrı Sözü'nü duyurmaktır. Bu göksel görev hâlâ en büyük önceliğe sahiptir.
- İsa Mesih'in geri dönüşüne dek, kalıcı hedef Kutsal Kitap'ın vaaz edilmesi ve ruhsal önderlik olarak kalmalıdır.
- Göklerde bir evimiz olduğunu bilmek (Flp.3:20) yaşamımızın özünü teşkil etmelidir; bu sevincimizi diğer insanlara da aktarmamız gerekir.

EK BÖLÜM

Kutsal Kitap Açıklamaları

Aşağıdaki bölümde Kutsal Kitap'ı anlamak için gerekli olan en önemli ilkeler ele alınacaktır. Kolaylık sağlaması amacıyla konular alt başlıklar ve bölümlere ayrılmıştır.

I. Kutsal Kitap'ın Temel İlkeleri

Bilim alanında, belirli bir konu üzerinde bilgi edinebilmek için başlangıç koşullarının formüleştirilmesi, yani temel ilkelerin belirlenmesi gerekir. Bilgi edinimi tümüyle bu temele dayandırılır. Bu yöntem Kutsal Kitap'ın kendine özgü niteliği nedeniyle tam anlamıyla Tanrı Sözü'ne uygulanamasa da, yine de en temel ilkeler bir araya getirilebilir. Bu ilkeler Kutsal Kitap çalışmaları için temel teşkil ederler. Bu nedenle, özellikle bu konuda fazla bilgi sahibi olmayanlar için önemli ölçüde yarar sağlarlar. Bu temel ilkeler, "Kitapların Kitabı'nı" anlamınızı olabildiğince kolaylaştıracaktır. Aşağıdaki temel ilkelerin başlangıç bölümlerinde kısa bir açıklama yer alır. Ardından bu açıklamayı doğrulayan geniş kapsamlı Kutsal Kitap alıntılarına yer verilir. Bu bölümde Kutsal Kitap'la eşanlamlı olan diğer terimlere oldukça sık yer verilmiştir. Örneğin: Mesih ile ilgili Söz (Rom.10:17), Tanrı Sözü (Mat.15:6), RAB'bin Buyruğu (1Sa.15:23), RAB'bin Kitabı (Yşa.34:16), Kitap (Yer.30:2), Yazı; Kutsal Yazılar (Luk.4:21; Mat.21:42, 2Ti.3:15), Eski ve Yeni Antlaşma (2Ko.3:14; Luk.22:20).

I.1. Kutsal Kitap'ın Kaynağı (İlke = İ)

İ10: Kutsal Kitap, Tanrı tarafından açıklanan ve yetkilendirilen tek yazılı bilgi kaynağıdır. "İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki: 'Sana bildirdiğim bütün sözleri bir kitaba yaz'" (Yer.30:2). Yüceltilmiş Rab İsa şöyle buyurur: "Bunları yaz!" "Çünkü bu sözler güvenilir ve gerçektir" (Va.21:5). Kutsal Kitap'tan ne bir sözcük çıkarılabilir ne de bir sözcük eklenebilir (Yas.4:1-2; Va.22:18-19). Bu nedenle, "sözde" vahiy olan diğer kitapların hiçbiri (Mormonların

Kitabı, Müslümanların Kuranı) Tanrı esini değildir. Galatyalılar 1:18 ayetinde Kutsal Kitap vahyinin eşsizliği vurgulanır ve müjde bildirisinin herhangi bir şekilde değiştirilmesinin yaratacağı sonuç açıklanır: “Biz ya da gökten bir melek bile, size bildirdiğimiz müjdeye ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona!”

İ11: Son çözümlemede bile, insan hâlâ Kutsal Kitap’ın nasıl oluştuğunu tam anlamıyla kavrayamaz (Luk.1:1-4). Söz’ün Tanrı’dan Kutsal Kitap yazarlarına nasıl aktarılmış olduğu çözülemeyen bir gizemdir. “İşte sözlerimi ağzına koydum” (Yer.1:9), “Ben bu müjdeyi insandan almadım, kimseden de öğrenmedim. Bunu bana İsa Mesih açıkladı” (Gal.1:12) gibi ifadeler bize çok açık bir biçimde Kutsal Kitap’ın tanrısal bir (bilgi) kaynağı olduğu kanaatini edindirir. Yazarların Kutsal Kitap içeriğini ne şekilde aldıkları ise bir gizem olarak kalır.

İ12: *Kutsal Kitap’ın tanrısal boyutu:* Kutsal Kitap’ın kaynağı ve yaratıcısı Tanrı’dır. 2.Timoteos 3:16 ayetine göre tüm Kutsal Yazılar Tanrı esinidir (Grekçesi “theopneustos = Tanrı ve Kutsal Ruh tarafından verilen, Tanrı tarafından üflenen). Bu bilgilerin kaynağı üçlü Birlik, yani Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’tur.

a) *Baba Tanrı:* “Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez ve çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeyin mirasçısı olarak belirlediği ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğluyla bize seslenmiştir” (İbr.1:1-2).

b) *İsa Mesih:* “Bunları söyleyeni reddetmemeye dikkat edin. Çünkü onlar yeryüzünde kendilerini uyararı reddettiklerinde nasıl kurtulamadırlarsa, göklerden bizi uyarandan (İsa Mesih’ten) yüz çevirirsek, bizim kurtulamayacağımız daha da kesindir” (İbr.12:25).

c) *Kutsal Ruh:* “Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insanın isteğinden kaynaklanmadı. İnsanlar Kutsal Ruh tarafından yöneltilerek Tanrı’nın sözlerini ilettiler” (1Pe.1:21).

İ13. *Kutsal Kitap'ın insani boyutu:* Tanrı Sözü bizlere toprak kaplarda sunulur, yani Tanrı'nın gizemli yollarına dair ilahi düşünceler, O'nun sevgisinin ve merhametinin kavranılamazlığı insan dilinin sınırlı ifadeleriyle aktarılır. Bununla birlikte sözcükler “ruh ve yaşama” doludur (Yu.6:63).

1.2. Kutsal Kitap'ın Gerçekliği

İ20: *Kutsal Kitap'ın değişmez gerçekliği:* “Senin sözün gerçektir” (Yu.17:17). Bu nitelik Eski Antlaşma'da doğrulanır: “Tanrı insan değil ki, yalan söylesin; insan soyundan değil ki, düşüncesini değiştirsin. O söyler de yapmaz mı? Söz verir de yerine getirmez mi?” (Say.23:19). İsa Mesih Yuhanna 14:6'da gerçeğin Kendisi olduğunu bildirir. Alman yazar Manfred Hausmann (1898-1986) gerçeğin doğasını şöyle açıklar: “Gerçek, salt doğruluktan ölçülemez derecede daha büyük ve daha derindir.”

İ21: *Tanrı Sözü ve İsa Mesih arasındaki bütünlük:* İsa Mesih ve Tanrı Sözü arasında insan zihninin tam olarak kavrayamayacağı bir bütünlük vardır (Yu.1:1-4, Va.19:13). İsa Mesih dünyaya hem Tanrı Oğlu hem İnsan Oğlu olarak geldi: “Ama yüceliğinden soyunarak kul özünü aldı ve insan benzeyişinde doğdu. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı” (Flp.2:7-8). **Fakat** diğer insanların aksine, O'nun hiçbir günahı yoktur (ya da tümüyle günahsızdır). Aynı durum Kutsal Kitap için de geçerlidir. Kutsal Kitap dıştan bakıldığında çeşitli edebi üsluplar içeren diğer kitaplar gibi görünse de, onların aksine Tanrı'nın Sözü'dür ve tümüyle kusursuzdur (Özd.30:5); yanılmaz ve mutlak bir doğruluğa sahiptir (Mez.119:160).

İ22: *Kutsal Kitap'ta gerçek açısından niteliksel farklılıklar yoktur:* Kutsal Kitap'ın gerçeklik niteliği kısımlarına ve yazarlarına göre farklılıklar göstermez. Eski Antlaşma, Yeni Antlaşma ile farklılık sergilemez, yani anlatımların birbirleriyle çelişkili olduğu ileri sürülemez. Aynı şekilde Yeni Antlaşma'nın ilk dört kısmı (Müjde bildirisi) ile Elçi Pavlus'un mektuplarının arasın-

da da herhangi bir çelişki olduğu iddia edilemez. Çünkü Kutsal Yazı'ların tümü Tanrı esiniyle kaleme alınmıştır (Gal.1:12). Bununla birlikte, bildirilerin anlam derinliği ve birbiriyle ilişkisi her zaman aynı düzeyde kalmaz. Bu yüzden Yuhanna 3:16'daki kurtuluş anlatımının önemi, Elçilerin İşleri 27:12'deki yolculuğunun ayrıntılarıyla karşılaştırılmaz. Aynı şekilde, Yaratılış 1. bölümünde aktarılan yaratılış anlatımının, Ezra 2. bölümde verilen sürgünden İsrail'e dönen Yahudi halkının listesinden oldukça farklı bir konumu vardır.

1.3. Kutsal Kitap Gerçeklerinin Sınanması

İ.30: *Kutsal Kitap gerçekleri belli bir dereceye kadar sınanabilir:* Tanrı körü körüne iman etmemizi beklemez. Bu yüzden bizlere O'nun Sözü'nü sınavacağımız ve gerçeği saptayacağımız güvenilir ölçütler (ölçme çubukları) vermiştir.

1. Yaşamımızda: İsa Mesih, Söz'ün kendi yaşamımızda uygulanarak sınanabileceğini bildirir: "İsa onlara, 'Benim öğretim benim değil, beni gönderenindir' diye karşılık verdi. 'Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı'dan mı olduğunu, yoksa kendiliğinden mi konuştuğumu bilecektir'" (Yu.7:16-17).

2. Özgürlüğümüzde: İsa Mesih sapkın öğretilerin (ideolojiler ve tarikatlar insanı tutsak eder) kişiyi tutsak ettiğini; oysa O'nun düşüncelerinin kabul edilmesi ve yaşamda uygulanmasının insanı özgür kıldığını öğretir: "Eğer benim sözüme bağlı kalırsanız, gerçekten öğrencilerim olursunuz. Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak" dedi (Yu.8:31-32).

3. Kabul ederek: Bir portakalın tadı nasıl ancak yenildiğinde anlaşılabilirse, Kutsal Kitap'ın gerçeği de ancak onu okumaya ve kabul etmeye gayret gösteren kişilerce kolaylıkla anlaşılabilir. Tartışmalar ve savlar, Kutsal Kitap çalışmasının yerine geçemez. Veriyahılar bu konuda örnek bir davranış sergiler: "Veriya'daki Yahudiler, Selanik'tekilerden daha açık fikirliy-

diler. Tanrı sözünü büyük ilgiyle karşılayarak her gün Kutsal Yazıları inceliyor, öğretilenlerin doğru olup olmadığını araştırıyorlardı” (Elç.17:11).

4. Sonuçlar: Tanrı Sözü’ne göre yaşayan ve O’nun uyarılarını/ öğütlerini dikkate alan herkesin yaşamında olumlu gelişmeler açıkça görülecektir (ayrıca bakınız KKS2 soru ve yanıtı): “Yasa Kitabı’nda yazılanları dilinden düşürme. Tümünü özenle yerine getirmek için gece gündüz onu düşün” (Yşu.1:8).

5. Tanrı Sözü’nü dinlemekle: Tanrı’nın, Kendi Sözü’nün vaaz edilmesini dinleyen herkese özel bir vaadi vardır. Tanrı Sözü’nü açık bir yürekle dinleyen herkes inanacaktır: “Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih’le ilgili sözün yayılmasıyla olur” (Rom.10:17).

6. Kendi günahkar doğamız: İnsanın benliğe dayalı günahkar doğasıyla ilgili olan Kutsal Kitap bölümleri, varlığımızın özüne diğer bölümlerden daha gerçekçi bir şekilde hitap eder. Açık yüreklilikle ve dürüstçe düşünenler, Kutsal Kitap’ın kişisel teşhislerinin doğru olduğunu fark edecektir: “... Hiç ayırım yoktur. Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı” (Rom.3:22-23). 1.Yuhanna 1:8 ayetinin kendileri için geçerli olmadığını iddia edecek tek bir kişinin bile bulunmadığını zannediyorum: “Günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız ve içimizde gerçek olmaz.”

Not: Kutsal Kitap gerçeğinin sadece Tanrı Sözü’ne itaat edenler tarafından anlaşılabilirliği dikkate değer bir noktadır. Kutsal Kitap’a, benliklerini konunun dışında tutarak, salt düşünsel düzeyde yaklaşanlar Kutsal Kitap gerçeğinin erişilmez olduğunu göreceklere (1Ko.1:19). Bu konuda, inandırıcı matematiksel hesaplamalar (bakınız KKS1 sorusu ve yanıtı) yardımcı olabilir, fakat iman konusunda atılacak adım kişisel bir karara bağlıdır. Tanrı’nın vaatleri ya imanla kabul edilebilir ya da inançsızlıkla reddedilebilir.

1.4. Kutsal Kitap'ın Konusu

İ40: *Kutsal Kitap İsa Mesih'i anlatır:* Bu gerçek sadece Yeni Antlaşma için değil Eski Antlaşma için de geçerlidir. İsa Mesih öğretilerinde Eski Antlaşma'dan şöyle söz eder: “Kutsal Yazıları araştırıyorsunuz. Çünkü bunlarda sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz. Bana tanıklık eden de bu yazılardır!” (Yu.5:39). Bizler Yeni Antlaşma aracılığıyla Eski Antlaşma'ya erişebiliriz, çünkü Kutsal Yazılar İsa Mesih'ten söz eder. İsa Mesih bu gerçeği öğrencilerine Emmaus yolunda öğretir (Luk.24:13-35). Kutsal Kitap'ın temel amacı, Yuhanna 20:31 ayetinde vurgulanmıştır: “Ne var ki yazılanlar, İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edesiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır.”

İ41: *Kutsal Kitap bu dünyayı ve öteki dünyayı anlatır* (Yuhanna 3:12): Bu dünya ile ilgili konulara örnek olarak verilebilecekler: Tarihi olaylar, yolculuk anlatımları, kişilerin başından geçen olaylar, yasalar, insanın farklı ruh hallerinin anlatılması, soyağaçları, aile tarihçeleri, müjdeleme anlatımları, günlük yaşamla ilgili sorular ve bilimsel veriler. Bunların dışında, Kutsal Kitap sık sık yüreklerimizi göksel değerlere (Mat.6:33; Kol.3:2) yani Tanrı'ya, İsa Mesih'e, Kutsal Ruh'a, Tanrı'nın Egemenliğine, diriliş ve Yargı günü'ne, cennete ve sonsuzluğa yöneltmemizi sağlar.

İ42: *Kutsal Kitap insanı en gerçekçi şekliyle tanımlar:* Kutsal Kitap'taki erkekler ve kadınlar birer kahraman gibi yüceltilmezler. Tüm zayıflıkları, kusurları ve kabahatlerinin yanı sıra örnek davranışları da büyük bir açık sözlülükle anlatılır. “[Tanrı'nın] gönlüne uygun bir adam olarak gördüğü” Davut'un kabahatinin bile üstü örtülmez (2Sa.11.bölüm; Elç.13:22).

İ43: Kutsal Kitap'ta açıklananlar, üzerinde yaşadığımız bu dünyayı ve zamanı anlamamızın tek anahtarıdır: Kutsal Kitap tüm bilginin temel kaynağıdır; başka hiçbir şey onun yerini alamaz. Geçmişin şu üç olayı -Yaratılış, Düşüş ve Tufan- bilinmezlikten

gelindiği takdirde, şimdiki zamanın anlaşılmasına olanak yoktur. Bu gerçeğin beş alt-ilkesi vardır:

1. Geçmiş, şimdiki zamanı anlayabilmemiz için gerekli olan tek yoldur: Bu bildiri, evrimciler tarafından ileri sürülen savların tam karşıtıdır. Evrimciler günümüzdeki gözlemsel verilerden yol çıkarak istendiği kadar geriye dönük çıkarımlar yapılabileceğini iddia ederler.

2. Yaratılış yalnızca iman sayesinde anlaşılabilir : “İman sayesinde anlıyoruz ki, evren Tanrı'nın buyruğuyla yaratıldı. Şöyle ki, görülen şeyler görünmeyenlerden oluştu” (İbr.11:3). Yaratılış'ın çeşitli unsurları sayısız ayetlerle doğrulanır:

- Tanrı'nın Sözü ile: Mez.33:6; Yu.1:1-4; İbr.11:3
- Tanrı'nın gücüyle: Yer.10:12
- Tanrı'nın bilgeliğiyle: Mez.104:24; Özd.3:19; Kol.2:3
- Tanrı'nın Oğlu aracılığıyla: Yu.1:1-4 ve 1:10; Kol.1:15-27; İbr.1:2b
- İsa Mesih'in Kendine özgü doğasıyla: Mat.11:29; Yu.10:11 ve 14:27
- Başlangıçta hiçbir madde olmaksızın: İbr.11:3
- Zaman kavramı olmadan: Mez.33:6

3. Ölüm ilk insanın günahının sonucudur: (Yar.2:17 ve 3:17-19); Rom.5:12, 5:14 ve 6:23; 1Ko.15:21).

4. İnsanın günahı ve bunun sonuçları tüm yaratılışı etkilemiştir (Rom.8:20,22). Biyolojideki zararlı yapılar (Örneğin: hastalıklara neden olan bakteriler, parazitler; zehirli yılanlar ve örümcekler; yırtıcı hayvanlar; etobur bitkiler ve zorluklar “topraktaki diken ve çalılar” [Yar.3:18]), Düşüş dikkate alınmadığı takdirde açıklanamazlar. Gözlenebilir evrensel bozulmanın nedeni de bundan kaynaklanmaktadır.

5. Yeryüzünün şimdiki jeolojik yapısı Nuh Tufan'ı olmaksızın açıklanamaz.

I.5. Kutsal Kitap Bildirileri

İ50: Kutsal Kitap'ta önemsiz olan hiçbir bilgiye verilmemiş olsa da, *tüm bildirileri aynı öneme ve derinliğe sahip değildir.* Örneğin; Yuhanna 3:16 ile Elçilerin İşleri 18:1 ayetleri karşılaştırılırsa, bu konu hemen fark edilebilir. (Bakınız İ22).

İ51: *Kutsal Kitap bize gerekli olan bütün temel gerçekleri içerir:* Kutsal Kitap'ın içeriği yaşamla başa çıkabilmek ve sonsuz amaca erişebilmek için gerekli olan tüm unsurları kapsar, bu nedenle tamdır (eksiksizdir). "RAB'bin kitabını okuyup araştırın: Bunlardan hiçbiri eksik kalmayacak, eşten yoksun hiçbir hayvan olmayacak. Çünkü bu buyruk RAB'bin ağzından çıktı, Ruhu da onları toplayacak" (Yşa.34:16).

İ52: *Kutsal Kitap anlatımları kendi aralarında çelişmez:* İlk bakışta çelişki gibi görünen unsurlar daha yakından incelendiği takdirde yok olacaktır. Bu çelişkilerin en sık rastlanan bir nedeni bazı Kutsal Kitap ilkelerinin göz ardı edilmiş olmasıdır:

1. *Kutsal Kitap anlatımları çoğunlukla çok kısadır:* Levi'nin (Matta'nın) iman etmesi tek bir ayetle aktarılmıştır (Mat.9:9). Aynı şekilde, Adem'in oğullarının eşlerine dair ortaya atılan soru da, Kutsal Kitap anlatımlarının kısalığından kaynaklanmaktadır. Yaratılış 5:4'e göre, Adem'in oğulları ve kızları olmuştur. Ardından, ilk başlarda erkek ve kız kardeşler birbirleriyle evlenmişlerdir; sonraki kuşaklarda ise kuzenler birbirleriyle evlenmiştir. Yaratılış'ın hemen sonrasında bu tür aile içi evlilikler bir tehlike yaratmıyordu (bakınız YS11 ve yanıtı).

2. *Kutsal Kitap'taki bazı anlatımların koşut anlatımları mevcuttur. Bu koşut anlatımlarda farklı açılar vurgulanır.*

Örnek 1: Matta 1:1-17 ve Luka 3:28-38 bölümlerinde verilen İsa Mesih'in soyağacı hem benzerlikler hem farklılıklar içerir. Matta kısmında İbrahim'le başlayan ve Meryem'in kocası Yusuf'la biten tipik bir soyağacı kaydedilmiştir. Öte yandan, Luka kısmında

Yusuf'la başlayan ve geriye Adem'e hatta Tanrı'ya dek uzanan bir soyağacı verilmiştir. Matta kısmındaki soyağacı 3 x 14 isimden, Luka kısmındaki ise 77 isimden oluşur. Bu durumun belli ki simgesel bir anlamı vardır. Simgesel nedenlerle ve daha açıklayıcı bir genel görünüm sunmak amacıyla, her iki soyağacında da bazı isimler dışarıda bırakılmıştır. Bununla birlikte, her iki kısım aşağıdaki konularda tam bir uyum içindedirler:

- İsa, Yusuf'un oğlu değildir
- İsa, "Yakup'tan çıkan bir yıldızdır" (Say.24:17)
- İsa, Yahuda oymağından gelmektedir (Va.5:5)
- İsa, Kral Davut'un soyundandır (1Ta.28:4-7; Yşa.43:5; Va.5:5)

Örnek 2: İsa Mesih'in Dirilişi'nin anlatımlarındaki bazı önemsiz ayrıntılar farklılık gösterir. Bu gerçek, Yeni Antlaşma'nın ilk dört kısmını teşkil eden Müjde anlatımlarının birer görgü tanıklığı olduğunu ve birbirlerinden kopya edilmediğini kanıtlar. (Bir trafik kazasının görgü tanıklarının ifadeleri, hepsi doğru olmakla birlikte, birbirinden biraz farklı olacaktır.)

3. *Bazı ruhsal bildirimler gerçek anlamlarını ancak birbirlerini tamamladıkları zaman yansıtlar:* Işığın fiziksel nitelikleri tümüyle tamamlayıcı (Latincesi complementum = tamamlayan ya da dolduran şey) bir yoldan açıklanabilir: Işık bir yandan bir dalga gibi – öte yandan maddesel parçacıklardan (fotonlar) oluşan bir akım gibi hareket edebilir. Işığın gerçek nitelikleri, ancak birbirine zıt olan bu iki hareket biçimi birleştirildiğinde anlaşılabilir. Kutsal Kitap'ta da buna benzer birbirini tamamlayan bildirimler yer alır. Bu yüzden, kurtuluşa dair, aslında tamamlayıcı oldukları halde çelişkili görünen, iki bildiri yer alır (bakınız KS1 ve yanıtı):

- a) "Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yapmakla değil, imanla aklandığı kanısındadır" (Rom.3:28).
- b) "Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır" (Yak.2:24).

4. *Bazı sorunlar yapılan çeviriden kaynaklanmaktadır: Örnek: Kutsal Kitap'ın Martin Luther tarafından yapılan çevirisine göre, Yakup ilahların putlarını bir meşe ağacının altına saklamıştır (Yar.35:4). Almanca Elbersfeld çevirisinde ise, özgün metne sadık kalınarak, ağacın ismi "terebinth" (terebentinsakızı ağacı) olarak çevrilmiştir.*

Not: İnsanlar Kutsal Kitap'ı anlatımlar çelişkili olduğu gerekçeyle değil, kendi görüşleriyle çeliştiği için reddetmektedir.

5. *Çok nadir bazı durumlarda, görünüşe göre çelişkili olan kısımların açıklanması oldukça güçtür, ama yine de ilke olarak olanaklıdır. Örneğin; Yahuda İskariyot'un ölümü (Mat.27:5b → Elç.1:18), Antlaşma Sandığı'nın içindekiler (1Kr.8:9 → İbr.9:4), Saul'un ölümü (1Sa.21 → 2Sa.1).*

Açıklamalı örnek: Matta 27:5 ayetine göre Yahuda İskariyot kendini asmıştır. Elçilerin İşleri 1:18 ayetinde ise: "...Sonra baş aşağı düştü, bedeni yarıldı ve bütün bağırsakları dışarı döküldü" yazar. Yahuda'nın ölümüne dair bu iki kutsal metin birbiriyle çelişkili görünmektedir. Aslında, bir sonraki bildiri dikkate alınır, her ikisinin uyum sağladıkları görülecektir. Örneğin, simgesel bir açıklama olarak; o tümüyle yıkılmıştı ya da ip ya da dal sonradan kırılmıştı, ifadesi kullanılabileceği gibi (bakınız İ59).

İ53: *Kutsal Kitap gerçek peygamberlik bildirilerinin yer aldığı tek kitaptır. Bütün bu peygamberliklerin doğruluğu uzay-zaman içinde kanıtlanmıştır (ayrıca bakınız KKS1 ve yanıtı).*

Peygamberliğin tanımlaması: Peygamberlik gelecekteki belirli bir olayın gerçekleşeceğinin, normal insan bilgisi dışında, önceden bildirilmesidir. Bu yüzden peygamberlikler gelecekteki olayların önceden duyurulmasıdır. Bu ön bildirimler, tarih kayıtlarında yer alan, ancak çok daha önceden meydana gelmiş, olayların bildirimlerinden farklıdır. İsa Mesih, Yuhanna 13:19'daki "Size şimdiden, bunlar olmadan önce söylüyorum ki, bunlar olunca, benim O olduğuma inanasınız" sözleriyle imanın güçlenmesini hedefleyen bir ön bildirimde bulunur.

İ54: *Tanrı çoğu kez, açığa çıkarmak istediği gerçeklerin, ilk önce bir ayrıntısını açıklayarak başlar ardından adım adım bildirir. Bu yöntemin en belirgin örneği İsa Mesih'in dünyamıza gelişine dair yapılmış olan peygamberliklerdir.*

İ55: *Bir kutsal metni derinine inmeden okumak, yer verilen ayrıntıların önemsiz şeyler olarak algılanmasına neden olabilir. Oysa çoğuz kez, bu ayrıntılar genel bağlam içinde çok önemli yere sahiptirler.*

Örnek 1: Mısır'dan Çıkış 12:46'da geçen "Kemikleri kırmayacaksınız" buyruğu Fısıh Bayramı'nda kurban edilecek kuzu ile ilgilidir. Bu sözler Yuhanna 1:29'daki, "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" olan İsa Mesih'e dair bir ön-bildiridir. Roma askerlerince infaz edilen her mahkuma uygulanan bacak kemiklerinin kırılması işlemi, O'na uygulanmıştır (Yu.19:32-36).

Örnek 2: Eski Antlaşma'da önceden bildirildiği gibi, İsa Mesih'in Yeruşalim kent duvarlarının dışında çarmıha gerilmesi gerekiyordu, çünkü eski dönemlerde hayvan sunuları, halkın kirlenmesi için, ordugahın dışında yakılırdı (Lev.16:27; İbr.13:11-12).

İ56: *Kutsal Yazılar bir insanın asla tamamen tüketemeyeceği derinlikte bilgiler (bildiriler) içerir (1Ko.13:12). Alman tanrıbilimci Georg Huntermann (1929-) şöyle yazar: "Kutsal Kitap'ın insanlara anlatmak istedikleri; aklın keşfedebileceklerinin çok ötesinden başlar."*

İ57: *Kutsal Kitap bildirileri insan düşüncesini aşar. Kutsal Kitap'ın zaman dilimi "dünyanın kuruluşundan önce" başlar (Ef.1:4) ve Rab Tanrı'nın sonsuzluğuna dek uzanır (Va.22:5). Kutsal Kitap doğa bilimlerinin yanıt getiremediği soruları yanıtlar:*

- Ölümün doğası nedir? Ölüm neden vardır ve ne zamana dek var olacaktır?

- İnsan nedir? Biz nereden geliyoruz? Yaşamın anlamı nedir ve nereye gidiyoruz?
- Sonsuzluk nasıl bir şey olacaktır?

İ58: *Kutsal Kitap kendine özgü türde bir edebi yapıttır.* Kutsal Kitap'ın edebi zenginliklerinden biri de, bildirilerini başka hiçbir kitapta bulunmayan çeşitlilikte edebi tarz ve üsluplarla iletmesidir.

Şiir (Mez.119), ilahi (Kol.1:15-17), aşk ezgisi (Ezg.), günlük konuşma dilinde bilimsel anlatım (Yar. 1. bölüm), tarihsel anlatım (Ezra), kinaye ([alegori] günlük yaşamdan bir olayın karşılaştırma olarak kullanılması Matta 13:3-23), benzetme (Grekçe *parabole* = yan yana getirmek; tek ve özel bir durumun karşılaştırmalı olarak yorumlanmak üzere bir öğretide kullanılması, Luka 18:1-8), simgesel dil (Yu.15:1), simgesel peygamberlik dili (Va. 6. bölüm), peygamberlik sözleri (Mat. 24. bölüm), paradoks (Flp.2:12-13), vaaz (Elç.17:22-31), uyarı (Kol.3:16-17), övgü (Ef.1:3), kutsama (Flp.4:7), öğreti (Rom.5:12-21), soyağacı (1Ta. 3. bölüm), dua (Mez.35), kişisel tanıklık (1Yu.1:1-2), rüya anlatımı (Yar.37:6-7), Tanrı'nın doğrudan konuşması (Mat.3:17), yol göstermek/danışmanlık (Yu.4:7-38), anlaşmazlıkların anlatımı (Elç.15:7-21), mahkemeler (Yu.18:28-38), bilgelik sözleri (Özd.13:7), vaatler (Mar.16:6), yargı (Mat.1:21-24), bilmece (Hak.14:12-14), yasa koyma (medeni huku, ceza hukuku, ahlaksal, törenselle ve sağlığa ilişkin yasalar), lirik şiir (Ezgiler Ezgisi), biyografi (Nehemya kısmı), kişisel yazışma (Filimon), günlük (Elç. 16. bölüm), monolog (Eyü. 32-37 bölümler), diyalog (Eyü. 3-31 bölümler), apokaliptik metin (Daniel, Vahiy), geçici şifreleme (Dan.12:9), öndeyiş (Grekçe *prologos* = önceden söylenen, Luk.1:1-14), sonsöz (Grekçe *epilogos* = sonradan söylenen, Yu.21:25), eksilteli anlatım (Grekçe *elleipsis* = dışarıda bırakılan, önemsiz ayrıntıların dahil edilmediği bir üslup, Mat.9:9), mecazi anlatım (Grekçe *metaphora* = yerini değiştirme, Ova.1:4), yafta/ilan yazısı (Yu.19:19), şifreli bildiri (Va.13:18).

Öte yandan, Kutsal Kitap'ta şu yazın biçimleri yoktur: Destan,

efsane, söylene, masal, methiye, taşlama, komedi, latife, ütopyacılık (idealizm), bilimkurgu. Abartı (Grekçe *hyperballein* = amacın ötesine taşmak, mübalağa, Mat.11:18) ve ironi (Grekçe *eironeia* = alaycı ifade, istihza, 2Ko.12:11) gibi edebi üsluplar ara sıra kullanılmıştır. Ayrıca, metinler okunduğunda bu tür ifadelerin sadece biçimsel amaçlarla kullanıldıkları açıkça anlaşılır.

Dünya tarihinde, Kutsal Kitap gibi hem başından sonuna dek %100 gerçek olan, hem de böylesine geniş bir üslup çeşitliliğine sahip olan başka hiçbir kitap yoktur.

İ59: *Kutsal Kitap, edebiyatın biçim zenginliğini sonuna dek kullanır.* Kutsal Kitap'ta sıkça yer alan doğrudan bildirilerin yanı sıra, diğer belirli yazın biçimleri de kullanılmıştır.

1. Olaybilimsel (fenomenolojik) dil: Bir olay, meydana geldiği gibi anlatılmak yerine, tanıklık edildiği (izlendiği) gibi anlatılır: Modern gökbilim ve Kutsal Kitap gün doğumu ve batımından “güneşin doğuşu ve batışı” olarak söz eder, oysa gerçekte bu olaylar güneşin hareketi nedeniyle değil, dünyanın kendi çevresinde dönmesinden kaynaklanmaktadır.

2. Deyimsel anlatım: Kısa deyimler çoğu kez uzun açıklamalardan daha isabetlidir (Hak.14:18 “... Düvemle çift sürmüş olmasaydınız...”).

3. Şiirsel resimsi dil : (Ezg.8:3): “Sol eli başımın altında, sağ eli sarsın beni”.

4. Bilim ve teknolojinin, teknik dil yerine daha anlaşılır başka sözcüklerle ve betimlemelerle açıklanması: Kutsal Kitap'ta yazıldığı dönemlerde henüz gerçekleşmemiş olan bazı teknolojik gelişmelerden söz edilir. Ayrıca modern bilimin uydular, uzay laboratuvarları ve uydu istasyonları olarak isimlendirdiği şeyler Kutsal Kitap'ta resimsi betimlemelerle açıklanır: “Kartal gibi yükselsen de, yuvanı yıldızlar arasında kursan da,...” (Ova.1:4). Rahim içindeki embroyonik gelişme için kullanılan jinekolojik

“ontogenez” terimi yerine, Kutsal Kitap’ta çocuğun ana rahminde gelişmesi şöyle anlatılır: “Gizli yerde yaratıldığımda, yerin derinliklerinde örüldüğümde, bedenim senden gizli değildi” (Mez.139:15).

5. Bilimsel gerçeklere dayanan formülleme (formülasyon): Yaratılış anlatımı bunun en güzel örneğini teşkil eder. Örneğin; zaman-ölçümleme ve zaman birimi fiziksel bir doğrulukla sırasıyla tanımlanır (Yar.1:14, 19)

6. Ruhsal bağlaşımların (ortak bağların) açıklanması için gündelik yaşamdan örnekler kullanılır: Matta 13:3-23 bölümündeki benzetmedeki ikinci, Kutsal Kitap bildirisini vaaz eden kişidir. Tohum ise Tanrı’nın Sözü’dür, dikenler engellerdir ve iyi toprak da insanların açık yürekleri ve kulaklarıdır.

İ591: Kutsal Kitap’ın her bölümü (kendine özgü) edebi üslup (İ58) ve biçim dikkate alınarak kendi içinde değerlendirilmelidir: Bu nedenle, Kutsal Kitap bildirileri ya doğrudan gerçek anlamıyla dikkate alınmalı, ya da, başka bir anlam verilmesi amaçlanmıyorsa, kesinlikle o anlama göre anlaşılmalıdır.

a) *kelimesi kelimesine / gerçek anlamıyla:* Luka 24:44’de İsa Mesih Kutsal Yazılardan şöyle söz eder: “Ben daha sizlerle birlikteyken size şu sözleri söylemişim: ‘Musa’nın Yasasında, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlarda benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerektir.’” Diğer Kutsal Yazılar’da da benzeri bir yöntem vurgulanır: “Bu, Rab’bin peygamber aracılığıyla bildirdiği şu sözün yerine gelmesi için oldu...” (Mat.2:15); “...Kutsal Yazılarda şu sözleri hiç okumadınız mı?..” (Mat.21:42); “Dinlediğiniz bu Yazı bugün yerine gelmiştir” (Luk.4:21).

b) *verilmesi amaçlanan anlama uygun olarak:* Örneğin, İsa Mesih’in “... Ben asmayım, siz çubuklarsınız...” (Yu.15:5) sözleri gerçek anlamıyla alınamaz, bu sözler verilmesi amaçlanan anlama uygun olarak anlaşılmalıdır. Verilmek istenen anlam rahat-

lıkla fark edilebilir, zira kullanılan resimsi betimleyici dil kolay anlaşılmasını sağlar. Verdiğimiz bu örnekte, temel öğreti ayetin en sonunda yer alır: “Bensiz hiçbir şey yapamazsınız.”

1.6. Kutsal Kitap Bildirilerinin Değeri

İ60: *Kutsal Kitap bildirileri en değerli bilgidir:* Ünlü Alman müjdecisi Wilhelm Pahls (1936-) şöyle yazar: “Müjde bildirisi insanlara duyurulmuş olan en harika haberdur. Onunla uzaktan yakından karşılaştırılabilecek insanlığa duyurulmuş olan başka hiçbir şey yoktur...” 119. Mezmur’da değeri her şeyin üzerinde olan Tanrı Sözü sürekli olarak övülür: “Ganimet bulan biri gibi verdiğin sözlerde sevinç bulurum” (162. ayet), “Ağzından çıkan yasa benim için binlerce altın ve gümüşten daha değerlidir” (72. ayet).

İ61: *Tanrı Sözü’nü reddeden kişi bu hareketinden dolayı yargılanacaktır:* Tanrı Sözü’nün vaaz edilmesi iman etmeye ve kurtuluşa götürür; reddedilmesi ise yıkıma:

1.Samuel 15:23: “... Sen RAB’bin buyruğunu reddettiğin için, RAB de senin kral olmanı reddetti.”

Yuhanna 8:47: “Tanrı’dan olan, Tanrı’nın sözlerini dinler. İşte siz Tanrı’dan olmadığınız için dinlemiyorsunuz.”

Elçilerin İşleri 13:46: “Tanrı’nın sözünü ilkönce size bildirmemiz gerekiyordu. Siz onu reddettiğinize ve kendinizi sonsuz yaşama layık görmediğinize göre, biz şimdi diğer uluslara gidiyoruz.”

İ62: *Kutsal Kitap, Eski Antlaşma ve Yeni Antlaşma’dan oluşur:* Her ikisi de Tanrı Sözü’dür ve birbirlerine karşı kullanılamazlar. Yeni Antlaşma’da sıklıkla Eski Antlaşma’dan alıntılar yapılmıştır. Eski Antlaşma peygamberliklerinin en önemlileri Yeni Antlaşma’da tamamlanmıştır. “Onların (Eski Antlaşma halkı) hepsi imanları sayesinde Tanrı’nın beğenisini kazandıkları halde, hiçbiri vaat edilene kavuşmadı. Bizden ayrı olarak yetkinliğe ermesinler diye, Tanrı bizim için daha iyi bir şey hazırlamıştır” (İbr.11:39-49). Rab İsa Mesih, Eski Antlaşma’da da vardır: “Kut-

sal Yazıları araştırıyorsunuz. Çünkü bunlarda sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz. Bana tanıklık eden de bu yazılardır!” (Yu.5:39).

İ63: (*Eski Antlaşma*) *Apokrifleri Tanrı Sözü olarak kabul edilmezler:* (Grekçe *apokryphos* = saklı, gizli, gerçekdışı) Bu kitaplar Eski ve Yeni Antlaşma dönemleri arasında yazılmıştır. Kutsal Kitap’ın dışında tutulmalarının en önemli nedenleri aşağıda verilmiştir:

1. Bu yazılar Kutsal Kitap’a karşı olan bazı öğretiler içerirler (bakınız Ek Bölüm, II Kutsal Kitap Yorumlama İlkeleri Yİ4). Örneğin; sadaka vererek günahların bağışlatılması (Tobias 12:9); büyüçülüğün savunulması (Tobias 6:9); ölen kişinin günahlarının geride kalanların aracılık etmesiyle bağışlatılması (2.Makabiler 12:46) gibi.

2. Bu kitaplar hiçbir zaman Yahudi Kanonu’na dahil olmamıştır, zira daha sonradan yapılan eklemelerdir. Bu nedenle apokrifler daima tartışmalı bir konu olmuştur. Katolik Kilisesi, 1546 yılında düzenlenen Trent Konseyi’nde Apokriflere Eski ve Yeni Antlaşma ile eş değer tanımıştır. Bu eylem, o dönemdeki Reform hareketine karşı alınmış bir karar olarak değerlendirilmelidir.

3. Yeni Antlaşma yazarlarının hiçbiri Apokriflerden alıntı yapmamıştır. Oysa Yeni Antlaşma’da, dört kısa kitabı hariç, Eski Antlaşma’nın tüm kitaplarından alıntı yapılmıştır.

4. Apokrifler kusursuzluk iddiasında değildirlir: Sirak’ın Kitabı’nın öndeyiş bölümünde şöyle yazar: “Bu yazıları anlayışlı bir dikkatle okumanızı ve eğer varsa hataları bağışlamanızı rica ediyorum. Kitabın çevrisini yaparken gösterdiğim büyük gayretlere rağmen, bazı ifadeler yetersiz gibi görünüyor.”

Apokriflerin değerlendirilmesi: Apokriflerin tümünden reddedilmesi mi gerekir? Martin Luther bu kitapların baş kısmına şu notu eklemiştir: “Bu kitaplar Kutsal Kitap ile eş değerde değildir,

fakat yine de okunmalarında yarar vardır.” Bu kitabın yazarı da, Luther’in bu görüşünü paylaşmaktadır. Apokrifler, Kutsal Kitap ile eş değerde tutulmadıkça ve sadece tarihi önem taşıyan (Makabiler gibi) şiirsel metinler olarak değerlendirildikleri takdirde yararlı olabilir. Sirak’ın Kitabı özel bir önem taşır, zira günlük yaşantımızda karşılaşılabileceğimiz olası olaylar üzerinde yorumlar yapılmıştır. Tanrı Sözü olduğunu iddia etmemekle birlikte, biçim ve içerik açısından Kutsal Kitap’taki bilgelik kitaplarıyla benzeştir.

1.7. Kutsal Kitap’ın Anlaşılabilirliği ve Anlaşılması

İ70:

a) *Kutsal Kitap kolay anlaşılır olmayı hedefler:* “Okuyup anlayabileceğinizden başka bir şey yazmıyoruz” (2Ko.1:13).

b) *Kutsal Kitap aynı zamanda öylesine derin düşünceler içerir ki bunları asla tamamen kavrayamayız:* “Çünkü benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil” diyor RAB. “Çünkü gökler nasıl yeryüzünden yükseksin, Yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir” (Yşa.55:8-9).

Charles H. Spurgeon (1834-1892) Kutsal Kitap’ın bu iki özelliğine şöyle değinir: “Kutsal Kitap anlayışımızı aşan ve bize aklımızın ne denli sınırlı olduğunu gösteren muazzam gerçekler içerir. Fakat Kutsal Kitap’ın en temel ve önemli öğretilerini anlamak zor değildir.” Kutsal Kitap’ın bildirisi herkes için kolaylıkla erişilebilir olduğu halde (Elç.17:11), zenginliği ve bütünlüğü bitmez tükenmezdir (Rom.11:33).

İ71: *Kutsal Kitap, yazım görevinin emanet edildiği kırk beşten fazla farklı yazar tarafından Kutsal Ruh denetiminde kaleme alınmıştır:* Bu nedenle içindekiler Kutsal Ruh’un yardımı olmadan doğru bir şekilde anlaşılabilir. “Doğal haliyle kişi, Tanrı’nın Ruhuyla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir. Ruhça değerlendirildikleri için de bunları anlayamaz.

Ruh'a uyan kişi her konuda yargıda bulunabilir, ama onun hakkında yargıda bulunacak kimse yok" (2Ko.2:14-15).

1.8. Kutsal Kitap Bildirilerinin Doğruluğu

İ80: *Kutsal Kitap olağanüstü bir doğruluğa sahiptir:* Kutsal Kitap'ın bu niteliği özellikle dilbilimsel, anlamsal, ruhsal, tarihsel ve bilimsel yönlerden daha yakından incelendiğinde belirginleşir.

Mesih imanlılarının zulüm görmesi Kutsal Kitap'ın tarihsel yönünün doğruluğunu yansıtır. İlk dönem kilisesi için, "... Rabbimiz İsa Mesih'in adı uğruna canlarını gözden çıkarmış kişilerdir" (Elç.15:26) diye yazar. Öte yandan, Kutsal Kitap'ta son zamanlarla ilgili söz edildiğinde şöyle yazar: "...Tanrı sözü ve sürdürdükleri tanıklık nedeniyle öldürülmüş olanların canlarını gördüm" (Va.6:9). Daha sonraki zamanlarda ise, farklı inançlar İsa Mesih'i kendi düşünce sistemlerine katmaya çalışmıştır. İslam dini İsa Mesih'i bir peygamber olarak kabul etmektedir. Barış hareketi ise O'nu bir barışçı olduğu için yüceltir. Diğer bazıları da O'nun iyi bir öğretmen ya da toplumsal reformcu olduğunu düşünürler. Albert Schweitzer (1875-1965) için tarihsel İsa Mesih daha fazla önem taşıyordu. Carl Friedrich v. Weizsacker (1912- eski Alman cumhurbaşkanının kardeşi) ise bir barış konseyi kurarak dünya barışının bir insan tarafından sağlanabileceğini öne sürdü. Birçokları, amaçlarına uygun olduğu sürece, İsa Mesih hakkında konuşurlar. İslam dininde İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğu gerçeği kabul edilmez. Oysa, ancak O'na inanırsak, O bizim esenliğimiz olabilir "Çünkü Mesih'in kendisi barışıklığımızdır..." (Ef.2:14). Aksi takdirde, O bizim Yargıcımız olur "Tanrı tarafından ölümlerle dirilerin Yargıcı olarak atanan kişinin kendisi olduğunu halka duyurmamızı, buna tanıklık etmemizi buyurdu" (Elç.10:42). Bu gerçek, Barış Hareketi tarafından göz ardı edilmektedir. Göz ardı edilen diğer bir gerçek ise, Vahiy 6. bölümde İsa Mesih'in, Kuzu olarak, mührü açıp savaş ve ölümü temsil eden dört vahiysele atlı yargı olarak gönderdiği. Ünlü Alman yazar Franz Alt (1938-) Dağdaki Vaaz üzerine bir kitap yazmıştır. Fakat İsa Mesih'in bu

öğretideki en önemli buyruğu olan yıkıma götüren geniş yolu bırakıp yaşama götüren dar kapıdan girilmesi gerektiğine dair sözlerini bilmezlikten gelmiştir. Kitabında İsa Mesih'ten sıklıkla söz etmiş olsa da, bu yeterli değildir. İsa Mesih Dağdaki Vaazında şu uyarıyı yapar:

“Beni, ‘Rab! Rab!’ diye çağıran herkes Göklerin Egemenliğine girecek değildir. Ancak göklerde olan Babamın isteğini yerine getiren girecektir. O gün birçokları bana diyecek ki, ‘Rab! Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?’ O zaman ben de onlara açıkça şöyle diyeceğim: ‘Ben sizi hiç tanımadım. Çekilin önümden, ey kötülük yapanlar!’” (Mat.7:21-23)

İsa Mesih'in sadece insani yönlerinin vurgulanması diğer insanları rahatsız etmez. Oysa bizler, İsa Mesih'i Kutsal Kitap'ın anlattığı şekliyle tanıtmak ve duyurmak zorundayız. Birçokları İsa Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olarak tanıtılmasından son derece rahatsız olurlar. Tüm değerlerin çökmekte olduğu günümüzde, Kutsal Kitap'ın bildirisi tamamen kabul eden ve ister İsa Mesih'in Müjdesi olsun, ister Yaratılış anlatımı olsun “çünkü şöyle yazılmıştır” sözlerinin arkasında duranları zulüm beklemektedir. Tanrı'nın Sözü'nün savunucusu olmak ve İsa Mesih'in müjdesine tanıklık etmek yenginin vaadidir (Va.12:11).

1.9. Kutsal Kitap Bildirilerinin Kapsadığı Zaman Dilimi

İ90: *Tanrı Sözü sonsuzdur:* Peygamber Yeşaya, bitkilerin geçiciliğiyle Tanrı Sözü'nün ölümsüzlüğünü şöyle karşılaştırır: “Ot kurur, çiçek solar, Ama Tanrımız'ın sözü sonsuza dek durur” (Yşa.40:8). İsa Mesih, Matta 24:35'de evrenin süreksizliğini Kendi Sözü'yle karşılaştırır: “Gök ve yer ortadan kalkacak, ama benim sözlerim asla ortadan kalkmayacaktır” (Mat.24:35). Martin Luther (1483-1546) şöyle yazar: “Kutsal Kitap ne antikadır ne de moderndir, o sonsuzdur.” Kutsal Kitap zamanın üzerindedir (zamanı aşar), çünkü davranış tarzları hakkındaki kavramları ve

bakış açıları yazıldığı zamanın çok ötesindedir. Kutsal Kitap'ta uyuşturucu bağımlığı, kürtaj ve gen teknolojisinden söz edilmiş olsa da, bu konularda benimsenmesi gereken davranış biçimi açıkça belirtilmiştir. Başka hiçbir kitap konuları bu geniş kapsamlı işleyemez. Örneğin; günümüzün adalet sistemi, eğer yeni bir konuda geçerli olacak yasalar çıkarılmamışsa, yargı yetkisini kullanamaz ve işleyemez.

I.10. Kutsal Kitap'ın Gerçeğine Ulaşmak: İsa Mesih'e Yönelmek

Bütün bu yazılardan sonra şimdi de, Kutsal Kitap gerçeğine nasıl ulaşabileceğini sormamız gerekir. Bu konuda hiçbir bilgisi olmayan kişi Kutsal Kitap'ı nasıl okuyup anlayabilir? Bir müjdeleme konferansının ardından genç bir aydın yanıma yaklaşıp Kutsal Kitap'ı nasıl anlayabileceği konusunda görüşlerimi almak istediğini söyledi. Konuşmamız sırasında onun ileri sürdüğü bir takım itirazlara karşılık vererek kuşkularını giderdim. Ardından bana Kutsal Kitap'ı izlediği bir takım güncel felsefi akımların ışığı altında okuyacağını bildirdi. Onu şöyle yanıtladım: “Böyle yapabilirsiniz, fakat o takdirde Kendisini İsa Mesih'te açıklamış olan Tanrı'yı bulamazsınız. Onun yerine filozofların kişisel olmayan, tümtanrıca bir Tanrısını bulabilirsiniz. Filozoflar Kutsal Kitap'ı kendi düşünce çerçeveleri içinde okumuşlar ama İsa Mesih'te kurtuluşumuzu sağlayan Tanrı'yı bulamamışlardır. Eğer yaşamınızı O'na verirseniz, Kutsal Kitap'a ve diri Tanrı'ya bu gece erişebilirsiniz. Bunu yapmak ister miydiniz?” Genç adam önerimi kabul etti ve salonda kaldı.

İ100: *Kendinizi tanıyın:* Hep birlikte Romalılar 3:21 ayetini okuyalım: “Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.” Bu ayet diri Tanrı'nın gözünde hepimizin kaybolmuş olduğunu gösterir. O'na yaklaşamayız, çünkü aramızda bizi O'ndan ayıran günah durmaktadır ve benliğimizde O'nu övmek için herhangi bir istek de yoktur. Kısacası: hiçbir şekilde O'nu hak etmeyiz. Düşüş'ten bu yana, diri Tanrı ile günahlı insan arasında derin bir uçurum vardır. Tanrı'nın bu teşhisini (ya da tanısını) kabul ediyormusunuz?

İ101: *Tek çıkış yolu:* Bu ikilemden kurtulmanın tek yolu tümüyle Tanrı'nın işidir. Oğlu çarmıh üzerinde bizim günahlarımız için cezalandırılmıştır. İsa Mesih kaybolanı kurtarmaya gelmiştir (Mat.18:11). Kurtuluş sağlayan başka kimse yoktur (Elç.4:12). Bu gerçeği de kabul edebilir misiniz?

İ102: *Günahlarınızı itiraf edin:* Hep birlikte 1.Yuhanna 1:8-9 ayetlerini okuyalım: “Günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız ve içimizde gerçek olmaz. Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır.” Günahları bağışlama yetkisi yalnızca İsa Mesih’e aittir. O’nun sözüne güvenirse ve O’na günahlarımızı itiraf eder ve bağışlanma dilersek, O’nun sadakatinden emin olabiliriz. İsa Mesih’in bizleri günahın yükünden, tutsaklığından ve sonuçlarından tamamen kurtaracağı gerçeğine güvenebiliriz. Fakat bu konuda sadece düşünmek yeterli değildir. Harekete geçmeniz gerekir! Bunu yapmaya istekli misiniz? Şimdi hep birlikte bu konuda Rab İsa Mesih’e bir duayla seslenelim (bu duayı temel alarak, daha farklı bir şekilde de seslenebilirsiniz):

“Rab İsa, bu gün senin hakkında konuşulduğunu duydum ve senin bu dünyaya neden geldiğini anladım. Sonsuz sevginle beni de Kendine çekmiş bulunuyorsun. Sen –şimdi farkına vardığım ve henüz farkına varmadığım, benden saklanan- bütün günahlarımı görüyorsun. Sen her şeyi -kusurlarımı, kabahatlerimi ve yüreğimdeki her yanlış kıpırtıyı- biliyorsun. Her şeyim senin kitabında kayıtlıdır. Yaşamım senin için açık bir kitaptır. Şimdiki yaşantımla senin yüceliğinin karşısında duramam. Bu nedenle, şimdi senden bütün günahlarımı affetmeni ve beni tümüyle temizlemeni diliyorum. Amin.”

Şimdilik Rab’be söylemeniz gereken her şeyi söylemiş bulunuyorsunuz (1Yu.1:8-9). Tanrı Kendi vadinin güvencesini verir. Suçlarınızın ne kadarının bağışlanmış olduğunu düşünüyorsunuz? Yüze seksenini? Yüzde ellisini ya da yüzde onunu? Şöyle yazar: “Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan

Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır” (1Yu.1:9). **Tümüyle** bağışlanmış bulunuyorsunuz! Evet, günahlarınızın tümü, yüzde yüzü! **Bu bir gerçektir** – bir varsayım, bir olasılık ya da bir ümit değildir! Kutsal Kitap bu konuda çok kesindir, bu gerçekten tamamen emin olmalıyız. Bu bağlamda, hep birlikte 1.Petrus 1:18-19 ve 1. Yuhanna 5:13 ayetlerini okuyalım:

“Biliyorsunuz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan gümüş ya da altın gibi geçici şeylerle değil, Mesih’in kursesiz ve lekesiz bir kuzunun kanına benzer değerli kanı fidyesiyle kurtuldunuz.”

“Ben bunları Tanrı Oğlunun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilirsiniz diye yazdım”

1103: Yaşamınızı O'nun yönetimine teslim etmek: Rab İsa Mesih artık bütün günahlarınızı bağışlamış bulunuyor. Şimdi tüm yaşamınızı O'nun ellerine bırakabilirsiniz. 1.Yuhanna 1:12 ayetinde şöyle yazar: “Kendisinde Tanrı'nın Oğlu bulunanda yaşam vardır. Kendisinde Tanrı'nın Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur.” Yaşamımı İsa Mesih'in yönetimine bırakan herkes Tanrı'nın çocukları olma hakkını kazanır. Tanrı'nın çocukları olmak, yaptığımız iyi işlerden, dindar olmamızdan ya da belirli bir kiliseye gittiğimizden ötürü verilen bir ödül değildir. Yaşamımızı Tanrı'nın Oğlu'nun ellerine teslim ettiğimiz, O'na itaat etmeye ve O'nu izlemeye istekli olduğumuz için Tanrı çocukları olma hakkını elde ederiz. Bunu bir duayla pekiştirelim:

“Rab İsa, sen bütün günahlarımı bağışladın. Bu gerçeği henüz tam olarak kavrayamasam da, senin vaatlerine güveniyorum. Şimdi senden yaşamıma girmeni istiyorum. Bana gösterdiğin yolda beni yönet ve benim rehberim ol. Benim için her şeyin en iyisini istediğini biliyorum, bu nedenle yaşamının her alanını senin gözetimine ve yönetimine bırakıyorum. Senin gözünde doğru olmayan her türlü şeyden beni kurtar lütfen. Senin bereketinin

ve lütfunun altında yeni davranışlar ve alışkanlıklar edinmemi sağla lütfen. Senin Sözü'nü yerine getirmem için bana itaatkar bir yürek ver lütfen. Çeşitli etkilere ve insan düşüncelerine kapılmamam için bana yardım et lütfen. Kutsal Kitap'ı anlamam için yüreğimin gözlerini aç ki, sözünü doğru bir şekilde öğreneyim ve yaşamıma uygulayayım. Sen benim Rab'bim ve Kurtarıcı'msın; seni izlemek istiyorum. Amin.”

İ104: *Kabul ediliş:* Rab sizi kabul etti! Sizi, Kendi ödemiş olduğu bir bedelle satın alarak kurtardı. Artık Tanrı'nın çocuğusunuz. Bir çocuk aynı zamanda bir mirasçısıdır; göksel hazinelerin mirasçısıdır. Şu anda göklerde neler olduğunu biliyor musunuz? “ ... acaba sevinç mi?” Elbette! Luka 15:10'da şöyle yazar: “Size şunu söyleyeyim, aynı şekilde Tanrı'nın melekları de tövbe eden bir tek günahkâr için sevinç duyacaklar.” Sizin İsa Mesih'e dönmeniz göklerde büyük bir sevince neden olmuştur. Tek bir kişinin İsa Mesih'in Müjdesini işitip, yaşamına kabul etmesi bile bütün göklerin sevinç duymasına yol açar. İsa Mesih'e Rab ve Kurtarıcı olarak iman etmek, O'na dönmek olarak adlandırılır. Biz O'na kendi günahlarımızı veririz, O da hepsini siler. Artık yeniden doğmuş sayılırız, çünkü O bizlere yeni bir yaşam vermiştir. Artık O'nun çocukları oluruz. İsa Mesih'e iman etmek ve yeniden doğmak birbirine aittir. Madeni bir paranın iki yüzüne benzer.

İ105: *Şükretmek:* Kurtuluş Tanrı'nın bizlere verdiği bir armağandır. Bu kurtuluş yolu yalnızca O'nun sevgisi sayesinde bize açılmıştır. Kurtuluşumuza herhangi bir katkımız olamaz. Bu tamamen karşılıksız verilen bir armağandır. Armağan alan herkes “Teşekkür” eder. Şimdi birlikte O'na şükredelim. Kendi sözcüklerinle İsa Mesih'e bir şükür duası tasarlayın ve O'na seslenin...

İ106: Peki şimdi ne olacak? Kutsal Kitap'ta içinde bulunduğunuz durum yeni doğmuş bir bebek olarak tanımlanır. Yeni doğan bir çocuk elbette ki ailesine aittir, siz de artık Tanrı'nın ailesine aittir. Yeni doğan bebekler, bazen bebek ölümleriyle sonuçlanan, kritik bir dönemden geçerler. Bu olgu imanınız için de söz konu-

sudur. İsa Mesih'e dönerek yeniden doğarız. Yeni bir yaşam söz konusudur. Yeni doğanın titiz bir beslenmeye, ilgiye ve dikkate gereksinimi vardır. Tanrı doğru yolda gelişebilmeniz için gerekli olan her şeyi sağlar. Tanrı'nın öğütlerini dinlersek, beklenmedik bebek ölümleriyle karşılaşmayız. Aşağıda ele alınan konular yalnızca İsa Mesih'in öğrencisi olmak için değil, O'nunla geçirilecek yaşam için vazgeçilmez ön koşullardır. Bu beş konuya bağlı kalırsak, Tanrı belirlenen hedefimize ulaşmamızı garanti eder:

1. Tanrı Sözü'nü Okumak: Kararınızı Tanrı'nın Sözü olan Kutsal Kitap'a göre verdiniz. Kutsal Kitap Tanrı tarafından yetkilendirilmiş olan tek kitaptır. Yetki, gerçek, bilgi niceliği ve kaynak açısından Kutsal Kitap ile karşılaştırılabilecek hiçbir kitap yoktur. Yeni yaşamınızda beslenmeniz için Tanrı Sözü'nün okunması mutlaka gereklidir. 1.Petrus 2:2 ayetinde, bu konu açıkça vurgulanır: "Yeni doğmuş bebekler gibi, hilesiz sütü andıran Tanrı sözünü özleyin.." Her gün Tanrı Sözü'nü okumak ve O'nun istemini anlayabilmek için belirli bir zaman ayırın. Tanrı Sözü'nü okumaya Yeni Antlaşma'nın ilk dört kısmından birinden (Örneğin; Yuhanna) başlamanız daha iyi olur. Kutsal Kitap okumayı günlük zevkli bir alışkanlık haline getirin. Kahvaltı etmeyi ya da dişlerinizi fırçalamayı asla unutmuyorsunuz değil mi? Kutsal Kitap okumayı da günlük yaşantınızın önemli bir parçası yapabilirsiniz.

2. Dua etmek: Tanrı ile her gün konuşun. O bizlerle Kendi Sözü aracılığıyla konuşur ve bizim de O'nunla konuşmamızı ister. O'na her şeyimizi anlatabilmek bizler için çok büyük bir ayrıcalıktır. Kutsal Kitap'a göre, dualarınızı yalnızca artık Babanız olan Tanrı'ya ve Kurtarıcınız, iyi çobanız, dostunuz ve her şeyiniz olan İsa Mesih'e yöneltebilirsiniz. Kutsal Kitap'ta bunun dışında başkalarına dua edilmesi gerektiği yazılı değildir. Dua size güç verecektir. Sizi olumlu bir şekilde değiştirecektir. Yaşamınızın her unsuru bir dua konusu olabilir: Üzüntüleriniz, sevinçleriniz, tasarılarınız. Rab'be size verdiği her şey için şükredin. Diğer insanlar ve çektikleri zorluklar için dua edin. Çevrenizdekilerin de O'na iman etmesi için dua edin. Tanrı Sözü'nü okumak ve dua

etmek, sağlıklı bir ruhsal yaşam için gerekli olan “ruhsal bir akım” (ya da dolaşım) başlatır.

3. İtaat etmek: Kutsal Kitap’ı okudukça Tanrı ile birlikte yaşamın nasıl olması gerektiğine dair yararlı bilgiler edineceksiniz. Bu konuda anladığınız her şeyi eyleme dönüştürün; Rab sizi bereketleyecektir. Tanrı, Kendi Sözü’ne itaat eden ve buyruklarını yerine getiren çocuklar olmamızdan hoşnut kalır. Rab’be olan sevginizi en güzel O’na itaat ederek gösterebiliriz: “Tanrı’yı sevmek, O’nun buyruklarını yerine getirmek demektir. O’nun buyrukları da ağır değildir” (1Yu.5:3). Dünya size farklı yollar gösterecektir fakat Kutsal Kitap Rab’bin onayladığı ölçütü şöyle açıklar: “İnsanlardan çok, Tanrı’nın sözünü dinlemek gerek” (Elç.5:29).

4. Paydaşlık: Tanrı insanı diğerleriyle paydaşlık etmek gereksinimiyle yaratmıştır. Bu yüzden yaşamlarını Tanrı’ya teslim etmiş olan diğer Mesih İmanlılarını ile ilişki içinde olmalısınız. Bu kişiler, birlikte dua edebileceğiniz ve imanınız hakkında konuşabileceğiniz insanlardır. Yanan kömür mangaldan dışarı alınırsa kısa zamanda soğur. Bir kural olarak, İsa Mesih’e olan sevginiz de diğer inanlılarla paydaşlık ederek canlı tutulmadığı takdirde soğuyabilir. Bir kiliseye katılın ve bu toplulukta faaliyet gösterin. Kutsal Kitap’ın tümüne inanan müjdeciler bir kilise topluluğu, Rab’bin yolunda ilerleyebilmeniz için çok önemlidir. Paydaşlık yapmayı ihmal etmeyin!

5. İman: İsa Mesih’i Rab ve Kurtarıcı olarak kabul ettikten sonra yeni yaşamınızda ruhsal açıdan gelişmemiz büyük önem taşır. Elçi Pavlus, Timoteos’a şöyle yazar: “Sen ise öğrendiğin ve güvendiğin ilkelere bağlı kal...” (2Ti.3:14). Yaşamının sonunda Pavlus şöyle diyebilmiştir: “Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum” (2Ti.4:7). Bizler de onu örnek almalı ve imanımızı korumalıyız.

İsa Mesih’e iman etmek bir sonun değil, yeni bir yaşamın başlangıcıdır. Artık Tanrı’nın “emektaşlarıyız” (1Ko.3:9). Diğer

insanların da İsa Mesih'te kurtuluşa kavuşmasına yardımcı olmaya gayret göstermeliyiz. İman etmenin iki sonucu vardır: Birincisi, dünyadaki yaşamımız yeni bir anlam kazanır, ikincisi ise Tanrı'nın çocukları ve sonsuz yaşamın mirasçıları oluruz.

Daima hatırlamamız gereken nokta: Tarafsız bir izleyici olarak kaldığımız sürece Kutsal Kitap'ın gerçeğine erişemeyiz. Bunun için “konunun içindeki bir kişi” olmalıyız. Yaşamını İsa Mesih'e adayan ve kurtuluş armağanını alan herkes, “cankurtaran botuna binmiş olan” ve böylece konunun içinde olan kişidir. Konunun içine girmek herkes için farklı bir şekilde gerçekleşse de, yukarıda sözü edilenler imanın en önemli unsurlarını oluşturur: Günahkarlığın bilincine varılması; günahların itiraf edilmesi; tövbe ederek İsa Mesih'e Rab ve Kurtarıcı olarak iman edilmesi. Ruhsal gelişim işte bu noktada başlar.

I.11. Sonuç

Bu bölümde Kutsal Kitap'ın en önemli yönlerini temel ilkeler halinde özetlemeye çalıştım. Böylesine ilahi bir kitaba verilen insan çabasının asla eksiksiz olamayacağını ve Kutsal Kitap'ın zenginliklerini yeterince açıklayamayacağını bilincindeyim.

II. Kutsal Kitap Yorumlama İlkeleri (Yİ=Yorumlama İlkesi)

Yİ1: *Kutsal Kitap kendi kendini açıklar:* Diğer bir deyişle, Kutsal Kitap'ı daha iyi yorumlayan kendisinden başka hiçbir kitap yoktur. Bu önemli ilke İsa Mesih tarafından (örn: Mat.19:3-6), elçiler tarafından (örn: Gal.3:16) ve peygamberler tarafından benimsenmiştir.

Yİ2: *İsa Mesih'in Kendisi her türlü yorumun tek anahtarıdır:* Bu yüzden özellikle, Eski Antlaşma, İsa Mesih kaynak gösterilmeksizin anlaşılmasız olarak kalır (örn: Mez.110:1; Yşa.53).

Yİ3: *Yorumlama diğer kutsal ayetlerle çelişkili olmamalıdır,* (ayrıca bakınız İ52).

Y14: *Sadece tek bir ayet ya da cümleden önemli bir öğreti çıkarılmamalıdır.* Çok önemli bildiriler farklı bağlamlarda ve biçimlerde tekrar edilmiştir. Örneğin;

- İsa Mesih'in günahsızlığı (1Yu.3:5; 1Pe.2:22; 2Ko.5:21)
- İnsanın günahkarlığı (Yar.8:21; Mez.14:2-3; Yşa.1:5-6; Mat.15:19; Rom.3:23)
- Tanrı'nın kurtuluş planı (Ezr.34:12; Mat.9:13; 1Se.5:9; 1Ti.2:4)

Not: İsa Mesih'in Baba'yı sevdiği (Yu.14:31) ve Baba'nın bizleri sevdiği (Yu.16:27) Kutsal Kitap'ta açık bir ifadeyle yalnızca bir kez yer alır. Bununla birlikte, bu gerçek diğer birçok bildirinin içinde ima edilir ve/ya da varsayılır. Dolayısıyla, bu gerçeğin ayetlere dayanan bir öğreti olduğunu rahatlıkla söylenebilir.

Y15: *Kutsal Kitap'ın bağlamı ve ortak görüşü daima göz önünde tutulmalıdır.* Bu ilkenin göz ardı edilmesi yanlış ve sapkın öğretilere yol açar. Çapraz göndermeler (Referans ayetler) büyük önem taşırlar.

Y16: *Bazı Kutsal Kitap öğretileri benzer münferit olayların bütününden yapılacak tümdengelimlerle ortaya çıkarılabilir.* Kutsal Kitap yasalardan –ya da– düz yazılardan oluşan tek düze bir kitap değildir. Verilen binlerce örnekle insanın Tanrı'yla ve diğer insanlarla nasıl bir ilişki kurması gerektiği açıklanır. Benzer konulardaki farklı anlatımların ortak paydası incelendiğinde, bunlardan bir Kutsal Kitap öğretisi çıkarmak mümkün olabilir. Bunun iyi bir örneği olarak İsrail ulusunun tarihçesinin ayrıntılı anlatımı gösterilebilir: Tanrının bu ulusu bereketlemesi ve yargılaması (1Ko.10:11). İYS6 sorusu bu yorumlama ilkesi uygulanarak yanıtlanmıştır.

Y17: *Eski Antlaşma, Yeni Antlaşma'nın vazgeçilmez bir açıklayıcısıdır (daha belirgin bir anlatımla şifre çözücüsüdür).* Yani, Eski Antlaşma olmaksızın, Yeni Antlaşma'nın birçok bölümlerinin anlaşılması olanaksızdır. (Örneğin: Yaratılış, Düşüş, Tufan).

Yi8: *Yeni Antlaşma'nın vahiyssel kapsamı Eski Antlaşma'nunkinden daha geniştir.* Bu gerçek Yeni Antlaşma'daki İbraniler'e Mektup kısmı incelendiği takdirde doğrulanabilir. Bu soruyu "intikam almak" konusunu ele alarak açıklayalım. Bize zarar veren bir kişiye karşı intikam gütmek, ona bu yaptığını "fazlasıyla ödetmek istemek" insana has doğal bir duygudur: "Kayın'ın yedi kez öcü alınacaksa, Lemek'in yetmiş yedi kez öcü alınmalı" (Yar.4:24). Sina Dağı'nda verdiği Yasalarda Tanrı, öç almayı sert bir şekilde "bire bir olarak" şöyle sınırlar: göze → göz, dişe → diş, yaraya → yara, bereye → bere (Çık.21:23-25). İsa Mesih ise Dağ'daki Vaazında Eski Antlaşma yasasını, her durumu, "Ama ben size diyorum ki" sözleriyle başlayarak açıklar. Mısır'dan Çıkış 21:23-25 ayetlerine Yasa'nın Tekrarı 32:35 ayetini uygulayarak öç almayı şöyle yasaklar: "Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin" (Mat.5:39).

Yi9: Her bir belirli bölümde açıkça kınanmamış olmasına rağmen, *Kutsal Kitap'ta günaha asla göz yumulmaz.* Bu ilke Luka kısmında 16:1-8 ayetlerinde aktarılan kurnaz kahya benzetmesinin yorumlanmasında özel bir önem kazanır (Bkz. G7).

Yi10: "... yazılmış olanın dışına çıkmayın..." (1Ko.4:6).

Yi11: *Kutsal Kitap gerçeği, belirli bir konuya dair –eğer o konu Kutsal Kitap'ta ele alınmışsa- diğer bilgi ve bilgelik kaynaklarından her zaman önceliklidir.* "Dikkatli olun! Mesih'e değil de, insanların geleneğine ve dünyanın temel ilkelerine dayanan felsefeyle, boş ve aldatıcı sözlerle kimse sizi tutsak etmesin. (Kol.2:8).

Yi12: *Metinlerdeki dilbilgisel ve anlamsal inceliklerin tümünün ele alınması çok önemlidir.* Elçi Pavlus Galatyalılar 3:16'da Kutsal Yazılar'ın nasıl yorumlanması gerektiğini Yaratılış 22:18 ayetini kullanarak açıklar.

Yi13: Kutsal Kitap'ın kesin ve doğru çevirileri olduğu gibi, daha az kesinlik taşıyan çevirileri de bulunur. Kuşku duyulan anlam-

lar olduğu zaman özgün metne (Eski Antlaşma için İbranice; Yeni Antlaşma için Grekçe) bakılması doğru olur. Belirli bir sözcük eğer iyi anlaşılıyorsa, aynı sözcüğün kullandığı daha kolay anlaşılır metinlere bakılarak anlamı açıklığa kavuşturulabilir. Farklı çevirilerin farklı amaçları vardır. Örneğin Martin Luther tarafından yapılmış olan Almanca çeviride etkileyici, özlü ve seçme bir dil kullanılır. Çevirmenin kendi yorumlarını eklediği çevirilerin kullanılması durumunda çok dikkatli olunması gerekir. Özgün metinden amaçlı bir şekilde uzaklaşan ve belirli bir grubun öğretilerine uyum sağlayan Kutsal Kitap çevirilerinin reddedilmesi gerekir. (Örneğin: Yehova Şahitlerinin “Yeni Dünya” çevirisi).

Yİ14: *Birbiriyle çelişkili görünen bazı Kutsal Kitap bölümleri aslında birbirlerini tamamlarlar.* (Bu bağlamda İ52 ilkesinin 3. maddesini karşılaştırın)

III. Kutsal Kitap’ı Neden Okumalıyız?

Tanrı Kutsal Kitap’ı okumanın yemek-içmek gibi günlük yaşamın doğal bir parçası olmasını arzular. Bu nedenle Yeremya 15:16’da şöyle yazar: “Sözlerini bulur bulmaz yuttum...” Kutsal Kitap’ı günlük okumanın neden gerektiği yine Kutsal Kitap’ta yazılıdır. Bu nedenlerden en önemlileri aşağıda verilmiştir.

1. Tanrı’yı daha iyi tanımak için: O’nun yüceliğini (19. Mezmur), O’nun sevgisini (1Yu.4:16), O’nun merhametini (Say.14:18), O’nun sadakatini (Mez.25:10), O’nun doğruluğunu (Say.23:19) sadece O’nun sözlerini okuyarak anlayabiliriz.

2. İman için: “Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih’le ilgili sözün yayılmasıyla olur” (Rom.10:17).

3. Ruhsal gelişmemiz için: “Yeni doğmuş bebekler gibi, hilesiz sütü andıran Tanrı sözünü özleyin ki, bununla beslenip büyüyecek kurtuluşa erişesiniz” (1Pe.2:2).

4. Kurtuluşta emin olmak için: “Ben bunları Tanrı Oğlunun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilesiniz diye yazdım” (1Yu.5:13).

5. Doğru öğretiyi için: “Hem başkalarını sağlam öğretiyiyle yüreklendirmek, hem de karşı çıkanları ikna edebilmek için imanlılara öğretilen güvenilir söze sınımsız sarılmalıdır” (Tit.1:9). Kutsal Kitap yaşamımızı ve düşüncemizi düzeltmemiz için gereken tüm öğretileri verir. Öte yandan, sapkın öğretileri benimseyen bazı grupların üyeleri Kutsal Kitap’ı sadece kendi düşüncelerini onaylamak amacıyla referans olarak gösterirler.

6. Yaşamımızda güvenle yol almamız için: “Sözün adımlarım için çıra, Yolum için ışıktır” (Mez.119:105).

7. Yaşamımızdaki öncelikleri belirleyebilmemiz için: “Siz önce O’nun egemenliğinin ve O’ndaki doğruluğun ardından gidin, o zaman size tüm bunlar da verilecektir (Mat.6:33).

8. Çocuklarımızı nasıl yetiştirmemiz gerektiği konusunda yol gösterici bilgiler edinmek için: “Bu sözlerimi aklınızda ve yüreğinizde tutun. Bir belirti olarak ellerinize bağlayın, alın sarıgısı olarak takın. Onları çocuklarınıza öğretin. Evinizde otururken, yolda yürürken, yatarken, kalkarken onlardan söz edin” (Yas.11:18-19).

9. Komşularımızla doğru ilişkiler kurabilmek için: “...komşunu kendin gibi sev” (Mat.19:19) ve “Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle diğerini kendinden üstün sayın” (Flp.2:3). “Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin” (Mat.5:44).

10. Sevinç bulmak ve tazelenmek için: “Koşullarını asla unutmayacağım, çünkü onlarla bana yaşam verdin” (Mez.119:93). “Sözlerini bulur bulmaz yuttum, bana neşe, yüreğime sevinç oldu. Çünkü seninim ben, ya RAB, Her Şeye Egemen Tanrı!” (Yer.15:16).

11. Zor durumlarda teselli bulmak için: “Toza toprağa serildim, sözün uyarınca yaşam ver bana” (Mez.119:25).

12. Sıkıntılı anlarda yardım almak için: “Sıkıntılı gününde seslen bana, seni kurtarırım, sen de beni yüceltirsın” (Mez.50:15).

13. Yanlış yola sapmamak için: “Senin koşullarına uymakla bilgelik kazanıyorum, Bu yüzden nefret ediyorum her yanlış yoldan” (Mez.119:104). İsa Mesih cehaletin insanları yanlış yola saptırdığını bildirir: “İsa onlara, ‘Siz Kutsal Yazıları ve Tanrı’nın gücünü bilmediğiniz için yanıyorsunuz’ diye karşılık verdi” (Mat.22:29).

14. Günahtan korunmak için: “Aklımdan çıkarmam sözünü, sana karşı günah işlemek için” (Mez.119:11).

15. Günahları itiraf etmek için: “Kutsal Yazıların tümü Tanrı esinidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek ve doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır” (2Ti.3:16).

16. İçinde bulunulan çağın yorumlanması için: “Bu kitap İsa Mesih’in esinlemesidir. Tanrı, yakın zamanda olması gereken olayları kullarına göstermesi için O’na bu esini verdi...” (Va.1:1)

17. Bilimsel çalışmaların temeli olarak: Kutsal Kitap bizlere çeşitli bilim dallarının temel ilkelerini sağlar. Bu çalışma ön koşulları özellikle dünyanın ve yaşamın başlangıcı (örneğin: evrenbilim [kozmozoloji], jeoloji, biyoloji) ya da insana bakışın önemli rol oynadığı alanlarda (örneğin: psikoloji, tıp) vazgeçilmez niteliklere sahiptir.

18. Tanrı’nın isteminin ne olduğunu anlayabilmek için: “... Tanrı’nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişsin” (Rom.12:2). Tanrı’nın istemi sadece On Buyruk’ta değil (Çık.20:1-17), Kutsal Kitap’ın çeşitli bölümlerinde de açıkça belirtilmiştir (Örneğin: 1Se.4:3 ve 5:18; 1Pe.2:15; İbr.10:36 ve 13:21).

19. Düşüncelerin arınması için: “Size söylediğim sözle siz şimdiden temizsiniz” (Yu.15:3).

20. Bilgece hareket edebilmek için: “Bilgeliğin temeli RAB korkusudur, O’nun kurallarını yerine getiren herkes sağduyu sahibi olur. O’na sonsuza dek övgü sunulur!” (Mez.111:10).

IV. Kutsal Kitap’ı Nasıl Okumalıyız? (Oİ=Okuma İlkesi)

Oİ1. Kutsal Kitap’ı *dua edermişçesine* okumalıyız. Martin Luther bu konuda bilgece bir öğüt verir: “Ellerinizi ayetlerin üzerinde gezdirmektense, onların ayak izlerini sevgiyle takip edin.”

Kutsal Kitap okumaya başlamadan önce yapmamız gerekenler:

1. Rab’den bize anlayış vermesini dilemek: “Gözlerimi aç, yasadaki harikaları göreyim” (Mez.119:18).

2. Rab’be şükretmek ve O’nu övmek: “Dudaklarımdan övgüler aksın, çünkü bana kurallarını öğretiyorsun” (Mez.119:171).

3. Büyük bir armağan alan biri gibi: “Ganimet bulan biri gibi verdiğin sözlerde sevinç bulurum” (Mez.119:162).

Oİ2: Kutsal Kitap’ı *beklentiyle* okumalıyız: “Ağzım açık, soluk soluğayım, çünkü buyruklarımı özlüyorum” (Mez.119:131).

Oİ3: Kutsal Kitap’ı *ruhsallıkla* okumalıyız: “...Öyle ki, yazılı yasanın eski yolunda değil, Ruh’un yeni yolunda kulluk edelim” (Rom.7:6). Kutsal Kitap’ta ayetler üzerinde çalışırken (bakınız İ80) kesin (yanlışsız) olmamız gerektiği öğütlenmiş olmasının yanı sıra katı ve cansız bir imanın kuralcılığına karşı da uyarılar da bulunur (Mat.23:23, 33). Kutsal Kitap bizleri Kutsal Ruh’a yöneltir: “O bizi yazılı yasaya değil, Ruh’a dayalı yeni bir antlaşmanın hizmetkârları olmaya yeterli kıldı. Yazılı yasa öldürür, Ruh ise yaşatır” (2Ko.3:6).

O14: Kutsal Kitap'ı *alçakgönüllülükle* okumalıyız: Tanrı'nın düşünceleri bizim zihnimizi ve düşüncelerimizi aşar, bu nedenle anlamadığımız konular olsa bile kuşkuya kapılmamalıyız. Bu, alçakgönüllülük isteyen bir yaklaşımdır: “Çünkü benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil’ diyor RAB” (Yşa.55:8).

O15: Kutsal Kitap'ı *sevgiyle* okumalıyız: “Ne kadar severim yasamı! Bütün gün düşünürüm onun üzerinde” (Mez.119:97).

O16: Kutsal Kitap'ı *imanla* okumalıyız: “...Yine de senin sözün üzerine ağları salacağım” (Luk.5:5).

O17: Kutsal Kitap'ı Tanrı'dan gelen *kişisel bir mektup gibi* (bir sevgi mektubu gibi) okumalıyız: Bu konuda tanınmış tanrıbilimci A. Bengel'den bir alıntıya yer vermek istiyorum: “Kutsal Yazılar Tanrı'nın bana gönderdiği bir mektuptur; öyle ki, ona göre yaşamımı sürmem gerektiğini ve ona göre Tanrı tarafından yargılanacağımı bilirim.”

O18: Kutsal Kitap'ı *sıklıkla* okumalıyız: “Mesih'in sözü tüm zenginliğiyle içinde yaşasın. Tüm bilgelikle birbirinize öğretin, öğüt verin, mezmurlar, ilahiler ve ruhsal ezgiler söyleyerek yüreklerinizde şükranla Tanrı'ya nağmeler yükseltin” (Kol.3:16).

V. Kutsal Kitap'ı Okuyanlara Verilen On Vaat (Söz'ü Okuyup Yaşamında Uygulayanlar için):

1. Vaat: *Tanrı'ya ait olmak:* “Tanrı'dan olan, Tanrı'nın sözlerini dinler...” (Yu.8:47).

2. Vaat: *Esenlik bulmak:* “Yasamı sevenler büyük esenlik bulur, hiçbir şey sendeletmez onları” (Mez.119:165).

3. Vaat: *Sevinç bulmak:* “Bunları size, sevincim sizde olsun ve sevinciniz tamamlansın diye söyledim” (Yu.15:11).

4. Vaat: *Kutsanmak:* “İşte tez geliyorum! Bu kitaptaki peygamberlik sözlerine uyana ne mutlu!” (Va.22:7).

5. Vaat: *Meyve vermek:* “Böylesi akarsu kıyılarına dikilmiş ağaca benzer, meyvesini mevsiminde verir, yaprağı hiç solmaz. Yaptığı her işi başarır (Mez.1:3).

6. Vaat: *Başarılı olmak:* “Yasa Kitabı’nda yazılanları dilinden düşürme. Tümünü özenle yerine getirmek için gece gündüz onu düşün. O zaman başarılı olacak ve amacına ulaşacaksın” (Yşu.1:8-9).

7. Vaat: *Dualara yanıt almak:* “Siz bende kalırsanız ve sözlerim sizde kalırsa, ne isterseniz dileyin, size verilecektir” (Yu.15:7).

8. Vaat: *Kişinin düşüncelerinin arınması:* Size söylediğim sözle siz şimdiden temizsiniz (Yu.15:3).

9. Vaat: *Bilgelik kazanmak:* “Mesih İsa’ya olan iman aracılığıyla seni bilge kılıp kurtuluşa kavuşturacak güçte olan Kutsal Yazıları da çocukluğundan beri biliyorsun” (2Ti.3:15). “Sizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı’dan istesin; Tanrı ona verecektir” (Yak.1:5).

10. Vaat: *Sonsuz yaşam armağanına sahip olmak:* “Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir” (Yu.5:24).

Bir Okuyucu Mektubu

1987 Temmuz ayının bir Cuma günü, saat ise akşamın yedi buçuğu. Münih'e Düsseldorf'tan yeni geldim. Kentin Marienplatz meydanına doğru uzanan alışveriş merkezinde dolaşıyorum. Bir modaevinin önünde birisi bana bir kağıt uzatıyor. Bu bir profesörün "Yıldızların Varoluş Nedeni" konusunda Mühlhauser modaevinde vereceği ve az sonra başlayacak olan bir konferans davetiyesi. Kendi kendime, "İlginç bir konu fakat benden daha fazla bildiğini sanmıyorum. Yine de gidip söyleyeceklerini dinlesem iyi olur" diye düşündüm.

Sayın Bay Gitt,

Şimdi ne olduğunu anlıyorum! O geceki konuşmanızın benim gibi sokaktan geçerken içeri giren bazıları tarafından yönelttilen sert saldırılara maruz kaldığımı anımsıyorum. O anda bu insanların ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı da belirtmeliyim. Konuşmacının doğruyu söylediğinin farkına değiller miydi? Nasıl böylesine kör olabiliyorlardı? Söylenenler tamamen gerçektir!

O zaman dek iman, kilise ve benzeri konularla hiçbir ilgim olsun istememiştim. Benim için İsa Mesih diğerleri gibi bir insandı. Buna rağmen, o geceki konuşmanız yaşamımın en önemli kararımı almama neden oldu. Konferansın ertesi ve son gecesinde yaşamımı Rab İsa Mesih'e teslim ettim. Sayın Bay Gitt, beni bu kararı almaya teşvik eden Tanrı'nın Krallığı'nın bir hizmetkârı olan sizdiniz. Şimdi, yani o günden on yıl sonra, size minnettarlığımı ifade etmek istiyorum.

O zamanlar yirmi dokuz yaşındaydım. Konferansınızdan dokuz ay sonra Düsseldorf'taki bir Vaftizci kilisede vaftiz oldum. Ancak bunu izleyen zaman içinde yaşamım kötü bir döneme girdi. Göksel Babam için artık bir sevinç kaynağı olamıyordum. Bunun tam aksine, yolumu şaşırdım, dün-

yasal varlıklara fazla bağlandım ve Tanrı'nın Sözü'ne karşı gelen bir yaşam sürdürdüm.

Şimdi anlıyorum ki, o zamanlar Rab İsa lütfuyla beni ayakta tuttu ve tekrar doğru yola yöneltti. Bunun, yine sizin yardımınızla, nasıl gerçekleştiğini anlatmak istiyorum. Bir gün eşim ve ben önceden kalacak belirli bir yer kararlaştırılmadan Hollanda'ya kısa bir seyahat yaptık. Yolumuz bizi bir sahil kasabası olan Noordwijk'e getirdi. Yaz sezonu henüz başlamamıştı ve seçebileceğimiz birçok konaklama tesisi bulunuyordu. Ana cadde üzerindeki bir pansiyonda karar kıldık ve odamıza çıktık. Odaya konukların okuması için "ethos" adlı bir dergi ve bir de kitap bırakılmıştı. Kitabı elime alıp, önsözündeki ilk cümleleri okumaya başladım:

"Bu kitabı yazmak düşüncesi yazarın Münih'teki Mühlhau-ser moda evinin alışılmadık ortamında verdiği müjdeleme konferansları sırasında kaynaklandı. Modacı Harro Mühlhau-ser bir hafta boyunca her gece işyerinin birinci katını kullanmamıza izin verdi..." (bakınız Önsöz).

Birden farkına vardım! O anda içimden geçenleri anlayabilmeniz çok güç! Beni İsa Mesih'e yöneltmiş olan insan tekrar benimle konuşuyordu! Hem de nasıl bir konuşma! "Sorular" kitabında, o zamanki iman yaşantımın içinde bulunduğu duruma tamamen uygun düşen yanıtlar verilmişti.

Bu olay 1993 yılının ilkbaharında gerçekleşti. Münih'teki konuşmalarınızdan bu yana ise tam 10 yıl geçti. Şimdi otuz dokuz yaşındayım. Eşim de benim gibi bir İsa Mesih iman-lısı. Dört, iki ve bir yaşlarında üç çocuğumuz var. O eski günlerimde yaşamımın hiçbir bir anlamı yoktu. Makul bir dünya görüşüne sahip değildim. Oysa şimdi, yaşama doğru bir bakış açısıyla bakıyorum. Bunun ne kadar büyük bir fark yarattığını bir bilerseniz! Rab İsa Mesih'e iman edip, diri Tanrı'nın bir çocuğu olduğumda yaşamımın gerçek anlamını buldum. Tanrı'nın Sözü'ne güveniyorum, imanı koruyo-

rum ve inanlı topluluğundaki yerimi alıyorum. Yol, gerçek ve yaşamı buldum.

Sevgili Bay Gitt, size yürekten teşekkür ederim!

Dietmar Schmidt
Grevenbroich, 24 Temmuz 1997

Kitabın Yazarı: Kısa Yaşam Öyküsü

Bu bölümde Tanrı'nın Rab İsa Mesih aracılığıyla beni nasıl bulduğunu sizlere aktarmak istiyorum. Rab ile birlikteki yaşamımdan birkaç dönemi sizlerle paylaşarak, O'nun beni çağırışını, yaşamımı yönetimini ve her alanda benim için bir bereket oluşunu anlatmak istiyorum.

1. Çocukluk ve Ergenlik Dönemi: 22 Şubat 1937'de Doğu Prusya, Raineck/Ebenrode'da dünyaya geldim. Savaş mültecisi olarak kaçışımıza dek, aile çiftliğimizde mutlu ve sorunsuz bir çocukluk dönemi geçirdim. Ekim 1944'de henüz yedi yaşında ikinci sınıfa giderken, ailecek at arabasıyla Raineck'ten Peterswald'e (Doğu Prusya'nın güneyine) kaçmak zorunda kaldık. Ancak oradayken Rus işgalinin haberini çok geç bir tarihte, 1945 yılının Ocak ayında aldık. Resmi bildirin kısa ve sert tonu herkesi paniğe sürükledi: "Kurtarabilenler, kendini kurtarsın". O zamanlar hasta ve ateşli olduğumdan, beni kaldırmadan yatağımla birlikte at arabasının arkasına taşıldılar. Yeniden yollara düşmüştük, ancak çok geçmeden Ruslar tarafından durdurulduk. Askerler on beş yaşındaki kardeşim Fritz'i alıkoydular. Bir daha asla onu göremedik. Daha sonra annem (Emma Gitt, kızlık soyadı Girod) Ukrayna'ya sürüldü ve çok geçmeden orada öldü. Teyzelerimden ikisi, kuzenim Rena, büyükbabam ve ben Kasım 1945'de Polonyalılar tarafından sınır dışı edildik. Dedem açıkta yattığımız bir gece üşütüp rahatsızlandı ve öldü. Bu olay Doğu Prusya/Osterode'dan başlayan ve yük treninde on gün sürecek olan yolculuğumuzdan daha önce gerçekleşti. Yolculuk sırasında Rostock yakınlarındaki Sanitz'de mola verildikten sonra, en nihayet Kuzey Denizindeki Föhr adasında Wyk kasabasına ulaştık.

Babam o sıralar Fransa'da savaş esiri olduğundan ailesinin başına gelenlerden habersizdi. Babam diğer mahkumlar gibi ayda bir kez dağıtılan kağıtlarla ailesine mektup yazamıyordu, çünkü bütün akrabalarımız Doğu Prusya'dan neresi olduğunu bilinmeyen başka bölgelere kaçmıştı. Babam bir gece rüyasında savaştan

önce Rhineland'de yaşamış olan uzak bir akrabamızı görür. Bu rüyasında yıllar sonra ilk kez birbirleriyle konuşurlar. Ayrılırken, akrabamız babama şöyle der: "Hermann, benim ziyaretime gel". Babam rüyasında şöyle sorar: "Ama nerede oturduğunu bilmiyorum ki. Bana adresini ver." Akrabamız şöyle yanıtlar: "Bochum'da Dorstener Sokağı, 134a numara." Bunun ardından babam uyanır ve bir kandil yakarak rüyasında kendisine bildirilen bu adresi bir yere kaydeder. Yatakhane arkadaşlarına bu garip rüyasını anlattığında, hepsi onunla alay ederler. Rüneyı ciddiye alıp ertesi gün o adrese bir mektup yazmayı planladığı için ona gülerler. Ancak babamın mektubu gönderdiği adres doğrudur. Böylelikle bu uzak akrabamız kanalıyla, o zamanlar Föhr adasındaki Wyk kasabasında bulunan teyzem (Lina Riek, kızlık soyadı Girod) ile irtibat kurmak fırsatına kavuşur. Babamın yaşadığı haberini almak beni çok mutlu etmişti. Bir öksüz olmadığımı ve benim de bir babam olduğuna güçlkle inanabiliyordum. Babam 1947 yılında Fransa'daki tutsaklığından geri döndüğünde, kaybolan ailesinden geriye bir tek ben kalmıştım. Bir iş bulmak arayışları bizi Kuzey Almanya, Saasse'deki bir çiftliğe kadar götürdü.

O zamanlardan anılarımda kalanlar pek fazla değil. Köyden birkaç çocuğun beni "çocuk saatine" çağırıldıklarını anımsıyorum. Bu çocuk saatinin ne olduğunu bilmediğim için peri masallarının anlatıldığı bir toplantı olduğunu sanmıştım. Bu vesileyle, köydeki hastaların bakımıyla ilgilenen rahibe Erna'nın tek odalı evinde, daha sonra pek çok saatimi geçireceğim ilk toplantıya katıldım. Rahibe Erna her Pazar sabahı bizlere Kutsal Kitap'tan öyküler anlatıyordu. Dua ediyor ve bizlerle birlikte Rab'bi yücelten ilahiler söylüyordu. İlk saatin sonunda bu toplantının peri masallarıyla hiçbir ilgisinin olmadığı anladım. Anlatılanlar beni derinden etkilemişti. Duyduklarım yüreğime işledi ve toplantılara düzenli olarak katılmaya başladım.

Ertesi yıl babam tekrar evlendi ve hep birlikte yakındaki Jeetzel kasabasına taşındık. Babam köyün birkaç kilometre dışındaki tarlalarda çalışıyordu. Üvey annem (Adelheit Gitt, kızlık soyadı Lipowski) beni çok sevdi. Köydeki çiftçi ailelerine terzilik yapıyor

ve çok çalışıyordu. Bunun karşılığında evde kira vermeden oturuyorduk. Üvey annem yiyeceğimizi sağlamak için ek iş olarak elinden ne gelirse yapmaya çalışıyordu. Kendisi dini kuralları yerine getiren bir Katolik'ti. Buna rağmen çevresinden kolay etkilenen o genç yaşında beni kendisi gibi Katolik yapmaya çalışmadı. Bu davranışından dolayı onu çok takdir ediyorum. Ben ise, ne olursa olsun, çocuk saatine düzenli olarak katılmayı sürdürdüm. Rahibe Erna'nın adanmış hizmeti sayesinde yüreğimde, daha sonra filizlenecek olan Tanrı'nın tohumu atılmıştı. 1950 yılında babam Westphalia eyaletindeki sanayi bölgesinde bir iş buldu ve ailecek Hohenlimburg'a taşındık. Ne yazık ki, orada önceki gibi teşvik edici bir paydaşlık bulamadım. Aslında durum tam tersiydi. Okulda liberal görüşlü ve Kutsal Kitap eleştirisine yönelik bir din eğitimi veriliyordu. Bunun sonucunda eskiden katıldığım çocuk saatlerini anımsayıp, kendi kendime şöyle düşündüm: "Rahibe Erna'nın bize anlattığı Kutsal Kitap öykülerinin gerçek olmaması ne kadar da üzücü." Bununla birlikte için için yanan ateş ve gerçeğe olan susamışlığım asla sönmedi. Ara sıra gittiğim kilisenin de Tanrı'yı arayışında bana bir yararı olmadı. Vaazlar çok tarafsız ve yüzeyseldi; insanlara yüreklerini değiştirmeleri gerektiği bildirilmiyordu.

2. Tanrı'ya Uzanış: Yüksek öğrenimimi Hannover Teknik Üniversitesi'nde tamamladım. Doktora programımı Aachen Üniversitesi'nde bitirdikten sonra, Ekim 1971'de Brunswick'teki, Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nde, şimdilerde Bilgi Teknolojisi adıyla bilinen bir bölümün başkanlığını yapmaya başladım. O zamanki durumum şöyle özetlenebilir: Mesleki açıdan çok başarılı olmuştum. İki uzmanlık alanındaki sınavları rahatlıkla "cum laude" (en üstün başarı derecesiyle) geçmiş ve doktoramı yüksek bir dereceyle almıştım. Bunun dışında Aachen Üniversitesi'nden bana iki tane "Borchers" madalyası (Alman matematiksel fizikçi Hans-Jürgen Borchers anısına verilen bilimsel başarı madalyası) verilmişti. Bunun hemen ardından aldığım iş teklifiyle birlikte bilim alanındaki çalışmalarına başladım. 1966 yılında evlendim. İki çocuğumuz oldu. Mutlu bir aileydik. Maddi durumumuz gayet iyiydi, ailevi ya da sağlık sorunlarımız da yoktu. Bazıları

yaşamımızda Tanrı'ya gerek olmadığını zannedebilir. Bu konuyu özellikle vurgulamak istiyorum, çünkü şimdiye dek dinlediğim tanıklıklarda, kişiler çoğu kez yaşamlarındaki bir sorunun nedeni İsa Mesih'in Müjdesine yöneldiklerinden söz ederler. Bu durum bizim yaşantımız için geçerli değildi. Dünya üzerinde çok çeşitli insanlar bulunduğu gibi, Tanrı'nın kişilere seslenişi de o kadar çeşitli yollardan gerçekleşir.

1972 yılının sonbaharında eşimle birlikte Brunswick'de düzenlenen iki farklı tür müjdeleme toplantısına katıldık. Yaşadığımız bölgenin bir okulunda yapılan ilk toplantıların düzenleyicileri küçük bir Hıristiyan grubuydu. Katılan herkese bir Kutsal Kitap ve kırmızı renkli bir kalem veriyorlardı. Bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Katılımcılar önemli bölümler üzerinde çalışırken, ele aldıkları her ayetin altını çiziyorlardı. Bir hafta süren bu çalışmanın ardından Kutsal Kitap'lar katılımcılara verildi. Böylelikle eşim ve ben birbirinin aynı olan iki Kutsal Kitap'a sahip olduk ve birlikte okurken altları kırmızı kalemle çizilmiş olan ayetlere geldiğimizde kendimizi toplantıdaymış gibi hissettik. İkinci tür toplantılar ise, birincisinin hemen ardından düzenlendi. Yaklaşık 2,000 kadar katılımcı Brunswick belediye binasının salonunu her gün dolduruyordu. İşlenen konular sınırlı sayıdaki bir dizi Kutsal Kitap bildirisinden alınmıştı ve hepsi de çok açık bir şekilde kişiye karar vermesi konusunda çağrıda bulunuyordu. Her gece İsa Mesih'e teslim olmak ve iman yaşamı sürmek üzerine çağrılar yapılıyordu. Davetiye çok açıktı... Leo Janz'ın Luka 17:33-36 ayetleri üzerine verdiği bir vaaz sonrasında, kurtuluşa ya da yargıya götüren yollardan birini artık seçmem gerektiği o kadar belirginleşti ki, heyecanımı ve korkumu yenerek, çağrıya uyup öne çıktım. Eşim de benimle birlikte öne çıktı. Bireysel görüşmeler ve (ruhsal) danışmanlarla birlikte edilen duaların ardından kurtuluşumuzdan emin olduk. Konuştuğumuz her iki danışman da, daha sonra katıldığımız Kutsal Kitap ev çalışma grubunun birer üyesiydi. Brunswick'de müjdeleme geceleri düzenlenmeye devam etti. Bazı akşamlar Martini Kilisesi'nde Vaiz Heinrich Kemner konuşuyordu. O gecelerde kilise ağzına kadar doluyordu. Onun tapınaktan akan sular üzerine (Hezekiel 47)

verdiği vaazı asla unutamam. Güçlü bildirisi beni öylesine etkiledi ki, o anda bu özel insanın nereden geldiğini öğrenmeye karar verdim. Onu mutlaka tekrar dinlemeliydim. Kısa bir süre sonra yolum Krelingen'e düştü. Krelingen, Walsrode yakınındaki küçük, rüya gibi bir köydü. Krelingen'in meşe ağaçları altında Ahlden Gençliği'ne uzanış (müjdeleme) toplantıları ruhsal gelişmemi önemli şekilde etkiledi. Vaiz Kemner'in kitapları beni teşvik ediyor ve yaşamımı düzeltmeme önemli ölçüde yardımcı oluyordu.

Bütün bu gelişmelerin ardından daha adanmış ve özel bir Kutsal Kitap çalışması yapmaya yöneldim. Bu çalışmamın sonunda Kutsal Kitap'ın tamamen Tanrı Sözü olduğunu ve gerçeğin mührünü taşıdığını kavradım. Bu gerçeği fark edişimin çok geniş kapsamlı etkileri oldu. Kutsal Kitap yaşamın ve düşüncelerin sağlam temellerini teşkil ediyordu. Küçükken toplantılarında duyduğum Tanrı Sözü'ne olan çocuksu ve saf güvenim yerine geldiği gibi, bu gerçeği diğerlerine aktarmaya hazır olduğuma da kanaat getirdim. Rab'be hizmet etmeye ilk olarak kilisemde Kutsal Kitap çalışması önderliği yaparak başladım. Ayrıca, fırsat bulduğumda İsa Mesih'e iman edişimin tanıklığını da veriyordum. Kutsal Kitap'a dayalı bir inanlı grubuna ait olmanın ve bu topluluğa hizmet etmenin paydaşlığın vazgeçilmez bir parçası olduğu kanısındayım.

İsa'yı, Mesih, Tanrı'nın Oğlu ve Kurtarıcı olarak tanıdım. Sonsuzluğa ait olan O, Babası olan Tanrı'yı bırakıp, bir insan bedeni olarak aramıza gelmiş ve Tanrı'nın akıl almaz tasarısı uyarınca bizleri kurtarmıştır. Yeni Antlaşma'nın tamamı Tanrı'nın dünyamız ve üzerindeki tüm canlılar dahil bütün evrenin İsa Mesih aracılığıyla Yaratıcısı olduğuna tanıklık eder. Bu gerçeğin dışında olan hiçbir şey yoktur, çünkü, "Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı" (Yu.1:3). "Nitekim gökte ve yeryüzünde, görünen ve görünmeyen şeyler, tahtlar, egemenlikler, yönetimler ve hükümler, her şey O'nda yaratıldı. Her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratılmıştır" (Kol.1:16).

Bu gerçek bana göre en yüce düşüncelerden biridir: Yaratıcı ve çarmıhın üzerindeki insan tek ve aynıdır! Rablerin Rab'bi ve kralların Kralı'nın benim için çarmıha gitmesine neden olan neydi? Yuhanna 3:16 ayeti bu sorumu yanıtlar, ama yine de zihnim bu gerçeğin derinliklerini kavrayamaz: Bunun nedeni O'nun bize olan sonsuz sevgisidir. O'nun sevgisi mahvolmamam için her şeyi yapmıştır.

3. Kutsal Kitap ve Bilim: Kutsal Kitap'ta yer alan bir konu beni daima büyülemiştir: Kutsal ayetlerle bilimsel -özelikle yaratılış konusundaki- soruların bağlantısı. Aklın ve imanın buluştuğu bu noktanın çağımın aydınları için imanın bir denektaşı olduğunun farkınayım. Eğer evrim kuramı doğruysa, Yaratılış anlatımının doğru olmasına olanak yoktur. Öte yandan, eğer Yaratılış anlatımı doğruysa, o zaman evrim kuramının dünya tarihindeki en büyük ve en tahrip edici yanlış olması gerekiyor. Kendi uzmanlık alanımda -yani bilgi biliminde- kabul edilmiş olgular açısından bakıldığında, evrimi şöyle değerlendiriyorum: Bu model sadece küçük ayrıntılarında değil temel önermesinde de yanlıştır. Yaşamın çok önemli bir parçasını, hücrelerdeki (DNA) bilgi oluşturur. Ancak, bilgi maddesel bir olgu değil, irade ve akıldan kaynaklanan zihinsel bir niceliktir. Yeni bilgi ise, değişim (mutasyon) ve ayıklanma sonucunda değil, yalnızca yaratıcı bir düşünce süreci aracılığıyla üretilebilir. Kutsal Kitap bu gerçeği tam tamına ve farklı şekillerde açıklar. Örneğin; Süleyman'ın Özdeyişleri 3:19: "RAB dünyanın temelini bilgelikle attı, gökleri akıllıca yerleştirdi."

4. Rab İsa'nın hizmetinde: 1976 yılında, Kuzey Denizi'ndeki Langeoog Adası'nda yakın dostlarımızla yaptığımız bir tatilde, sahildeki sohbetlerimizin ana konusunu yaratılış teşkil ediyordu. Dostum bana bu konudaki görüşlerimi kendi inanlı topluluğuyla paylaşmamı önerdi. Böylece ilk genel konuşmamı 1977 yılında yaptım. Toplantının haberi sadece ağızdan duyurulmuş olmasına rağmen, uzak bölgelerden gelen katılımcıların fazlalığı beni şaşırttı. Bu konunun birçok insan için acil çözüm bekleyen çok önemli bir soru olduğu açıkça belli oluyordu. Yaptığım bu ilk

konuşma, daha sonraları birçok kereler konuşmacı olarak davet edilmeme yol açtı. Bu hizmetim ertesi yıl içinde ülke çapında öylesine genişledi ki, aldığım davetlerden artık sadece bir kısmını kabul edebiliyordum.

Hıristiyanlara yönelik bir dergide evrim görüşüyle Kutsal Kitap'taki Yaratılış anlatımının birleştirildiği bir makale okuduktan sonra, Kutsal Kitap'a dayanan ve evrim ve Yaratılış konusundaki çelişkilerin karşılaştırıldığı bir makale hazırladım. Ancak bu yazım dergiye kabul edilmedi, çünkü yayın yönetmeninin farklı bir "tanrıbilimsel bakış açısı" vardı. Bu çalışmam, başka bir yazarın katkılarıyla, bir kitapçık haline getirildi ve Mayıs 1977'de Brunswick'te 3,000 adet basıldı. Yayınevi çok geçmeden bize bu kitapçığın içeriğini genişletip bir kitap haline dönüştürmemizi teklif etti. Hazırladığımız bu kitap "Yaratılış ya da Evrim?" adı altında ilk kez 1978 yılında basıldı.

Bu yayın vasıtasıyla evrim ve yaratılış konusunda bakış açıları benimle benzeşen bilim adamlarını tanımak olanağımı buldum. Bir süre sonra, Söz ve Bilgi (Wort und Wissen) adlı bir çalışma grubu kuruldu. Resmi kayıtlı bir dernek olan bu gruba 1981 yılında yönetici düzeyinde bir görevle katıldım. Derneğin amacı Tanrı Sözü'nü düşünsel (entelektüel) zeminde tartışma konusu yapmak ve Kutsal Kitap'a yönelik bilimsel çalışmaları geliştirmek ve desteklemektir. Evrim kuramı, doğa bilimleri ve sosyal bilimlerin her alanında entelektüel düşünce üzerinde kalıcı ve zararlı etkiler bırakmıştır. Özellikle aydınların Kutsal Kitap gerçeğine erişmesi öylesine zorlaştırılmıştır ki, gerçekten yardıma ihtiyaçları vardır. Veriler derinlemesine incelendiği takdirde, Yaratılış anlatımına dayanarak belirlenen bilimsel gerçeklerin yorumlarının / açıklamalarının, evrim kuramı çerçevesinde yapılmaya çalışılan yorumlardan çok daha gerçekçi olduğu açıkça görülebilir. Yıllardır bilgi kuramı üzerinde çalışmaktayım. Çalışmalarımın sonucunda, bilgiye dair bazı doğa kanunları formüle edebildim. Ülkemdeki ve yurtdışındaki üniversitelerde ve bilimsel konferanslarda bilgi kuramı üzerine konuşmalar yaptım.

Çevremdekiler ısrarla konuşmalarımı bir kitap haline getirmemi istiyorlardı. Bu nedenle, konferanslarımın yanı sıra kitap yazmaya da başladım. İkinci kitabım olan “Altı Gün İçinde Kaos’tan İnsana” (eski adı Logos ya da Kaos) 1980 yılında basıldı. Okuyuculardan aldığım geri iletiler, kitabımın birçok insanın düşünce olarak evrimden Yaratılış’a dönmesine yardım ettiğini ortaya koydu. Küçükken birisi bana bir gün yazar olacağımı söyleseydi asla inanmazdım. Okul yıllarımda kompozisyon ya da deneme yazısı hazırlamayı hiç sevmezdim. Öyle ki, mümkün olsa, bir kompozisyon yazmak yerine on tane matematik sınavına girmeyi yeğlerdim.

Zamanla konferanslarımın sonunda bana yöneltilen önemli soruların belirli kalıplar taşıdığını fark ettim. Bu soruları yazdığım bir dizi kitapta ele aldım. Kutsal Kitap’ın daima güvenilir olduğu gerçeği “Yazılmış Olduğu Gibi” adlı kitabımda derinlemesine açıklanmıştır. “Kutsal Kitap’ın Yaratılışa Tanıklığı” (1983) adlı kitabımda Kutsal Kitap’ın Yaratılış kısmındaki bildirimlerin günümüzdeki bilimsel olgular ışığında bile inanılır oldukları ortaya konulmaktadır. 1990 yılında basılan “Hayvanların Dili Olsaydı” adlı kitabımda ise Yaratılış, bilimselliğe dayalı olmakla birlikte zevkli ve kolay anlaşılır bir üslupla ele alınmıştır. Hayvanlar aleminin ustaca tasarlanmış olan harika nitelikleri yalnızca şaşkınlık değil iman yaratacak güçtedir. “Ya Diğer Dinler?” (1991) adlı kitabımda ise, dinlerin günahların bağışlanmasını ve kurtuluşu sağlayıp sağlamadıkları Kutsal Kitap bakış açısıyla ele alınmaktadır. Bu kitabımda işlenen konuya paralel olarak İsa Mesih’in Müjdesi ele alındığı için, müjdeleme niteliği özellikle yüksektir. Bana okuyucuların özellikle bilimsel gerçekleri Kutsal Kitap bildirimleriyle ilişkilendiren kitaplar okumak istedikleri bildiriliyordu. Bu tür kitaplar benim çalışmalarımın da odak noktası oldu. “Yıldızlar ve Amaçları” (1993), “Başlangıçta Bilgi Vardı” (1994) ve “İnsan Harikası” (1996) adlı kitaplarım bu sınıfa girer. Bu çalışmaların hepsinde bilimsel konular, Kutsal Kitap’a tam bir güvenle ele alınmakta ve açık ifadelerle İsa Mesih’e iman çağrısı yapılmaktadır.

1990 yılında tanımadığım bir kişiden aldığım bir telefonla benim için yepyeni bir çalışma alanı açıldı. Arayan kişi bana Sovyetler Birliği'nde doğduğunu ve orada öğrenim gördüğünü söyledi. Aslında kendisi bir Almandı, fakat mükemmel Rusça konuşup yazabiliyordu. "Birçok kitabınızı okudum. Benimle birlikte (eski) Sovyetler Birliği'ne seyahat etmeyi ve orada konferans vermeyi düşünür müydünüz acaba? Konuşmalarınızı Rusça'ya ben çevirebilirim." Kendisinden düşünmek için zaman istedim. Beni tekrar aradığında önerisini kabul ettiğimi bildirdim. Böylece 1991 yılının Mayıs ayında ilk yolculuğumuzu Moskova'ya yaptık. On gün boyunca farklı mekanlarda (öğretmen okulu, ticaret okulu, hastane, fabrika, askeri kışla gibi) Rab'bin Müjdesini duyurduk. Tanrı dinleyicilerin yüreklerini lütfuyla açtı. Birçokları yaşama-larını İsa Mesih'e teslim etme kararı aldılar.

Tanrı'nın birlikte hizmet etmemizi sağladığı bu kişinin ismi Dr. Harry Tröster'dir. Kendisi Mercedes-Benz'in geliştirme bölümünde çalışır. 1900 yılından bu yana kendisiyle birlikte Doğu bloğu ülkelerine her yıl müjdeleme seyahatleri yaptık. İki kez Moskova'ya, birer kez de Kazakistan ve Kırgızistan'a gittik. Ayrıca, (günümüzde Rusya sınırları içinde olan) Doğu Prusya'nın Kuzey bölgesini de ziyaret ettik. Bu seyahatlere hiçbir zaman tek başımıza çıkmayız; yanımızda daima deneyimli bir ekip bulunur. Her seyahatimizde, büyük miktarda Yeni Antlaşma, müjdeleme kitapları ve çocuk kitapları gideceğimiz yerlere önceden gönderilir.

Seyahat programlarımızda İngilizce konuşulan ülkeler de bulunuyordu. Örneğin, 1992 yılında altı hafta süreyle Güney Afrika Cumhuriyeti'ndeki bazı kentleri dolaşıp konferanslar verdim. Aynı gezi programı 1995 yılında Namibya'yı da içine alacak şekilde genişletildi. 1997 yılında Avustralya'dan bir teklif aldım. Brisbane, Darwin, Perth, Adelaide, Melbourne, Hobart (Tasmania), Sydney ve Canberra'da bir dizi konferans verdim.

Geriye dönüp baktığımda, bir bilim adamıyken, hiç beklemediğim ve ummadığım şekilde, bir vaiz ve Hıristiyan kitapları yazarı

olmama hayret ediyorum. Tanınmış müjdecî vaiz Heinrich Kemner bir zamanlar şöyle demişti: “Bizler itmiyoruz; itiliyoruz.” Bu sözlerin Tanrı’nın yaşamımdaki işleyişinde özellikle geçerli olduğu kanısındayım. Tanrı bizleri özel durumların içine sokar. O kapıyı açtığında, siz yürümelisiniz. Çünkü yalnızca Tanrı’nın hazırlamış oldukları, O’nun bereketine ve kutsamasına sahiptir.

Kaynakça

Yazara ait olan ve alıntı yapılan diğer yapıtların listesidir. Alınan referanslar G harfiyle gösterilmiştir (G4, G7 gibi).

- [G1] So steh'ts geschrieben
Neuhausen-Stuttgart*, 5. baskı 2000, 200 sayfa.
- [G2] Das biblische Zeugnis der Schöpfung
Neuhausen-Stuttgart*, 8. baskı 2004, 188 sayfa.
- [G3] What About the Other Religions? (*Ya Diğer Dinler*)
CLV Bielefeld**, İngilizce 2. baskı 2001, 159 sayfa.
(Almanca 8. baskı 2004, 174 sayfa)
- [G4] In 6 Tagen vom Chaos zum Menschen Logos oder Chaos
– Naturwissenschaftliche und biblische Grundfragen
zur Schöpfung – Aussagen zur Evolutionslehre (*Altı
Gün İçinde Kaos'tan İnsana*)
Neuhausen-Stuttgart*, 6. baskı 2002, 238 sayfa.
- [G5] In the Beginning was Information (*Başlangıçta Bilgi
Vardı*)
CLV Bielefeld**, İngilizce 2. baskı 2000, 256 sayfa.
(Almanca 3. baskı 2002, 360 sayfa)
- [G6] Did God Use Evolution?
CLV Bielefeld**, İngilizce 2. baskı 2001, 152 sayfa.
(Almanca 7. baskı 2005, 159 sayfa)
- [G7] Stars and Their Purpose (*Yıldızlar ve Amaçları*)
CLV Bielefeld**, İngilizce 2. baskı 2000, 217 sayfa.
(Almanca 4. baskı 2004, 222 sayfa)
- [G8] If Animals Could Talk (*Hayvanların Dili Olsaydı*)
CLV Bielefeld**, İngilizce 4. baskı 2001, 124 sayfa.
(Almanca 15. baskı 2006, 128 sayfa)

- [G9] The Wonder of Man (*İnsan Harikası*)
CLV Bielefeld**, İngilizce 1. baskı 1999, 156 sayfa.
(Almanca 2. baskı 2003, 155 sayfa)
- [G10] Nur die Klugen kommen ins Himmelreich
(Luka 16:1-8'de geçen Kurnaz Kâhya benzetmesine ilişkin yorum),
'Bibel und Gemeinde' Dergisi (1985), sayı 2, s.191-200.

Kitap siparişi yapabileceğiniz adresler:

- * Hänssler-Verlag, P. O. Box, D-71087 Holzgerlingen,
Almanya
- ** CLV Bielefeld, P. O. Box 11 01 35, D-33661 Bielefeld,
Almanya

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'den alınmıştır. Eski Antlaşma © The Bible Society in Turkey, 2001; Yeni Antlaşma © The Translation Trust, 1987, 1994, 2001. Tüm yayın hakları Kitabı Mukaddes Şirketi ile Yeni Yaşam Yayınları'na aittir.

Kutsal Kitap kısaltmaları

Eski Antlaşma Kitapları (Tevrat ve Zebur)

Yar	Yaratılış
Çık	Mısır'dan Çıkış
Lev	Levililer
Say	Çölde Sayım
Yas	Yasa'nın Tekrarı
Yşu	Yeşu
Hak	Hakimler
Rut	Rut
1Sa	1.Samuel
2Sa	2.Samuel
1Kr	1.Krallar
2Kr	2.Krallar
1Ta	1.Tarihler
2Ta	2.Tarihler
Ezr	Ezra
Neh	Nehemya
Est	Ester
Eyü	Eyüp
Mez	Mezmurlar
Özd	Süleyman'ın Özdeyişleri
Vai	Vaiz
Ezg	Ezgiler Ezgisi
Yşa	Yeşaya
Yer	Yeremya
Ağı	Ağıtlar
Hez	Hezekiel
Dan	Daniel
Hoş	Hoşea
Yoe	Yoel
Amo	Amos
Ova	Ovadya
Yun	Yunus
Mik	Mika

Nah	Nahum
Hab	Habakkuk
Sef	Sefanya
Hag	Hagay
Zek	Zekeriya
Mal	Malaki

Yeni Antlaşma Kitapları (İncil)

Mat	Matta
Mar	Markos
Luk	Luka
Yu	Yuhanna
Elç	Elçilerin İşleri
Rom	Romalılar
1Ko	1.Korintliler
2Ko	2.Korintliler
Gal	Galatyalılar
Ef	Efesliler
Flp	Filipililer
Kol	Koloseliler
1Se	1.Selanikliler
2Se	2.Selanikliler
1Ti	1.Timoteos
2Ti	2.Timoteos
Tit	Titus
Flm	Filimon
İbr	İbraniler
Yak	Yakup
1Pe	1.Petrus
2Pe	2.Petrus
1Yu	1.Yuhanna
2Yu	2.Yuhanna
3Yu	3.Yuhanna
Yah	Yahuda
Va	Vahiy